

*Dragoste
în catifea albastră*

SANDRA
BROWN

SANDRA BROWN
Blue Velvet Love

© copyright 1994 by HalyBooks Ltd.
Melbourne, Australia

© copyright 1994 Casa de Presă și Editură EUROVIS

SANDRA
BROWN

Dragoste în
catifea albastră

Traducerea:
Violeta Călin

Prolog

Lissa intră prima. Era atât de fericită să regăsească locul acelor familiar, cu buchetele de orhidee strălucind în lumina palidă a lămpii! Credea că Andrew e în spatele ei, dar îl văzu traversând încăperea și apropiindu-se de cutia muzicală. O ridică încet și îi răsuci cheița. Muzica se ridică suav în cadrul nopții.

— Fiecare cu comoara lui, spuse ei. Tu ai frumosul tău manej, iar eu... pe tine. Vrei să fi comoara mea, Lissa? Îți promit s-o iubesc și să

veghez asupra ei.

Această declarație era alit de tulburătoare, încît Lissa simțî că se sufocă, nereușind să articuleze nici un cuvînt. Să fie comara lui pentru todeauna, sau numai pentru o noapte? Ciudat, în clipa aceea, lucrul acesta era lipsit de importanță! O noapte cu Andrew părea să merite toate suferințele lumii.

— Dacă asta vrei, reuși ea să îngaima.

— Chiar asta-mi doresc, răspunse ei, mîngîindu-i cu degetele obrazul. Crede-mă, Lissa, nu vei regreta, spuse ei.

Dar o umbră îi trecu brusc peste chip.

— Sper că înțelegi că asta nu are nici o legătură cu tîrgul nostru. Știi că nu mai are nici un rost. Mă vrei cu adevărat, nu-i așa?

— Da, te vreau.

Cum putea nega acest lucru? Dezlănțuise în ea un adevărat incendiu! Un foc de artificii minunat, compus din tandrețe, bucurie, respect, admirație și dragoste...

Dragoste? Cuvîntul se impusese de la sine în mintea Lisei, dar încerca, totuși, un reflex de teamă. Dar abandona repede această idee; dragostea era un sentiment mult prea periculos pentru a-i lăsa să se amestece într-o relație care se putea dovedi efemeră.

— Dacă mă-vrei, ia-luă Andrew, îți aparțin.

O înconjură cu brațele și gura lui coborî spre buzele ei, fierbinte, lacomă și insistentă. Sărutul aceste o cutremură și o lăcă fără voință. Simți cum limba lui i se ciocnește de dinți și, în momentul în care gura ei se deschise să o primească, avu senzația că întreg corpul îi explodează într-o multitudine de culori și de lumini. Caldă, umedă și catifelată, limba lui trezea în ea senzații noi, necunoscute. Respirațiile lor se amestecau, în timp ce fiecare din ei scoase un suspin lung de mulțumire.

Mîinile lui începură un asalt senzual, emoționînd-o cu fiecare atingere.

— Pielea ta mă înnebunește, spuse el abia șoptit. Aștit de proaspătă și moale ca mătasea! Iar dedesubt se simte atîta căldură... e o nebunie!

Mîinile lui Andrew păreau să zboare pe corpul Lisei, senzuale și ușoare. Păreau să învețe fiecare formă, fiecare rotunjime a trupului ei tîndr, ca mîinile unui orb ce descoperă o statuie: cea a etemului feminin.

Privirea lui, cu reflexe de ambră, o tulbura adînc pe Lissa. În ochii lui sălbatîci era atîta dorință, atîtea promisiuni fierbinți!

— Nu stingem lampa? se blîbi ea.

— Nu, vreau să te văd. Lumina sculptează trupul tău, îl acoperă cu o piele de aur. Vreau să te văd, să te miros, să te gust...

Acum, când ei învățau să-și descopere secretele corpurilor lor, ea era aceea care îl dorea cu ardore. Fără să forțeze, linjă după o explorare mai adâncă. El însă o chinua dulce.

Lissa închise ochii când el îi masă sfîrurile ușor, frecîndu-le în cercuri mici, trecîndu-și degetele încoace și încolo peste ele pînă cînd obținu reacția dorită.

Cînd buzele lui Andrew îi atinsăeră sîni, Lissa scoase un șipăt scurt și închise ochi. Andrew se arăta tandru și, pe măsură ce trecea timpul, el se dăruia, din ce în ce mai avid, acestui deliciu.

Tulburată de atîta forță și virilitate, Lissa se agăță de umerii lui largi, trăgîndu-l spre ea, ar-cuindu-se inconștientă pentru a-l cuprînde.

Își așundă degetele în părul lui des și îi strigă numele:

— Andrew, blîugi ea, Andrew, te rog, acum, vino, acum...

Bărbatul o ascultă, cu o infinită răbdare, li-pindu-și tulburător palmele de pielea netedă a coapselor ei. Lissa ioni. Se agăță de umerii lui de teamă să nu cadă sau să dispară din univers. Gravitația nu mai avea nici o putere asupra ei

cînd o atîngeau mîinile lui Andrew.

— Nu-ți fie teamă. Ai încredere în mine. Nu te-ai face să suferi pentru nimic în lume.

Da, Lissa avea încredere. Acum, avea încre-dere absolută. Dar, în ochii lui Andrew, era atîta tristețe! Iar această tristețe o simțea cu atîta durere...

Numai aceste momente de supremă fericire puteau aduce alinare acestui suflet. Și ea, Lissa, putea face acest lucru.

Unu

— Vezi o altă soluție? făcu Lissa, strecurându-și servoașă degetele între buclele ei blonde. Sîntem prinși între Scyla și Charybda.

— Charybda și cine? făcu Julio, uimă.

— Știi foarte bine: Charybda, vârtejul din strîmtoarea Messina, și Scyla, stîncă de care se izbesc navele atunci cînd reușesc să evite Charybda!

Julio nu avea nici o idee la ce anume făcea aluzie Lissa, dar asta nu era de mirare. Ea

vorbea întotdeauna despre lucruri de care el n-avea habar.

— Bănuiesc că e cam același lucru cu ceea ce vrea să zică Blake când spune că e prins între ciocan și nicovală.

— Exact. Și dacă nu-l scoatem pe Blake din taverna asta, va sfîrși cu un cuțit între coaste sau îl vor face să bea pînă ce le va spune unde-i avionul.

— Așa dacă nu cumva o mîierlește înainte. Dacă ne-am lua după barman, acum cîteva minute nu era prea departe de asta.

— Așa-i un motiv în plus pentru a-l scoate de acolo. Cînd îl vom scoate din ghearele lui Ralph Despard, nu vom avea altceva de făcut decît să găsim un mijloc de a-l face să părăsească Santa Vera.

— Și cum crezi că o să-l iei de acolo? Întrebă Julio. Blake este singur la masă cu Despard, dar Simmons și ceilalți sînt în spate. La cel mai mic zgomet vor sări în ajutor.

— În orice caz, trebuie să merg singură, replică finăra. Despard și oamenii săi nu știu că faci parte din echipaj. De fiecare dată cînd am venit la bungalow, tu erai în pădure păzind avionul.

— Fără discuții! făcu ferm Julio. Vin și eu. De

data asta, nu mai merge așa!

Lissa își sacrificase tot timpul ei pentru ceilalți, dar în seara, asta va fi o excepție. De patru ani de când o cunoștea, Julio o văzuse devotându-se zilnic, cu trup și suflet, celor pe care îi iubea. Iar pe Blake Brenden îl iubea. Poate prea mult. De câte ori nu o văzuse avînd grijă de bețivanul ăsta, după chioițhanurile lui? Iar nenorocitul acesta bătrîn nici măcar nu realizea ce noroc are.

— Nu! insistă Lissa. Voi merge singură. Ai reparat conforul electric?

— Da, e pe culoar, aproape de ieșirea din spate.

— Perfect, făcu ea, uitîndu-se la ceas. E fix miezul nopții. Vreau ca în zece minute să fi lângă confor. Îl vei opri și, după aceea, îl vei repune în funcțiune. Tipii vor crede că au sărit siguranțele, iar eu mă voi servi de acest semnal. După un minut, vei scoate din nou siguranțele și le vei lua cu tine. De acord?

— Și tu ce-o să faci în timp ce eu mă voi juca de-a electricianul?

— Îl voi distra atenția lui Despard.

— Să-i distragi atenția? Cred că n-am înțeles bine. Despard nu e genul de bărbat care să poată fi dus de nas de o femeie.

— N-am zis că-l seduc! Dar îl voi ține ocupat

zece minute. De fiecare dată când ne-am întâlnit, a fost foarte atent cu mine. Se pare că așa se poartă cu toate femeile...

Cu toate femeile, poate, dar, în ochii lui Julio, Lissa nu era prima venită. Niciodată nu întâlnise o persoană atât de directă, de generoasă și dezinteresată.

— Povestea asta nu-mi place, spuse el.

— Ascultă, Julio, nu-i prima oară când calc în barul acesta!

— Păi, toată...

— Nu, Julio! Îți retează ea. Vei face ce ți-am spus eu. După ce închizi lumina, fugi repede și mă aștepti la intrarea principală. Voi avea nevoie de tine pentru a-l scoate pe Blake.

— Lissa, e prea...

— E singura noastră șansă. În zece minute, da?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, tinăra traversează strada cu pas hotărât și împinse ușa lăvernei.

Barul era întunecat și luminat slab. Mirosul acru de whisky și de rom se amesteca cu cel dulce-amar al marihuanei. Lissa se opri o clipă lângă barul lung de stejar, de care patronul era atât de mândru și-i căută din priviri pe Blake. Recunoaște o brunetă durdulă și machiată strident, pe care o mai văcuse în compania lui.

Înima Lisei tresări o clipă, uitându-se la masa la care se aşezase. Nu era Blake.

Bărbatul, aparent un american, purta blugi negri şi un sacou închis la culoare, negru sau bleumarin, nu prea se distingea în penumbră. Ceea ce atrăgea atenţia era părul său, fiind singurul blond din încăpere.

Brusc, necunoscutul ridică capul şi îi surprinse privirea.

Lisei i se părură periculos. Buzele sale senzuale erau strînse într-un suris sarcastic, iar asta se pare că îi făcea plăcere însoţtoarei lui. Involuntar, pe Lissa o cuprinse un frison şi îşi mută, instinctiv, privirea.

În sfârşit, îi zări pe Despard şi înţelese de ce nu reuşise să-l localizeze pe Blake: era prăbuşit pe masă, cu capul pe braţe.

— Hector, patronul, îmi dă voie să mă folosesc de una dintre camerele sale de deasupra barului, murmură bruneta cu o voce caldă, în timp ce mîna ei se pîimba pe cospa puternică a bărbatului.

Andrew Crowley nu prea dădea mare atenţie la ceea ce îi spunea femeia. Cum o cheamă?

Liane? De fapt, nu avea importanță. Putea s-o cheme oricum: Roberta, Nancy sau Cune-gonde, și să spună tot ce vroia! Conta doar mina care-l mângia insidios.

Andrew nu mai avusese o femeie de vreo trei săptămîni, din ziua cînd o lăsase pe Barbara în Barbados. Dar cînd împinsese ușa barului și această fată îi surleasa, își dăduse seama că lunga perioadă de abstenență lusea sfîrșit. Tipa era drăguță, bine făcută și, în orice caz, doritoare de a se arăta amabilă pentru o sumă rezonabilă vîrită în corsaj. Ce putea să-și dorească mai mult? Santa Vera era renumit, în toate Antilele, drept o ascunzătoare de tîlhari. Era mai avantajos să rămîi în această tavernă din port decît să riști să iei una peste ochi umblînd prin oraș. Va petrece noaptea aici, cu Liane, și se va întoarce pe Graa! mîine dimineață. Îi va spune lui Michael să arunce ancora, iar mîine la prînz va fi deja la jumătatea drumului spre Trinidad. Fără-ndoială, căpitanul va fi încîntat să părăsească Santa Vera. Dealtfel, interzisese echipajului să coboare aici.

Liane îi mumura ceva la ureche, dar în loc s-o asculte, Andrew preferă să privească în jur. Nu văzu altceva decît o tavernă zgomotoasă și plină de fum, semănînd cu sute altele prin care

trecuse în ultimii doi ani.

Și acei ochi albaștri, profunzi, lipsiți de teamă...

Înfrînind acea privire, Andrew avu un șoc. Niciodată în viața lui nu înfrînse o privire atât de tranșantă. Fără să vrea, Andrew tremură. Ce se-așchia cu el? Poate pentru că erau primii ochi albaștri pe care-i vedea după alfa șmp... Mai mult, fata asta n-avea nimic extraordinar: era mignonă... și căm alfa.

— O găsești drăguță? tăcu Liane cu răceală. E prea slabă! Uită-te la ea! Dă-i jos hainele și n-o să rămână decât piele și os.

— Crezi? momăi Andrew.

Apoi își concentră atenția asupra necunoscutei. Trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani și, în înălțime, depășea cu puțin media. Purta niște blugi vechi, spălăciți, și o cămașă largă, bărbătească, care fusese cândva albastră. Ea nu-l mai privea; fixa intens o masă din fundul săli.

— E dificil de spus, rețu Andrew. Cu blugi ăia și cămașa prea mare... O cunoști?

— Lissa nu știu cum, răspunse Liane, ridicând din umeri. Am văzut-o pe aici de două-trei ori. Dar nu e în relați alfa de bune cu patronul ca mine. Va trebui să te ducă în altă parte.

Andrew nu răspunse, ci se mulțumi doar să ridice mina care i se mai plimba pe coapsă și se ridică. Brusc, formele generoase ale Liane nu-l mai interesară. O găsi chiar vulgară.

Lissa își făcu drum printre mese, mișcând grațios din șolduri. Andrew îi urmărea din priviri spatele drept, ținuta mândră, buclele blonde. Simți brusc nevoia de a-și plimba mâinile prin părul ei.

— Deci, vii cu mine? Întrebă Liane, prinzându-l de centură.

— Ge? făcu el, revenindu-și. Nu, poate altă dată.

Aruncă câteva bancnote pe masă și o luă în direcția tulburătoarei necunoscute.

Pe blonda asta ar trebui s-o dezbrace, să-i simtă parfumul, s-o țină în brațe.

Era ea oare așa de slabă și descămată cum credea Liane, sau era simplă și senzuală, cum îi plăcea lui să creadă? În orice caz, trebuia să descopere. Andrew Crowley nu era omul care să renunțe tentaței care îi apăruse în cale.

Singura problemă era că necunoscuta părea să se gândească la cu totul altceva decât la o șustă. Era clar că avea de făcut ceva anume.

Fata se opri în fața unei mese ocupate de doi bărbați bruneși. O sticlă de vin, pe jumătate

goală, trona în mijlocul mesei și era evident că ea îl curioștea deja pe unul dintre cei doi. «Cel puțin pe unul», se gândi Andrew. Nu-i rămânea decât să-l alunge pe bărbosul ăla cu ochi mici, ca de porc.

Fata îi vorbea bărbosului, iar acesta o mângâia neglijent pe spate. Și, bizar, deși ea nu părea să ia în seamă lucrul ăsta, Andrew se simți un pic gelos. Și de ce nu? Totuși, el nu căuta decât o aventură de o noapte și această Lissa nu era decât o pipă!

Andrew ajunsese la masă. Necunoscuta se opri în mijlocul unei fraze, întorcându-și spre el ochii mari și albaștri, fulgerându-l din privire.

— Îmi pare rău că vă întrerup în timpul negocierilor, făcu Andrew, dar înainte de a lua vreo decizie, țin să vă aduc la cunoștință propunerea mea. Adică, ce spun eu: invitația mea!

— Du-te unde vezi cu ochii, mormăi bărbosul. N-avem nevoie de tine.

— Aste pentru că ea nu mă cunoaște încă, replică liniștit Andrew. Vină, Lissa, eu știu să mă arăt foarte generos și nu vei regreta.

Fata întoarse repede capul, dar Andrew avu timp să-i citească în ochi frica.

— Duceți-vă, făcu ea. Ralph are dreptate.

Bărbosul rise puternic.

— Vezi, cowboy, scrișii ei, nu pe tine te vrea, ci pe mine. Nu-i așa, Lissa?

— Exact, aprobă ea. De altfel, mi-ai spus întotdeauna că este minunat când sîntem împreună.

— Dar nu la fel ca acum, interveni Andrew. Ți voi da tot ce vrei. Spune-mi ce vrei și este al tău.

— Vă rog, plecați!

Apoi Lissa își îndreptă atenția asupra lui Ralph și îi surise.

Acest suris îi lumina cu adevărat chipul, transformîndu-l din cel al unei fete agreabile în cel al unei femei extraordinar de frumoase. Andrew era mai gelos pe acest suris decît pe mîna posesivă și lasivă a bărbosului.

Știa că se comportase ca un imbecil. Cel mai bine era să meargă din nou la Liane și s-o lîțe pe această femeie. Pentru a o avea, ar fi trebuit nu numai să lupte împotriva acestei brute, dar și împotriva dorinței ei.

Acest tip era departe de a fi o frumusețe. Era burduhănos și vulgar. Nu, nici nu se punea problema să-l lase pe porcul ăsta gras să cîștige partida!

Tăcerea se prelungea. Lissa își privi ceasul.

— Plecați, făcu ea către Andrew. Plecați imediat!

— Numai dacă vii cu mine.

Bărbosul abandonează rotunjimile și spuse nervos:

— Ți-am spus că...

În acel moment, lumina se stinse pentru a se aprinde din nou pentru o clipă.

— Cu atât mai rău strigă Lissa.

Ea luă sticla de vin și o izbi în capul lui Ralph.

— V-am spus să plecați! reluă ea, în timp ce bărbosul cu ochii sticloși cădea sub masă.

De data asta, lumina se stinse de tot, într-un adevărat haos de strigăte și scaune răsturnate.

— Data viitoare, spuse Andrew sec, o să te cred pe cuvânt. Dar e inutil să te debarasezi astfel de el; m-aș fi putut ocupa și singur de asta. Nu numai că mă deranja ca tip, dar mai și semăna frapant cu unchiul meu George.

— Ajunge! Tăceți! Ați putea face ca totul să se ducă de răpă! Eu încercam să-i distrag atenția, iar dumneavoastră l-ați infuriat.

Ochi lui Andrew se obișnuiseră cu întunericul. El o zări pe fată, care făcuse înconjurul mesei și se aplecase asupra celui-lalt tip prăbușit cu capul pe masă.

— Lissa? făcu o voce puternică.

— Aici, în fundul sălii răspunse ea.

— Vrei să te ajut? întrebă Andrew.

— Stați despartel! Ați încurcat destul lucrurile până acum!

— Lissa? reluă aceeași voce și o siluetă impozantă apăru în întuneric.

— Sînt lângă ei, Julio. L-am adormit pe Despard, dar mai rămîne riscul ca cineva să scoată vreo lanternă. Trebuie să-l scoatem pe Blake de aici înainte de a sosi Simmons și oamenii săi.

— Nu te neliniști, mai spuse vocea, cu un ușor accent spaniol. Zie și ficul!

Andrew zări uriașul care-l luă pe umăr pe bărbatul adormit.

— Mergi înainte, spuse Julio, și vezi să nu fie careva în drumul meu.

— O să vă fac eu drum, interveni Andrew. Sper măcar că nu vrei să-l ucideti pe ăsta, după ce l-ați adormit pe celălalt.

— De unde a ieșit tipul ăsta? spuse Julio.

— N-are importanță, răspunse Lissa, nu reprezintă un pericol. Ceea ce trebuie făcut e s-o îndemnăm cît mai repede.

— Are dreptate, trebuie s-o ștergem înainte ca banda de ucigași să dea de noi, se amuză Andrew. Umează-mă, Julio!

Andrew o luă spre ușă, dărimind tot ce-i leșea în cale. Când ajunseră în stradă, Andrew se întoarse, în elinșit, și lăsă să-i scape un fluierat. Julio avea mai mult de un metru nouăzeci și era lat ca un congelator.

— Este o străduță întunecată puțin mai jos, spuse Lissa. Repede! O să așteptăm acolo pînă se eliberează drumul.

— Ia-o înainte, te urmău, răspunse Andrew.

— Nu dumneavoastră! strigă ea, exasperată. Plecați!

— Nici gînd! Cine-mi poate dovedi că nu vreți să-i aruncați pe amărîtul ăsta în mare? Nu vreau să fiu în situația de a fi acuzat de complicitate la omucidere! Nu, nu, cred că-i mai bine să rămîn cu voi pentru a-mi proteja interesele.

— Dar nu vrem să facem așa ceva! se aprinse Lissa. Nu vedeți c-am intervenit pentru a-l salva?

— Ah, da! scuză-mă, dar sînt un pic confuz. Deocamdată, pentru mine, singura victimă e bătrînul Ralph. Dacă nu l-ai fi pocnit tu, aș fi tăcut-o eu.

— În orice caz, îi spuse Lissa, în locul dumneavoastră mi-ar fi teamă. Când își va reveni, Despard își va aminti cu siguranță de dumneavoastră. Clipele vă sînt numărate cît

timp rămînea în Santa Vera.

— Cît sînt de dezamăgiți făcu ironic Andrew. Și eu, care-mi doream atît de mult să am un prieten.

În sfîrșit, ajunseră la capătul străduței. Lissa îi făcu semn lui Julio să-și pună povera lîngă zid.

— Vă distrați bine, nu-i așa? îi spuse ea lui Andrew. Dar riscăți să nu mai rîdeți niciodată dacă Despard va afla că ne-ați ajutat. E un tip foarte periculos.

— Îmi spui și mie cine-i moșneagul ăsta, Ralph Despard?

— Un traficant de droguri. Unul din cei mai mari din Antile. Are relații excelente cu guvernul din Santa Vera. Pașaportul american vă va proteja poate de guvern, dar nu și de oamenii lui Despard. Căci sînteți american, nu-i așa? Deși aveți un accent bizar.

— Sînt din Virginia, răspunse Andrew, brusc indignat, iar accentul meu nu are nimic bizar. E accentul din Sud, atîta tot. Yankellii vorbesc bizar.

— Așa deci, spuse Lissa, îngenunchind lîngă omul sprijinit de perete și cotrobăindu-i prin buzunare, pentru a scoate o brichetă pe care o încercă. N-am auzit niciodată pe unul din Sud vorbind.

Niciodată? Andrew nu-și revenea. Și ea era americană?

— De unde vii? Întrebă el.

— Cam de peste tot... răspunse ea vag. Julio, e ca și mort. E imposibil să traversezi orașul și să-l duci în pădure fără să-ți cari în spinare. Și, în mod sigur, ne va vedea cineva și-l va avertiza pe Despard: are informatori peste tot.

— Și ce-o să facem? făcu Julio.

— Nu știu, trebuie să mă mai gîndesc.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, spuse Andrew, dar am una sau chiar două sugestii. Dacă am înțeles bine, prietenul vostru are împotriva lui guvernul și oamenii lui Despard, nu-i așa? Ei bine, am un loc sigur pentru el, la câteva sute de metri de aici. Vă pot scoate pe toți trei din Santa Vera și să vă duc până în Trinidad. Vă interesează?

— Aș putea ști cum? Întrebă Lissa sceptică.

— Am un yacht în port. Un cuvînt de-al tău și vă duc acolo.

— Ce cuvînt?

— Da. Da, la propunerea pe care ți-am făcut-o în tavernă. Trebuie să recunoști că nu e un preț prea mare pentru a-l salva pe prietenul vostru!

— Chiar așa, murmură Lissa. Tîrgul e rezonabil.

— Ce propunere? interviene Julio.

— Nu-ți fă probleme, Julio. Eu și acest domn
ne-am înțeles deja.

— Dar ce gen de...

— Ți-am spus că nu-i nici o problemă, Julio, i-o
reteză fata. Foarte bife, reluă ea, întorcându-se
spre Andrew. Facem țigul.

— Perfect, surise Andrew, încântat să fi reușit
atât de repede. Acum, problema fiind rezolvată,
ce-ar fi să ne cunoaștem? Eu sînt Andrew
Crowley.

— Lissa Bergene. El e Julio Gomez.

— Și adoratul lui Bacchus?

— Blake Brenden, răspunse Lissa, mîngîind
tandă părul celui adormit.

— Părinte?

— Nu, doar un prieten.

— Cred că ar fi bine să-l ducem pe prietenul
tău la culcare.

— Nu, e încă prea devreme pentru a ne mișca,
făcu ferm Lissa. Julio va rămîne lângă el. Eu mai
am de rezolvat o mică afacere, înainte de a
părăsi Santa Vera și vreau să-mi dai o mîină de
ajutor.

— Antrepozitul? întrebă Julio. E prea peri-
culos, Lissa. Dacă te prind oamenii lui Detpard,
te ucid.

— Are dreptate, e foarte periculos, repetă fata, privindu-l pe Andrew ca și cum l-ar fi provocat. Acesta ar fi un amuzament grozav față de ceea ce s-a petrecut în tavernă. Vii cu mine?

— E ilegal ceea ce facem sau pur și simplu imoral?

— Nici una nici alta aici, în Santa Vera. De fapt, guvernul american ți-ar da o medalie. Pur și simplu, mergem să dăm foc la cocaină în valoare de 2 milioane de dolari, adăugă ea, surzind ușor.

Andrew fluieră aprobator.

— Am adorat întotdeauna medalile, replică Andrew. Tocmai îmi spuseseam acum o zi-două că a trecut cam mult timp de când nu am mai câștigat una. Pică numai bine.

Apoi se întoarce spre Julio.

— Yachtul se numește Graaf, iar pe căpitan îl cheamă Michael Seifert. Nu trebuie să-i spui decât că te-am trimis eu. Vă fi suficient.. Bun, mergem?

Doi

Cînd au ajuns la lămpădaarul din capătul străduței, Lissa constată că ochii lui Andrew nu erau căprui, cum crezuse ea, ci aveau o nuanță aurie. Străluciră, incitaji, în clipa în care Andrew se aplecă spre ea.

— Pot să te întreb unde se găsește acest antrepozit?

— Puțin mai jos, pe strada asta, răspunse fata. Despard și oamenii săi au găsit un hangar vechi, dezafectat, pe malul mării. Socoteam că

vor scoate drogurile pe mare, dar n-au putut face rost de yachtul pe care-l vroiau.

Lissa inspectă prudentă strada, apoi o luă înainte, făcându-i semn lui Andrew s-o urmeze.

— Asta n-ar trebui să ne ia mai mult de un sfert de oră, adăugă ea.

— Cu condiția ca totul să meargă bine. Înțoarce el. Aparent, se pare că am păcălit gașca ta de uoiași, dar asta nu înseamnă că e imposibil să dăm din nou de ei...

— Încetează cu comentariile! se enervă Lissa. Pot să-ți spun că nu e nimic amuzant în toată afacerea asta. Despard e o adevărată viperă.

— Da, da, bănuiam eu! Dar spune-mi, cum de e amestecat amicul tău, Blake, în afacerile lui Despard? Căci, dacă am dedus eu bine, el trebuia să transporte drogurile cu avionul până în Statele Unite, nu-i așa? Și, după câte știu eu, asta se numește contrabandă și e pedepsită de lege.

— Blake nu e un contrabandist!... Sau, în sfârșit, bănuiesc că este un pic, dar niciodată n-a făcut trafic cu droguri sau alcool. Niciodată cu ceva periculos pentru sănătate.

— Ce păcat că vămile nu se arată atât de înțelegătoare ca tine!

— Blake aparține unor timpuri revoluționale,

explică Lissa. El se conservă ca unul dintre acei pirați care străbăteau demult, victorioși, Marea Caraibelor. Pentru el, a face contrabandă e o ocupație de gentleman.

— Și tu ai aceeași părere?

— Nu, răspunse simplu fata. Dar o cunosc pe cea a lui Blake și mi-e suficient.

— Ce devotament! Trebuie să fie tare mulțumit să aibă o astfel de amantă. Mai ales că faci dovada unui curaj remarcabil. De câte ori a fost nevoie să-l scoți din genul ăsta de mizeri?

— Blake nu este amantul meu! strigă Lissa, făcînd ochii mari.

— Atunci, celălalt?

— Julio? rise ea. Julio n-are decât 18 ani!

— I-aș fi dat pe puțin 25... Evident, o femeie experimentată ca tine nu se încurcă cu bebeluși!

— Julio a trecut prin multe, reluă Lissa, înfrîșindu-se brusc. Sîntem prieteni și ne ajutăm, asta-i tot. Tu n-ai avut niciodată o femeie ca prieten?

— Ba da, o singură dată. Și era într-adevăr excepțională. Din nefericire, avea un contract pe 6 ani, trebuia să stau cu ea și urîsc să fiu legat de cineva atîta timp. Prefer legăturile efemere, mult mai satisfăcătoare pentru ambii protagoniști. Genul de legătură asupra căreia am

căzută de acord, eu și cu tine, în seara asta.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nu pari genul de om care și-sacrifică libertatea pentru cinera. De fapt, tu ești așa cum și-a dorit Blake să devină, toată viața lui. Ai cumva și sînge de pirat în vene?

— Acum, că m-ai pus să gîndesc la asta, e adevărat că a fost un Crowley care bătea mîrile în timpul războiului din 1812. Jefuia nave engleze. El e acela care a pus baza averii familiei, dar asta numai din patriotîsm, bine-înțeles.

— Cred că Blake și cu tine sînteți făcuți pentru a vă înțelege, spuse Lissa cu căldură.

Îl privi pe Andrew cu un surîs larg care-i lumina fața, iar el își opri respirața. Fata asta avea într-adevăr un surîs fantastic, la fel de dulce ca o rază de soare în frigul după-amiezii de iarnă.

— Știi sigură că va încerca să facă afaceri cu tine, urmă ea.

— Contrabandă? Nu mă interesează decît un singur lucru la scumpul tău Jeffrey. Îl am în fața ochilor.

Lissa tremură ușor, sub privirea lui aurie. Avu impresia că este dezbrăcată și că simte chiar mîinile lui mîngîind-o.

Dacă ochii săi puteau să aibă un asemenea efect, ce s-ar întâmpla dacă ar atinge-o? Roși, fiind bucuroasă că Andrew nu putea s-o observe în penumbră.

— Când? întrebă ea, întorcînd capul.

— Când ce?

— Când vrei să mă culc cu tine și de cîte ori? Spune-mi, te rog!

— Vrei să redactez un contract și să precizăm clauzele? Ar putea să iasă din asta o capodoperă în materie de erotism. Aș trece în revistă toate pozițiile și...

— Vreau să știu unde merg, îl întrerupse ea, roșind și mai tare. Și nu te găsesc deloc amuzant.

— Ai dreptate, nu-i deloc amuzant, reluă el, sincer afectat. Am fost de multe ori acuzat că am un simț al umorului cam caustic, dar asta nu-i prea rău. O să te obișnuiești... Dar, ca să-ți răspund la întrebare: cît de curînd posibil. Chiar și pe loc, dac-aș putea. Te doresc alît de mult, încît simt că o iau razna.

Andrew tăcu cîteva clipe și-și adînci privirea în ochii mari și mirați ai Lisei.

— Niciodată n-am simțit o asemenea atracție pentru o femeie, reluă el. Mai ales pentru o femeie care-mi cere să-mi risc viața pentru

capriciile ei.

Andrew surse și reveni la tonul ironic:

— În ceea ce privește a doua parte a întrebării, te asigur că nu sînt pervers și îți promit că zburdănițele noastre vor fi într-adevăr plăcute. Însă, îmi pare rău, n-am intenția să fixez o limită de timp. Vei rămîne, deci, cu mine pînă la sfîrșit, dacă va fi vreun sfîrșit. Merită prietenul tău Blake un astfel de tîrg?

— Merită, răspunse Lissa, trăgîndu-se înapoi pentru a scăpa de mîna care, de cîteva secunde, îi mîngîia fața. Știu acum tot ce voiam să știu.

— Bine. Nu trecem la treabă? Cine știe, cu un pic de șansă eu voi fi ucis, iar tu vei scăpa de onorarea acestui contract.

— Nu spune prostii! N-o să îți se întîmple nimic. Voi lucra singură. Ți-am cerut să vii cu mine, pentru că aveam nevoie de cineva care să țină de șase. N-are de ce să-ți fie frică, voi avea grijă de tine.

Fata vorbea serios!

Andrew izbucni într-un ris nebun, dar se opri cînd văzu privirea ei. Era atîta seriozitate și hotărîre în ochii ei mari, încît el se simți de-a dreptul emoționat.

— Merți, zîmbi el. Sînt sigur că ești capabilă

să ai grijă de mine. Dar mie nu-mi prea plac rolurile pasive. N-ai putea să-mi găsești ceva mai interesant de făcut? Mai e mult până la antrepozit?

— Nu, aproape am ajuns. Vezi colțul ăla, acolo jos? Imediat după, vreo trei sute de metri mai jos. Slavă Domnului că antrepozitul a fost construit departe de alte clădiri! Așa măcar n-o să se răspîndească focul.

— Ce veste minunată! Sint sigur că locuitorii insulei îți vor ridica o statuie în semn de recunoștință. De fapt, adăugă el șugubăt, dacă accepți să-mi pozezi goală, cred c-o voi comanda eu însumi.

— Ajunge, Andrew! N-am venit aici ca să mă distrez.

— Știu, ești furioasă pe Despard pentru că ți-a maltratat amicul. Răzbunarea te mîină înainte.

— Nu-i adevărat! Nu mi-aș asuma astfel de riscuri numai ca să mă răzbun.

— Atunci de ce?

— Din cauza drogurilor. Le urăsc pentru că le-am văzut efectul. Bineînțeles, dealer-i preferă să vîndă în Statele Unite, pentru că asta le aduce mai mulți bani, dar cînd nu reușesc, cedează drogurile oricui. Ai văzut vreodată un copil de șapte ani drogat cu heroină? Eu da, și e

un spectacol pe care n-aş vrea să-l mai văd, pentru nimic în lume. Dacă aş putea să dau foc la toate ascunzătorile de heroină şi cocaină din lume, aş face-o.

Din nou, această dorinţă de a se devota şi de a proteja! Mai întâi, Blake, apoi el, Andrew, şi acum lumea întreagă!

— Ei, vom începe cu Despard, de acord? răspunse el. Ai studiat locul?

— Nu sînt decît doi spi de gardă, şi amîndoi în interior. În orice caz, aşa era săptămîna trecută, cînd l-am urmat pe Despard pînă aici. În spate e o fereastră mare, dar e închisă.

— Este şi vreo uşă în spate?

— Da, dar e încuiată cu cheia.

Privirea lui Andrew parcurse încă o dată silueta firavă îmbrăcată în blugi şi cămaşă bărbătească.

— Bănuiesc că n-ai ascuns sub hainele tale un Colt 45 şi o grenadă incendiară! Cum vrei să faci?

— Ar fi trebuit să mă gîndesc deja la asta, făcu Lissa, puţin încurcată. De obicei, nu-mi lipsesc ideile.

— Am remarcat. Dar eşti şi foarte impulsivă. Data viitoare, lasă-mă pe mine să mă ocup de pregătire. E mai uşor să reuşeşti cînd ai un plan

precis.

— Am prevăzut totuși ceva! Acum două zile, am ascuns un bidon cu benzină în spate, în tomberon.

— E mai bine decât nimic. Să sperăm că n-au trecut gunoierii pe aici.

— Fii sigur de asta, pentru că nici nu există. La Santa Vera, fiecare se ocupă de gunoierii lui.

— Încep să pricep de ce mirosea atât de cumplit pe stradă. Și gardienii ăștia te cunosc?

— Bănuiesc că m-au mai văzut pe insulă. E deja o săptămână de când Despard încearcă să-l convingă pe Blake să-l transporte drogurile.

— În acest caz, avem o șansă de a reuși. Poți ajunge în spatele antrepozitului trecând pe acolo? Perfect! Dă-mi bricheta!

Andrew luase conducerea operațiunilor și Lissa nu era prea bucurasă de asta. Ea nici măcar nu duse mîna la buzunarul în care avea bricheta.

— Ce vrei să faci? Întrebă ea.

— Nu știu încă, dar voi găsi o soluție. Nici mie nu-mi lipsesc ideile. Dă-mi un sfert de oră, după care du-te la ușă și bate. Încearcă să distragi atenția gardienilor pînă reușesc să intru în spate.

— Dar ți-am spus că totul este înmulțat.

— E treaba mea, răspunse el, îndepărtându-se.
Tu ocupă-te de gardieni.

Andrew dispăru în noapte, iar Lissa începu să aștepte. Își privea din oînd în oînd ceasul: minutele treceau atât de greu...

Suspicioși, dar și foarte mirați, cei doi gardieni o priveau pe fată, care plîngea atât de convingător, încît se mira și ea însăși.

— Trebuie să știți unde e Ralph, hohoti ea. La tavernă mi s-a spus că va veni încoace. Mi-a promis că o să mă ajute oricînd voi avea nevoie de el. Am nevoie de protecția lui... Blake m-a bătut...

Brusc, fereastra din spatele antrepozitului explodează. Andrew sare prin spărtură, ținînd în mînă două torțe aprinse. Cu un salt demn de cel mai bun acrobat, ajunsese chiar în mijlocul antrepozitului.

Gardienii fură surprinși de acea intrare neașteptată, care îi lăsă cîteva clipe paralizați. Bărbatul care se apropia de ei îi făcu să-și revină.

— Madre de Dios! exclamă cel mai mic dintre

ei, repezindu-se spre Andrew, în timp ce al doilea își scotea revolverul de la centură.

Fără a mai sta pe gânduri, Lissa se aruncă asupra tipului cu pistolul, pentru a-i împiedica să-și folosească arma. În spatele ei, se auzi un strigăt de animal rănit, urmat de zgomotul surd al unui corp căzând.

— Putai strigă gardianul, încercând să scape de fața îndestătată de mîna sa.

Pumnul lui plecă, iar Lissa simți o durere cumplită în încheietură. În jurul ei, totul deveni negru. Se prăbuși pe ciment.

Înjurătura lui Andrew o făcu să-și revină.

La lumina torței, ochii surii ai lui Andrew străluceau, iar fața lui părea tăiată în marmură. El se aruncă asupra gardianului și, într-o clipă, brațul care ținea revolverul luă foc.

Cu un urlet cumplit, gardianul se aruncă pe ciment, încercând să stingă flăcările care îi cuprinseseră hainele. Strigătele lui se opriră după ce Andrew îl lovi cu tălșul palmei în gît.

— Ai pățit ceva? Întrebă Andrew speriat.

Lissa îl privi pe omul prăbușit la picioarele lor. Hainele îi ardeau încă.

— Ar fi mai bine să stingi focul de pe hainele lui, murmură Lissa tremurînd.

— Ar merita să ardă ca o torță! I-o întoarse

Andrew crud. Te-a lovit rău?

— Nu, minți fata, simțind că mai lipsea puțin ca Andrew să-l omoare pe gardian. Am fost un pic amețită, dar în câteva minute îmi trece. Dar, te rog, stinge făcările!

— Ești prea bună, răspunse Andrew, ridicînd din umeri, dar executîndu-se. Nu uita că tipul ăsta este, fără îndoială, printre primii care îi împing pe copii să se drogheze.

Lissa îl văzu apoi și pe cel de-al doilea gardian, nemîșcat, aproape de cealaltă torță.

— Și acela? făcu ea. L-ai ars și pe ei?

— Nu, pur și simplu i-am aruncat torța în piept. Îi era atât de frică, încît mi-a fost foarte ușor să mă apropiu și să-i servesc o porție de somn.

— Ideea cu torțele a fost grozavă, reuă Lissa, surîzînd, în ciuda durerii care-i strîbea tîmpla cu fiecare cuvînt rostit. Am fost de-a dreptul impresionată de intrarea ta. A fost demnă de cel mai bun spectacol de circ.

— Nu mă gîndisem chiar la circ, ci la Roy Lifting din *Pirelei vulcanului*. Un film de aventuri superb. L-ai văzut?

— Nu, eu n-am fost niciodată la cinematograf. De altfel, Blake spune că nu-i atât de interesant.

— N-ai fost niciodată.... Îngîmă Andrew. Nu

crezi că Blake ar fi putut să te lase să-ți faci propria ta părere?

— Poate... Bun, bănuiesc că sacii ăștia de plastic conțin cocaină. Eu îi voi tăia, în timp ce tu vei scoate gardienii afară și vei aduce bidonul de benzină.

— Dacă vrei tu...

Andrew prese torța pe ciment și scoase o batistă mare din buzunar.

— Întoarce-te.

— Ce?

— Întoarce-te; spuse el, fixând batista peste gura fetei. Vaporii de cocaină pot fi mortali.

— Chiar atât?

— Nu știu, dar ăsta nu-i un motiv pentru a risca inutil.

Andrew îngenunchă apoi lângă gardian și îi cotrobâi prin buzunare. Găsi un briceag pe care i-l întinse Lisei.

— Tine, ar putea să-ți folosească. Eu mă duc să caut benzina. Vin imediat.

Luase din nou conducerea operațiunilor! Lissa ar fi vrut să protesteze, dar renunță. O dureau prea tare capul pentru a fi în stare de o deosebită. Așa că desfăcu briceagul și se îndreptă spre sacii de plastic. În timp ce, în spate, Andrew îi tăia pe gardieni afară

— Terminat? făcu vocea lui Andrew în spatele său.

— Da, am terminat, răspunse ea, înfigând briceagul în ultimul sac.

— Bine, atunci ieși! Voi veni și eu imediat.

Lissa o luă spre ușă, dar se opri brusc. Andrew arunca deja benzină peste cocaină.

De ce-l lăsa s-o facă? Era ideea ei, treaba ei! Andrew Crowley n-avea nimic de-a face cu toate astea.

Andrew zvîrli bidonul gol, luă torța și o aruncă peste sacii care se aprinseră imediat. Apoi o luă la fugă, trăgînd-o pe Lissa după el.

— De ce dracu' ai rămas? întrebă el cînd ajunseră afară.

— Nu puteam să te las să faci singur o treabă care era a mea.

Andrew îi scoase batista și o privi tandru.

— Cred că am înțeles, surise. Bine, hai s-o ștergem! Oamenii lui Despard vor alerga încoace imediat ce vor vedea flăcările.

Andrew o luă pe fată de mîină și o conduse spre port.

— Cum se numește nava ta?

— Graaf, răspunse el.

— E un nume ciudat. În general, yachturile au nume de femei...

— Ceea ce ar trebui să completeze tendințele tale M.E.F....

— M.E.F? Ce-i asta?

Andrew avu impresia că-și bătea joc de el, dar o singură privire îi fu de ajuns pentru a-i proba contrariul.

— O să-ți explic asta mai târziu, spuse el, grăbind pasul. Sau poate că n-o să-ți explic.

* * *

— Dar e imens! exclamă Lissa descoperind superbul yacht cu trei catarge.

— Ce vrei, țin la tabieturile mele!

— Trebuie să fi putred de bogat. Vaporul ăsta e magnific, Andrew.

— Rușinos de bogat. Ți-am spus la tavemă că voi fi foarte generos. N-ai de ce să-ți faci reproșuri.

— Dar nici nu-mi fac. I-ai permis lui Blake să plece sănătos din Santa Vera; asta mi-e suficient. Nu-ți voi cere nimic altceva.

Andrew o ținea în continuare de braț. O ajută să traverseze pasarela strîmtă de lemn care ducea pe navă. De-a lungul drumului, el se arătase excesiv de atent cu ea. Delicat.

M.E.F. - Măcar să-ți plătească o Pensie de Vechețate!

curtenitor — un contrast destul de curios cu violența teribilă de care dăduse dovadă la aptepoză.

— Bine, rețuă Andrew. Acum, că sîntem la bord, voi avea grijă să te faci comodă. Sau nu, adăugă el, în timp ce un om se apropia de ei, o va face Michael. El știe să facă orice, sau aproape orice, nu-i așa, Michael?

— Știu să scot pe cauciune diversi tipi din închisoare, știu să găsesc într-o clipă cel mai bun spital din Anole, fără a mai vorbi de darul meu inegalabil de a împăca părinții și frații ofenșați. De altfel, mă întreb ce te-ai face fără mine, Andrew?

— Michael este și căpitanul acestei nave, în timpul liber, adăugă Andrew. Dar am uitat să fac prezentările: Michael Serfert, Lissa Bergens. Lissa va rămîne cu noi pentru cîva timp.

Lissa strînsese mîna pe care i-o întinse uniașul. Ca statură, semăna cu Julio. Michael trebuie să fi avut vreo treizeci de ani. Ochii îi erau albaştri, iar barba și părul tuns scurt îi încărunșiseră.

— Sînt încîntat să te cunosc, Lissa, făcu el. Începeau deja să fie prea mulți bărbați pe nava asta.

— Julio și Blake au ajuns bine? întrebă Lissa.

— Acum vreo oră și jumătate, i-am instalat la

un loc cu echipajul. E bine așa? adăugă el pentru Andrew.

— Foarte bine. Ești gata să ridici ancora?

— La ordinele dumneavoastră, domnule Crowley, răspunse pompos Michael, zimbînd larg.

— Atunci ai putea să-i dai drumul mîinii Lisei, asta dacă nu cumva vrei să ți-o lîpești pe viață.

— E o idee bună, dar am impresia că am sosit cam tîrziu.

— Exact, răspunse Andrew.

— Și cabina pe care am pregătit-o pentru ea e inutilă, nu-i așa?

— Trebuie să-i văd pe Blake și Julio... îl întrerupse fata.

— Nici gînd. Mîine dimineată, interveni Andrew. În seara asta, Michael va fi acela care se obligă să le transmită că totul e în regulă.

Andrew o trîșea deja pe Lisea de-a lungul punții, cînd Michael îl interpelă:

— Ești sigur că n-ai uitat nimic, Andrew?

— Ce anume?

— Destinația. Eu ridic ancora, dar nu știu încotro s-o iau.

— Ieși din apele teritoriale ale insulei cît mai repede. După aceea, vom vedea.

Trei

Intrind în cabina lui Andrew, Lissa fu surprinsă de mărimea ei. Pereții și tavanul erau colorați în acaju, armonizându-se cu mocheta bej și un pat imens care adăpostea alocovul unde se deschidea un hublou cu marginea de cupru.

— E foarte frumos, făcu fata apropiindu-se de rafturile încărcate cu cărți în legături scumpe. Încep să înțeleg ce voiai să spui prin «respectul pentru tabieturile tale».

Lissa adora lectura și n-ar fi avut nimic impo-

trivă să petreacă o săptămână în cabină, cu atâtea cărți la dispoziție. Brusc, ea realizează că acest lucru era posibil: putea rămâne chiar mai mult. Nu era asta rațiunea pentru care era prezentă aici? Evident, la cererea lui Andrew Crowley. Iar patul acesta imens, acoperit de blănuri, pe care ea îl privea aproape indiferentă, o va găzdui în seara asta, în brațele lui Andrew.

Nu spusese el că spera să rezolve cît mai repede tîngul pe care-l făcuseră? Și de ce ideea de a se găsi alături de acest necunoscut n-o înspăimînta?

Lissa se miră de nepăsarea ei. De fapt, singura senzație perceptibilă pe care o încerca în acel moment, era o oboseală cumplită.

— Mă bucur că-ți place, răspunse Andrew. Mai ales că vei petrece mult timp în acest loc, adăugă el, conducînd-o spre pat.

Fata se lăsă să cadă pe blănuri și își ridică privirea spre bărbat. Dintr-o dată, realizează că el e pe cale de a-i deschide cămașa. Vreo trei nasturi erau deja descheiați.

Era așa grăbit? Bineînțeles, era domnic să obțină ceea ce voia.

Lissa îl urmări atenț. La urma urmei, el nu făcea altceva decît să-și ia ceea ce-i aparținea, conform tîngului.

— Dacă-mi dai voie, reluă ea, aş face un duş înainte.

Când Andrew o privi, ea îi citi mirarea în ochi.

— Înainte? Dar ce fel de individ mă crezi? Alţii au obiceiul să sară pe lină chiar când eşti moartă de oboseală?

— Atunci, de ce? spuse Lissa, arătându-i din privire cămaşa deschisă.

— Pentru că vreau să te ajut să-ţi faci toaleta şi apoi să te pun în pat.

Lissa îl fixă, din ce în ce mai uimită.

— Şi apoi, reluă Andrew, vreau să văd ce-ai pătit la cap. Mizerabilul ăla te-a pocnit zdravăn, deşi nu vrei să recunoşti. M-aş fi ocupat de asta la antrepozit, dar nu era timp... Şi nici nu m-ai fi lăsat.

— Te asigur că totul e-n regulă...

— Taci! îi ordonă Andrew.

El reuşi să-i scoată cămaşa. Lissa rămăsese în faţa lui aproape goală.

— Am fost sportiv profesionist destulă vreme, pentru a şti ce vorbesc. Pe drumul spre yacht, erai gata-gata să te prăbuşeşti.

— Sportiv profesionist! Încep să-nţeleg cum de-ai putut trece aşa uşor prin fereastră.

— Cu riscul de a te decepţiona, trebuie să-ţi spun că n-am fost acrobat la circ. Am fost multă

vreme patinator pe gheață, apoi am antrenat un tip pentru Jocurile Olimpice. A durat vreo șase ani.

— Și acum, ce faci?

— Pentru moment, sînt camerista și medicul de bord. În rest, îmi cheltui averea și gust din plăcerile vieții cît pot de mult.

— Văd.

— Asta-i tot ce poți spune? Doar n-o să-mi reproșezi că sînt un play-boy fără căpățîi? Ce-i drept, am o existență cam dezordonată...

— Asta nu mă privește. Și apoi, nu cred că viața ta e chiar dezordonată sau... deșănțată.

— Sigur, față de unele cunoștințe de-ale tale, eu sînt mic copil. Dumnezeu, cît ești de frumoasă! Liane se înșela, ai sîni admirabili!

Andrew nu se putu împiedica să n-o mîngie, trecînd, admirativ, de la un sîn la altul.

— Și ești atît de dulce..., reluă el, cu vocea puțin răgușită. De cînd te-am văzut, în tavernă, am avut certitudinea că ești... ce mătașea! Nu m-am înșelat!

În ciuda oboseli, Lissa era departe de a fi insensibilă la mîngierile lui, care-i făcea sîngele să curgă mai repede prin vene.

— Ți-am schimbat gîndul? murmură ea.

— Nu. Fii sigură că știu să mă stăpînesc.

Spune-mi, ești la fel de bronzată peste tot?

— Îmi place soarele, spuse fata. Este un eleșteu în pădure, aproape de locul unde șnem avionul. Acolo fac plajă.

— Goală?

— Da... Nu-i nimeni pe-acolo.

— Într-o zi, trebuie să te văd așa. Vreau să te văd goală, în bătaia razelor soarelui... Apoi, mă voi apropia și te voi face să te topești și să înflorești în toată splendoarea. Vreau să te simți înflorit sub palmele mele.

Vorbind, Andrew o mângia tandru pe față, care își ținea răsuflarea, hipnotizată de cuvintele lui și de vraja minilor alunecând ușor pe piele.

— Sînt pe cale să-mesbunesc, reluă Andrew. Timp de o clipă, chiar am avut senzația că te văd goală, în plin soare, duminică, așteptindu-mă...

Brusc, se ridică și se îndepărtă.

— Dezbracă-te! E timpul să faci un duș! Mîine va trebui să te mulțumești cu unul din sorturile mele și cu un tricou, urmă cî, deschizînd un dulap. Spune-mi, de obicei umbli fără alte bagaje decît ceea ce ai pe tine?

— Nu, e prima oară, răspunse Lissa, scoțîndu-și tenișă, cu privirea îndreptată asupra spatelui lui Andrew, care cotrobăia prin garderobă. În general, nu ne deplasăm prea

mult; sîni patru ani de cînd stîm în Santa Vera.

Andrew scoase un neglijé de saîn auriu, cu dantelă.

— L-a uria! Barbara cînd a coborît în Barbados. Nu te deranjează să porți lucrurile ăleia?

— Nu, mi-e totuna, răspunse fața, întrebîndu-se cam cîte femei o precedaseră în această cabină.

Andrew se întoarse, vrînd să spună ceva, dar cuvintele îi muriră pe buze: Lissa era complet goală în fața lui și-l privea, drept în ochi.

Doamne! Cît era de frumoasă și apetisantă, în ciuda cearcănelor pe care le desenasese oboseala, sub ochii ei limpezi! Sîni tari, ridicați, talia subțire, picioarele lungi, interminabile... Totul la ea emana forță și naturalitate. Dar o forță cu totul feminină, suplă și elegantă.

Andrew privi neglijé-ul din mîină și, brusc, i se pără detestabil. Îl aruncă în fundul dulapului și scoase dintr-un cufăr unul dintre chimionurile lui albe.

— Mai bine pune-ți asta. E mai comod.

Îl aruncă pe pat și trase ușa de la baie. Dădu drumul la robinetele dușului și reglă temperatura.

— Și acum, dacă domnișoara dorește să poftască... făcu el, ținînd ușa deschisă. Mă

dezbrac imediat și vin și eu.

Lissa se grăbi să se bage sub duș, mai ales că el o studia tăcut... Și iată că acum i-a spus că o să se dezbrace și o să vină și el sub dușul ăsta micuț... unde abia încăpea o persoană!

Lissa suspină adânc și își îndreptă spatele, mândră. Mai devreme sau mai târziu, nu va mai avea nici un secret față de el, așa că, ce importanță mai avea dacă acest lucru se va întâmpla acum sau peste câteva ore?

— Fă-mi loc, te rog! îi spuse Andrew, apropiindu-se de ea.

Cu privirea fixată pe plăcile de faianță, ea îl ascultă. Auzi ușa închizându-se și bustul lui Andrew o atinse pe spate, când acesta se aplecă să ia săpunul.

— Mă spăl în viteză și sînt ai tău, spuse el. Nu-i cel mai plăcut lucru să te joci cu bombe-roane de gunoi și bidoane de benzină.

Lissa nu îndrăznea să se întoarcă și tremura de fiecare dată când Andrew o atîngea.

— Te simți bine? N-ai amețeli sau grețuri?

— Nu, i-am spus că nu, N-am nimic.

— Cred că l-ai ucis, spuse Andrew, prinzînd-o de talie și îlpînd-o de faianță pentru a se clăti.

— Știu. La un moment dat, mi-a fost mai frică

de tine decât de el.

— Fripă? Ție? Tu, care voiai să te duci singură?

— Asta nu pentru că nu-mi era frică. Pur și simplu făceam ceea ce trebuie să fac. Datoria e mai importantă decât frica.

— O adevărată mică Antigonă, surise el. Ce importanță au legile, datoria e totul!

— E o piesă frumoasă! exclamă Lissa. Îmi place foarte mult Sofocle. Am găsit teatrul său, tradus în engleză, la un anticar din Maracaibo. Ce șansă! De obicei, nu găsesc decât traduceri spaniole sau portugheze.

— Dar cîte limbi vorbești tu?

— Spaniola și portugheza. Știu și puțină franceză, dar nu destul pentru a citi și scrie.

— Păcat, surise Andrew. Întoarce-te puțin, ca să-ți examinez capul. În afac de Sofocle, cine-ți mai place?

— Toți anticii și Shakespeare, evident, răspunse Lissa. În timp ce Andrew îi dădea la o parte șuvițele de păr de pe frunte. Shakespeare e formidabil! Are atîta muzică în versurile lui...

— Nu-ș plac autorii contemporani?

— Ba da. Dar știu foarte bine că în străinătate e greu de găsit altceva decât clasici.

— Nu pare prea grav, spuse el, după ce

termină de examinat rana. Sigur n-ai dureri de cap?

— Sigur, răspunse Lissa, mirată să realizeze că spona adevărul.

Andrew îi masă ușor gâtul, apoi umerii și mușchii contractați dureros. Fata simți cum se relaxează puțin câte puțin. Fără să vrea, se lîpi de el și își puse obrajul pe pieptul lui.

— Mă simt atât de bine! murmură ea.

— Perfect, făcu el, sărutînd-o pe păr. Și ce piesă a lui Shakespeare îți place?

— «Romeo și Julietta». Știu că mulți o consideră puțin intelectuală, dar pe mine mă sensibilizează. Cuvintele sînt atât de... ca soarele: limpezi, calde și strălucitoare.

— Ca o ploaie de aur? superă Andrew.

— Da, asta ei răspunse Lissa, trecîndu-și brațele peste mijlocul bărbatului. Nu m-am gîndit niciodată la asta, dar așa e.

Se simțea minunat. Apa caldă ce îi scâldea trupul, mîngîierile tandre ale lui Andrew, inima lui pe care o simțea bătînd pe obrazul ei și al cărei ritm o liniștea... Se strînsese și mai mult lîngă el și, brusc, realiză cu teamă intensitatea dorinței sale.

Andrew se dădu înapoi rîzînd.

— Ce vrei? făcu el. Te lîpești de mine ca o

psică... Ce să fac, sînt bărbat, asta dacă n-ai observat încă!

— Îmi pare rău, spuse ea, întorcînd privirea. N-am vrut să...

— La dracu! făcu el, prinzîndu-i fruntea în palme și obligînd-o să-l privească. Sînt bărbat, dar nu o brută. N-o să te violiez... Doar dacă... nu cumva o s-o faci tu, adăugă el, ironic.

— Voi încerca să mă stăpînesc, îi întoarse ea, în timp ce un suris îi înflorește pe buze.

Drept cine o lua? Era goală ca un nou-născut în brațele unui seducător, la fel de gol ca și ea, și tot ce putea face era să se lîne de glume! Lucrul cel mai ciudat era că, odată făcut primul pas, ea începuse să se simtă perfect. Ce tip ciudat! Cînd tandru, cînd violent, grîul și apoi cîinc; viril, dar și aproape matern...

— Am încredere în tine, reîuă Lissa, dar cred că e mai bine să eliminăm tentațiile.

— Ai dreptate. Întoarce-te în cabină: eu rămîn să mă sterg. Ai să găsești un uscător de păr în sertarul de sus al dulapului. Și nu uita să-ți pui chimonoul înainte de a intra eu în cabină, adăugă el, mîngîind-o.

Lissa ieși tulburată. O tulbură senzualitatea acestui bărbat, dar și felul lui spontan de a rezolva lucrurile. Era obișnuită ca ea să

hotărască, nu invers.

Andrew ieși din baie, cu un prosop legat în jurul mijlocului. Lissa își terminase de uscat părul și îmbrăcase chimonoul alb.

Fără îndoială, Andrew n-o minșea. Era bine făcut și frumos ca un atlet. Fără nici cea mai mică urmă de grăsime. La el, totul era musculatură și suplete. Trebuia să fi arătat superb când patina; regreta că nu-l văzuse astfel.

— De ce ai renunțat la patinaj? Întrebă ea.

— Am patinat destulă vreme.

Traversează încăperea și se opri în fața ei, înclinând mina pentru a verifica dacă părul fetei era bine uscat. Apoi începu să se joace în buclele ei scurte.

— Un timp, mi-a plăcut foarte mult, reluă el, dar sînt un tip desubțit de instabil. Cînd ceva începează a mai fi interesant, renunț imediat.

Această declarație îi făcu rău Lissei. Totuși, ar fi trebuit să realizeze faptul că Andrew nu era omul care să investească într-o relație durabilă.

— Îmi place părul tău, reluă el. E suplu și mătăsoș. La tine, totul amintește de mătase: părul, pielea... Bine, bine, suficient, adăugă el, retrăgîndu-și mina. Culcă-te, voi stinge lumina!

— În ce parte vrei să dorm: în stînga sau în

dreaptă?

— Deasupra sau dedesubt? întoarce el, zimbînd ironic.

Dar, cum fata încruntașe sprîncelele, o lăcrărire tandră apărui în ochii săi auri.

— Am glumit. Dormi la perete, asta o să-mi dea impresia că ești prizoniera mea.

— Nu e o impresie. Chiar sînt. Și fără apărare.

Andrew nu răspunse. Preferă să meargă să stingă lumina. Lissa observă silueta înaltă care privea, din penumbră, spre pat. Cu un gest scurt, el se debarasă de prosop și, după o clipă, fata își opri căușfarea simțind un corp greu care își dă drumul pe pat.

— Apropie-te, Lissa, murmură Andrew. Vreau să te simt aproape.

Fata ascultă și se lipi de el. Își păstrase chimonoul, dar avea senzația că se arde trupul fierbinte al lui Andrew.

— Îmi place părul tău, continuă el. M-aș juca tot timpul cu mîinile prin el. Cum arată cînd e lung?

— Îngrozitor. E atât de subțire, încît cea mai mică palmă de vînt îl încleștește. De asta îl tai așa scurt.

Se făcu liniște. Andrew crezu că Lissa a adormit, cînd, dintr-o dată, vocea ei somno-

roasă se făcu din nou surdă;

— Cine e unchiul George?

— Cine?

— Unchiul George, repetă ea. Ai zis că Despard te face să-ți amintești de el.

— N-are importanță. Să zicem că unchiul George este ființa cea mai... alunecească pe care-am întâlnit-o vreodată. Nu m-am mai gândit la el de foarte mulți ani. Trebuia să ved un tip ca Despard pentru...

Din nou, liniște. Apoi, Andrew începu să râdă.

— Dacă m-ar vedea Michael? fiu ei.

— Michael?

— Da. Nu și-ar crede ochilor. Să fac un duș cu o femeie vorbind despre Shakespeare și Sofocle, apoi să stau cu ea în pat, ca un copil cuminte! S-ar prăpădi de râs!

— Sînteți foarte apropiați, nu-i așa?

— Să zicem c-am trecut amîndoi prin multe ne cazuri. Ar fi mai potrivit.

— El e altfel de ciudat! Nu seamănă cu nici una din reprezentările lui Charon pe care le-am văzut.

— Charon?

— Oa, Charon! Luntreșul de pe Styx.

— Ah, acela! surise Andrew în întuneric. Îmi cer scuze că nu m-am gândit la asta! În fine,

accept că pot fi comparate apele teritoriale ale insulei Santa Vera cu fluviul infernului, dar nu sînt sigur că Michael ar aprecia comparația cu Charon. După cîte-mi amintesc, acela purta o barbă cenușie, lungă...

— Michael are barbă, făcu Lissa, ai cărei ochi refuzau să stea deschiși.

— Pari într-adevăr pasionată de mitologie. Ai studiat-o la școală?

— Nu. N-am fost niciodată la școală. Am învățat totul din enciclopedia mea.

— Cum? N-ai fost niciodată la școală?

— În orice caz, după vîrsta de șapte ani, nu. Am umblat tot timpul, răspuse Lissa, care nu mai avea altă dorință decît să doarmă. Blake a considerat că nu e necesar. El mi-a cumpărat o enciclopedie groasă și m-a pus să studiez cîte 15 pagini pe zi, pînă o termin. Mi-a spus că asta face mai mult decît toate școlile din lume.

— Chiar așa? făcu Andrew cu răceală. Blake al tău are idei foarte ciudate despre ce e bine și ce e rău pentru tine. Faci întotdeauna ce-ți spune el?

Ca răspuns, Andrew nu obținu decît sunețul slab al respirației fetei. Adormise.

Andrew avea senzația că visează. Începea să priceapă de ce Lissa nu semăna cu nimeni.

dintre femeile pe care le întâlnise. O enciclopediei! Ea devora tot ce-i cădea la mână... și toată viața, nu arusese decât un volum gros cuprinzând fapte pe care nu i le explicase corect nimănui, niciodată. M.E.F.! Ea n-avuse niciodată de M.E.F.!

Andrew nu se putu abține să n-o scuture pentru a o trezi.

— În ce an a fost publicată enciclopedia asta, flou el?

— Ce?...

— În ce an a fost publicată enciclopedia ta?

— În 1960, articulă greu Lissa, după care căzu într-un somn adânc.

Andrew se trînti pe pământ, înjurînd.

Într-un pantalon vechi și un sacou prea larg, Blake Brenden privea marea, rezemat de bastinaj. Se întoarse auzind că se apropia cineva.

— Salvatorul meu, bănuiesc, flou el, întinzînd mîna spre Andrew. Julia mi-a spus că vă datorez mult, deși eu nu-mi amintesc nimic de dumneavoastră. Cred c-am băut cam mult aseară.

— Mult prea mult, întoarce Andrew, glacial. Unde e Julio?

— la micul dejun cu căpitanul. Ea nu sînt în stare încă să bea nici măcar o ceașcă de cafea! Aveți o navă superbă, domnule Crowley! Am visat toată viața să am așa ceva.

— De ce nu ți-ai cumpărat? Aș fi corespuns mai bine imaginii tale decît un avion! Dacă e așa cum spune Lissa, te consideri un pirat al timpurilor moderne.

— Sînt contrabandist, răspunde simplu Blake. Lissa îmi justifică faptele cu aceste povești cu pirați, dar eu știu ce sînt: nimic altceva decît un contrabandist. Despard a avut grijă să-mi reamintească acest lucru de suficient de multe ori în ultima vreme.

— Și Lissa? Crezi că e corect s-o amesteci și pe ea în afacerile tale dubioase?

— Lissa a rămas întotdeauna în afara acestor afaceri.

— Va fi tare greu să demonstrezi asta cînd vei fi în fața unui judecător. Nu mai tîrziu decît ieri, ea s-a pus în cea mai flagrantă ilegalitate, ca să-ți sară în ajutor. Și, după cîte înțeleg, nu-i prima oară!

Un zîmbet trist și, în același timp, mîndru apără pe buzele lui Blake Brenden.

— Aveți dreptate. Când hotărâște ceva, merge înainte fără a se gândi la consecințe. Întotdeauna a fost așa. Era mică când începuse să-mi spună: «Nu-ți fă probleme, se vor aranja, mă ocup eu de asta!» Și ce e cu adevărat extraordinar e că întotdeauna chestia asta a mers.

— Pari s-o cunoști de multă vreme...

— Măică-sa era americancă. Era animatoare într-un night-club din Rio de Janeiro. Au stat împreună acolo doi ani, apoi Sally a decis să-și încerce norocul în altă parte. Și-a făcut bagajele și a plecat... lăsînd-o în urmă pe Lissa.

— Foarte elegant, scrișni Andrew.

— Sally nu era fată rea, reluă Blake. Pur și simplu, nu avea instinct matern. Nu știa cum să se poarte cu un copil mic. Ca și mine, de altfel.

— Așa că ți-ai bătut joc... Ai trambalat-o din port în port, prin lumea interlopă, de la un capăt la celălalt al emisferei sudice.

— Ați fi preferat s-o fi abandonat și eu? Cel puțin așa, a avut mereu un acoperiș deasupra capului. N-am încercat niciodată să fiu un tată pentru ea. Ne-am descurcat, atâtă tot!

— Bună treabă! Nici măcar n-ai trimis-o la școală!

— Am avut motivele mele, răspuse Blake.

intorcînd privirea. Și apoi, Lissa e foarte deșteaptă. Ea știe mai mult decît toate infumuratele alea care termină cele mai bune colegii.

— Sînt de acord cu tine, cunoaște cam tot ce s-a întîmplat pînă 1960! Dar tot ce-a fost după? Cucerirea spațiului, războiul din Vietnam, emanciparea femeii, asasinarea președintelui Kennedy? Pariez că i-ai spus că toate astea n-au nici o importanță, și culmea e că te-a crezut!

— Am făcut ce-am putut. Și apoi, în ce fel vă afectează toate astea? E adevărat, ne-aș scos dintr-un necaz, dar asta nu face din dumneavoastră un gardian al Lissei.

— De care, totuși, are nevoie... Nici măcar nu m-ai întrebat unde e. Nici asta nu te interesează?

— Ba da, spuse Blake, privindu-l pe Andrew drept în ochi. Unde e?

— Cînd am lăsat-o, dormea cu pumnii strînși, în patul meu.

Un lăcră de tristețe apărură în ochii lui Jeffrey, apoi el deveni total impasibil.

— Da, murmură el.

— Asta-i tot ce poți spune? se aprinse Andrew, spumegînd de furie. Ești atît de

obișnuit cu asta, înșt nu-i mai acorzi nici o importanță? De ce nu m-ai întrebat și dacă sînt sau nu satisfăcut?

De data asta, Blake se întoarse complet cu spatele la Andrew.

— Nu e problema mea, spuse el sec.

— Curios, aveam o altă părere. Lissa n-a ezitat nici o clipă să se arunce în patul meu pentru a vă scoate pe toți din încurcătură.

Blake rămase tăcut, cu privirea pierdută spre orizont și cu spatele ușor încovoiat.

— Nu știu de ce-mi bat capul atîta, reluă Andrew. Dacă prietenii ei nu dau doi bani pe faptul că ea își vinde trupul ca o prostituată, de ce-aș face-o eu?

Blake se răsuci brusc spre Andrew și îl privi cu răceală.

— Lissa nu e o prostituată! Cît despre dumneavoastră, nu vă permit s-o judecați! Din ceea ce a aflat Julio de la cei din echipaj, despre felul cum tratați femeile, sînteți departe de a fi un înger.

— N-am pretins niciodată că aș fi un abstinent, dar nici nu mă pretez la a fi un pește.

— Nici eu nu fac asta. N-am pus-o niciodată pe Lissa să facă trotuarul!

— Atunci, de ce nu te grăbești s-o scoți din

ghearele mele perverse? Te găsesc cam prea înțeleghător.

— Ce-i făcut, e bine făcut și gata! Asta nu mă privește. Dacă Lissa vrea să rămână unde este, e liberă s-o facă. Dar dacă nu dorește asta, voi găsi mijlocul de a o ajuta să scape.

— Am început s-o cunosc suficient pe Lissa pentru a fi sigur că va rămâne. Și asta, pentru că mi-a dat cuvântul ei.

— Poate că-i mai bine așa...

— Pentru tine?

— Nu, pentru ea. Îmi tot explicai cum că n-am știut să am grijă de ea. Poate e timpul să încerc altcineva să facă lucrul ăsta.

— Mă copleșești! exclamă Andrew. Nici nu mă cunoști și îți lași-te dispus să mi-o lași pe Lissa! Cine îți poate garanta că n-o voi face sclava plăcerilor mele, înainte de a o debarca, fără nici o lețcaie, în primul port?

— Nimeni și nimic, în afară de reproșurile pe care mi le-ai adus, în ceea ce-o privește. Nu văd motivul pentru care ai fi făcut-o, dacă ai fi avut de gând s-o abandonați în mizerie. Iar dacă o veți lăsa pe vreun chei, sînt sigur că vă veți arăta generos. După cîte mi-a spus Julio, sînteți foarte bogat și nu vă văd lăsînd-o pe Lissa fără să vă fi asigurat că n-o să-i lipsească nimic.

— Ascultîndu-te, am impresia că sînt un erou al vremurilor cavaleresti din romanele secolului XVIII! Lissa are dreptate: nu aparţi timpului prezent.

— Cred că aş putea să vă întorc remarcă. Nu sînt prea mulţi oameni care să bată mările cu un yacht şi s-o facă pe justiţiarul aşa cum ai făcut-o dumneavoastră aseară...

— Nu conta prea mult pe asta.

— Tinere domn, viaţa m-a învăţat să nu contez pe nimic. Ceea ce nu mă împiedică să mai sper... Mai ales cînd e vorba de Lissa. Ea s-a sacrificat întotdeauna pentru alţii. Îmi place să cred că va veni o zi cînd tot acest bine pe care l-a făcut îi va fi răsplătit pe măsura. Aseară ar fi putut fi ucisă. Despard nu e genul de om cu care să faci glume proaste.

— Dar ce-î cu schimbarea asta de conştiinţă?

— Probabil încep să îmbătrînesc. Timpul are darul de a te face să renunţi la iluziile tale. Cred că voi renunţa la visele mele şi mă voi stabili definitiv undeva.

— Să te cumînteşti? făcu Andrew nedumerit.

— Da. Cunosc o văduvă drăguţă care are o plantaţie de cafea pe Santa Isabella, o mică insulă, nu departe de aici. Marianna şi cu mine ne cunoaştem de vreo cinci ani. Cred că voi

rămîne definitiv cu ea... dacă-și mai dorește acest lucru. Și dacă dumneavoastră veți avea bunătatea de a face o escală acolo.

— Și Julio?

— Julio va rămîne cu Lissa. El ține foarte mult la mine, dar, pentru el, ea e centrul universului, de cînd l-a scos din guerilla, acum patru ani, la El Salvador.

— A fost în guerilla? Dar Lissa mi-a spus că el n-are decît optaprezece ani!

— Ei, atunci avea paisprezece, răspunse Blake, calm. Știi, din clipa în care un copil e-n stare să poarte o armă, guerilla îl înrolează, de bună voie sau silit. Cînd stăteam în Salvador, l-am angajat pe Julio pentru a face cumpărături și a pregăti masa. Pentru vîrsta lui, era deja o minune. Apoi, l-au ridicat cei din guerilla...

— Și Lissa s-a repezit să-l scoată de acolo, punctă Andrew.

— Amîndoi ne-am repezit, corectă Blake. Era să ne lăsăm oasele pe acolo... Bun, dacă sînteți de acord, mă voi duce să-l rog pe căpitanul Seifert să o ia spre Santa Isabella. Am ieșit din apele teritoriale ale insulei și nu mai avem decît cîteva ore. Sînteți de acord?

— I-am promis Lissei să te duc oriunde

dorești. Face parte din înțelegerea noastră.

— Ah, da, înțelegerea voastră... repetă Blake,
 în timp ce o roșeață puternică îi coloră fruntea.
 Se întoarce cu spatele și dispăru pe punte.

Patru

Lissa simțea cum lacrimile îi ardeau ochii, dar încercă din toate puterile să se stăpânească...

Blake păruse aflit de fragil când sărise în barca ce-l conducea pe chei! Ea așteptă pînă cînd el nu se mai zări și se întoarse spre Andrew, care era lângă ea.

— N-a făcut-o de plăcere, știi doar, spuse ea. Crede că va putea duce o viață sedentară, dar asta o să-l chinule cumplit.

— Ați stat de vorbă destul de mult. Nu-mi

spune c-ai încercat să-l faci să revină asupra deciziei.

— Bineînțeles că eu! De altfel, Marianna e o femeie grozavă și va avea grijă de el. Ar fi trebuit să rămână împreună mai mult timp.

— Atunci, care-i problema?

— Blake a fost întotdeauna săt de independent... Nu va suporta să trăiască din banii Mariannei. Va trebui să facă ceva, adăugă el.

— De unde-mi vine oare acest frison pe șira spinării? făcu Andrew, ironic. Aș putea ști și eu ce vrei să faci?

— Nu mă pot despărți așa de Blake, fără să știu că va fi fericit...

Lissa nu știa cum să-l convingă pe Andrew să-l ajute pe Blake. Ea contase pe întâlnirea dintre ei doi. Există, de obicei, o anumită înțelegere pentru oamenii bătrâni. Dar Andrew se arăta extrem de rece în ceea ce-l privea pe Blake.

— Blake e un om foarte mândru, reuă ea.

— Și?

— Acum un an, el vorbea de o rețea aeriană de legătură între insule. Dar n-a întreprins nimic. Totuși, ar fi genul de activitate care i-ar place. E un pilot excelent și poate ateriza chiar și pe o bălăstă, pe orice vreme.

— Unde vrei să ajungi?

— Santa Isabella e un loc ideal pentru a pune baza unei mici companii de avioane-taxi. În afară de clientela formată din plantatori bogați, pe cealaltă parte a insulei e un hotel foarte șic. Singura dificultate, se grăbi Lissa să adauge, prinzînd curaj, e că avionul lui Blake a rămas la Santa Vera. Trebuie să mă duc după el.

— Ce?

— Blake nu poate demara activitatea companiei dacă nu are avionul lui. Trebuie, deci, să-l iau și să-i-l aduc pe plantația Mariannei. Nu durează mult. Nu trebuie decît să mă debarci acolo și să te întorci aici ca să mă aștepți. După ce-i dau avionul, îți jur că voi veni în port și voi aștepta să mă lei.

— Chiar așa? Întrebă Andrew, periculos de calm. Văd că totul e bine pus la punct în căpșorul tău. Bănuiesc că și tu poți ateriza pe-o bălăstă!

— Nu sînt la fel de bună ca Blake, dar mă descurc foarte bine. Totuși, pilotez de la paisprezece ani. De altfel, și Julio pilotează destul de bine, deși n-a făcut decît cîteva ore de zbor.

— Mă doare-n cot de toate talentele lui Julio! Nici nu se pune problema să te întorci la Santa

Vera: e o nebunie!

— Nu-l o nebunie, e indispensabil. Blake va avea nevoie de avionul ăsta și va fi vina mea dacă nu-l va avea. Ar trebui să găsesc un mijloc de a ajunge la el. Ai dreptate, sînt prea repezită. Nu m-am gîndit destul la asta.

— Tu singură ai spus că Despard e în cîndășie cu guvernul din Santa Vera! I-ai tras în cap o sticlă și i-ai ars milioane de dolari în coccaină! Și, în ciuda acestor lucruri, te-nforci înștită în Santa Vera! Ești cel puțin bolnavă!

— Te asigur, răspunse calmă Lissa, că tu vei fi în afara problemei. Tot ce-ți cer e să mă duci în Santa Vera și să te-nforci să m-aștepti aici, la Santa Isabella. Nu încerc să-mi calc promisiunea, ci numai o aminăm puțin.

— Știu că ai prefera să ți se taie gîtul decît să nu te ți de cuvînt. Pe de altă parte, nu-i nevoie să mă tot protejezi. Asta merge pentru Blake, Julio sau chiar lumea întreagă, dacă vrei. Scutește-mă de sentimentele tale de Saint-Bernard! Sînt în stare să-mi port singur de grijă și intenționez să veghez și asupra ta, lucru pe care nimeni nu vîd să-l facă. Așa că, în nici un caz nu te duc în Santa Vera. E o adevărată sinucidere.

— Nu! Nu intenționez să mă arăt în oraș. Nu

sînt chiar aîlt de zurlie. Avionul e ascuns în pădure, de cealaltă parte a insulei. Are pinul tăcut și e în perfectă stare de funcționare. Nu trebuie decît să mă lași pe plajă și, după o oră, hop! sînt în aer.

— Dacă-i aîlt de simplu, de ce nu-l trimiți pe Julio să facă asta? Doar pilotează foarte bine. Adevărul e că tu știi foarte bine că e periculos. La ora asta, insula e plină de soldați și poliști care te caută. Ce spus eu? Ne caută! Nu-s așa mulți americani în regiune, și am fost văzut la tavernă. După cîteva ore, Graaf a părăsit portul. Despard nu-i un imbecil ca să nu priceapă.

— Ce importanță are? Nu va merge Julio. E greșeala mea, eu trebuie să merg. Blake e prietenul meu și trebuie să-l ajut. E o datorie față de el.

— O datorie? se infurie Andrew. O datorie? repetă el, ceva mai calm. De ce poi meru totul în balanța onoarei?

Andrew se întoarse spre căpitan, care tocmai ieșea pe punte.

— Michael, spuse el, imediat ce se-ntoarse barca, o lei spre Santa Vera! Sper că avionul ăsta poate merge și noaptea, reia el, întorcîndu-se spre Lissa. Vom fi la Santa Vera pe seară, și vreau să decolăm cel mult o oră mai

firziu.

— Noi? Dar ți-am spus că...

— Noi! Și, în locul tău, n-aș mai comenta. Un cuvânt în plus și las totul baltă și ți ordon lui Michael s-o ia spre Trinidad.

— Și de ce n-o faci?

— Pentru că ai știut să găsești punctul meu slab: și eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Oeși sînt zile cum e asta, în care aș prefera să beau ca un porc și să uă.

— Trebuie să ajungem la laguna de care vorbeai peste douăzeci de minute, spuse Michael. Pînă acum, n-am zărit nici o navă a pazei de coastă. Cine știe, poate va fi bine!

Lisa îi surise uriașului bărbos, care era într-un șort kaki vechi și o pereche de teniși scîlciți.

— Nu pari prea neliniștit. Ești obișnuit să dai cu tîla autorităților?

— Să spunem că am ceva experiență în domeniu. N-am fost întotdeauna comandantul unei nave așa luxoase.

— Închipuie-ți că m-aș îndoi de asta. Aș putea ști cum ai ajuns aici?

Michael suspiră adînc, se apropie de fată și îi arătă o cicatrice urtă, care-i brăzda interiorul coapsei.

— Nu-i prea drăguță, nu-i așa? făcu el,

văzînd-o pe Lissa scuturată de un fior. Ce vrei, casutul n-a făcut parte din educația mea.

— Ai casut-o singur?

— A trebuit, nu avea cine s-o facă. Eram închis în gaura aia de șoareci din mijlocul deșertului și trebuia să previn gangrena, pînă reușea Clancy să mă scoată de acolo. A fost chinul lumii pînă i-am convins pe mizerabili ăia să-mi dea un ac și-o ată. Și avusesem dreptate să procedez așa: am stat prizonier șase luni.

Lissa îl privea pe Michael fascinat.

— Ce deșert era? Și ce s-a întîmplat? Prietenul tău Clancy a reușit să te scape?

— Era în Sedikhan, explică Michael. Și Clancy nu e un prieten, era patronul meu. Clancy e șeful Serviciului de Securitate din emiratul Sedikhan. Pe scurt, el m-a eliberat și a curățat toată regiunea de bandiți care bînuiau pe acolo și care mă capturaseră. Curățenie la sînge, dacă mă-nțelegi ce vreau să spun... Clancy e un om foarte periculos, dar și extrem de eficient, cînd e vorba să-și protejeze camesii!

— Vorbești despre el de parcă ți-ar fi încă patron. Eu credeam că acum Andrew e patronul tău.

— Ai dreptate, dar nu mă pot obișnui. E

adevărat că am bîntuit mările împreună foarte multă vreme, dar ştiu că, într-o zi, o să mă-ntorc la Sedikhan... atunci cînd voi fi pregătit.

— Eu cred că ţi-e mai bine aici, comentă fata. Clancy al tău nu prea are aerul de a da munci foarte sigure oamenilor săi.

— Ai dreptate, risă Michael, dar în oarecare măsură, acelaşi lucru se poate spune şi despre Andrew. Ceea ce, de altfel, îmi place. Eu nu pot trăi fără aventură. În fine, cred totuşi că mă voi întoarce în Sedikhan, acum, cînd m-am vindecat.

— Vindecat? Oh, bineînţeles, piciorul...

— Nu, piciorul era perfect în regulă cînd am fost eliberat. Dar mă ţicnisem de-aflita stat acolo. Clancy Donahue mi-a dat bani şi mi-a spus să mă duc să mă tratez, dacă e posibil, într-un loc unde nu sînt pereţi. Cîţiva ani, am comandat unul din yachturile lui Ben Rashid şi n-am dus-o prea rău...

— Dar îţi place marea. De ce să te-ntorci la Sedikhan dacă nu vrei?

— Dar vreau! În afara aventurilor, a lucra pentru Clancy Donahue e un excelent mijloc de a deveni foarte repede bogat. Trînd alături de Andrew, am prins gustul luxului şi acum nu mă mai pot dezobişnui.

— Cu siguranță că nava asta e luxoasă, făcu Lissa, dar nu exagerat de luxoasă.

— Nava nu reprezintă nimic. Ar trebui să vezi viața pe care o duce pe uscat. Consorțiul Crowley e una dintre companiile multinaționale cele mai importante din lume. Andrew nu trebuie decât să pună piciorul într-un port, și imediat toată lumea e la picioarele lui. Poate de asta e mai rezervat...

— Rezervat? Eu cred că e departe de a fi un timid!

— Am zis «rezervat». Are ocară de orice fel de publicitate. Și asta e de înțeles. Din copilărie, a fost un orfan foarte bogat. Toată lumea era la picioarele lui.

— Un tip de bani gata, comentă ea.

— Poate a fost, dar n-a rămas așa. A trecut prin multe încercări și a trebuit să-lvețe să lupte. Știi că multă vreme a fost alcoolic?

— Nu se poate!

— S-a oprit acum câțiva ani, dar asta l-a marcat profund. Crede-mă, sub aparența unui ușuratic, se ascunde un om sănătos, cu capul pe umeri!

— Încep să pricep de ce vă-aștelegeți voi doi atât de bine. Amândoi știțij altceva decât păreți.

— Se prea poate, surise Michael. Totuși,

fiecare din noi caută altceva. Nu degeaba nava se numește Graaf. Eu știu ce caut: pacea. Andrew caută ceva, dar nu știe ce. Din cauza asta, am bolezat astfel nava. Când a cumpărat-o Andrew din Miami, am căzut de acord asupra numelui acesta. De fapt, eu l-am ales. El mi-a cerut un singur lucru: să nu fie prenumele vreunui din fostele mele amante... În general, totul îl lasă indiferent.

— Indiferent? Cuvântul nu mi se pare prea potrivit! Acum, de exemplu, e furios pe mine.

— Da, am observat. E ciudat. Totuși, jocul ăsta de-a v-ați-ascunselea cu autoritățile din Santa Vera ar fi trebuit să-l amuze. E genul de lucruri care îi fac plăcere.

— Știu și eu?! Nu prea are aerul de a găsi distractivă chestia asta.

— Exact. Foarte rar l-am văzut atât de nervos și, mai mult, neliniștit. Asta e cu atât mai puțin normal. De obicei, Andrew nu se preocupă de ceea ce-o să fie mine.

— Aș fi preferat să mă lase să merg singură, dacă ideea îi displace atât de mult...

— Te cred : făcu brusc Andrew din spatele Lisei. Aventură, tot timpul aventură! Crazi o-o să ai mereu norocul chior pe care l-ai avut ieri seară? Dacă pune Despard mâna pe tine, te

ucide.

— Ascultă, Andrew, se apără fata, nu mă duc pe insulă pentru senzații tari. Mă duc pentru că...

— Mă doare-n cot de motivele tale! Îi tăie vorba Andrew. Ceea ce-i clar, e că-ți riști în mod stupid viața, după ce m-am oferit să cumpăr eu un avion. Dacă nici asta nu-i suficient, cumpăr o duzină.

— Ți-am explicat că vreau avionul lui Jeffrey, nu alui.

Andrew trase o înjurătură care i-ar fi pus în fund pe toți golanii Anșilelor.

— Foarte bine, să mergem să căutăm preșosul avion al nu mai puțin preșosului Blake! Michael, în cazul în care n-ai observat în timp ce stăteai la palamre cu Lissa, sîntem aproape de coastă și poți să pui barca la apă. Asta nefiind un ordin, evident!

— Dar sînt la ordinele tale, Andrew!

— Mai ales cînd ai chef.

— Cade bine, oricum.

Michael se ridică, uimitor de grațios pentru corpolența lui, făcu vreo doi pași, apoi se întoarse brusc, fluierînd scurt.

— Decamdată, cred c-o să lăsăm barca în pace, șuieră el. Avem musafiri.

Într-o clipă, Lissa fu în picioare, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Ea privi în direcția indicată de Michael: o vedetă kiki se îndrepta spre ei.

— Paza de coastă, spuse Michael. Andrew, vrei s-o ștergem?

— E posibil?

— Nu prea, răspunse căpitanul.

— Atunci, lasă-i să ne abordeze. Tot ce pot face e să blocheze nava. Consoștiul se va ocupa de rezolvarea acestei probleme.

— Juliol strigă Lissa. Julio, grăbește-te! E imposibil să scăpăm, iar ei sînt decizi să se lase abordați!

Fata era deja pe puntea dinspre coastă și își scotea tenișii. Lingă ea, Julio făcea același lucru.

— Ce naiba faceți amîndoi? exclamă Andrew care, împreună cu Michael, venise lingă ei. Oricare-ar fi pilele lui Despard, am toate mijloacele să vă protejez. N-o să pîșii nimic.

— Are dreptate, Lissa, interveni Michael. Nu e prima oară cînd sîntem în dificultate și Andrew n-a avut de dat decît un telefon pentru a aplană totul.

— Asta s-o credeți voi! întoarse Lissa. Știți ce se-ntîmplă cu femeile internate la Santa

Vera? Eu știu și nu țin să trăiesc o astfel de experiență.

— Nimeni nu se va atinge de tine, îi răspunse Andrew.

— Imposibil! reluă fata. Regulele de care ești atât de mândru nu sînt valabile pentru cei ca mine și ca Julio.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că sîntem doi oameni fără țară! Ne vor băga în închisoare și vor arunca liniștiți cheia.

Lissa se simți prinsă între privirea perplexă a lui Andrew și vedeta care se apropia în viteză.

— La naibai strigă ea. Tu nu pricepi că nici unul, nici celălalt nu avem pașaport?

Andrew fu atât de surprins, încît preț de o secundă, dădu drumul mîinii Lissei. Ea profită de asta și sări în apă. Julio o urmă.

— N-au pașapoarte, repetă Andrew, înclăștindu-se de bară. Ar fi trebuit să bănuiesc. Nimic din ce face fata asta nu-i normal!

— Aș spune că tocmai asta îți place la ea, spuse Michael, amuzat. Bănuiesc c-o să sari și tu, adăugă el, urmărindu-i cu privirea pe Lissa și pe Julio, care se îndepărtau de navă.

— Ce altceva aș putea face? Cine știe în ce măgărie se mai bagă!

— Ai instrucțiuni speciale pentru mine?

— Încearcă să-i duci cu preșul pe ăștia. Spune-le că ne-ai lăsat pe toți patru la Santa Isabella. Eu voi încerca să avertizez cât mai repede consorțul. Apoi, mergi imediat la Santa Isabella și așteaptă-ne acolo.

— Priceput, făcu Michael, adunînd cele trei perechi de încălțări și aruncîndu-le peste bord. Baie plăcută, Andrew!

— Merți, scrișni acesta, plonjînd în valuri.

Cinci

La primul contact cu apa, Lisei i se păru foarte rece, dar acum părea că înnoată în mătase. În fața ei, zări buclele negre și strălucitoare ale lui Julio și, mult mai departe, coasta insulei.

Brusc, i se făcu frică: va ajunge pînă la mal?

Fata își mușcă buzele și refuză să se gîndească la asta. Trebuia să înnoate. Știa din experiență că înnoatarea era singurul lucru care te putea împiedica să-ți atingi scopul. Se

concentră numai asupra brațelor și picioarelor.

Cînd atinse, în sfîrșit, plaja, i se păru că înolase un secol. Se repezi spre Julio, care, cu brațele încrucișate pe genunchi, respira adînc, încercînd să-și regleze suflul.

— Sînteți nebuni? E încă zi și ne pot vedea de pe navă!

Lissa ridică capul și îl descoperi pe Andrew.

Cu buclele lui aurii, numai în șort, semăna cu un zeu al mării ieșit direct din mitologia care îi era atît de dragă.

— Ce cauți aici? întrebă, stupid, fata.

— Am venit să vă spun să treceți la umbră, ca să nu vă ardă prea tare soarele! Hai, Julio, înainte! Să ne ascundem repede sub copacii Michael face tot posibilul să-i țină de vorbă pe cei de la pază. E suficient să se uite încooase pentru a ne repera.

Odată ajunși la adăpostul palmierilor, Andrew, care o luase de mijloc pe Lissa pentru a o ajuta să înainteze, o rezemă de un arbore.

— E-n regulă? întrebă el, neliniștit.

— Nu trebuia să vii după noi, Andrew.

— Pentru că tu credeai c-o să vă abandonez aici și o să plec? Mai ales, știind că nici unul dintre voi n-are pașaport! În cazul lui Julio, înțeleg, a fost scos clandestin din Salvador, dar

tu, tu de ce n-ai pașaport? Blake mi-a spus că mama ta era americană.

— M-am născut la Rio și, cînd mama mea a plecat, a luat cu ea și certificatul meu de naștere. Fără document oficial, Jeffrey n-a putut niciodată să-mi obțină un pașaport. De fapt, asta nu-l interesa prea mult, pentru că, datorită afacerilor lui, ne tranzitam nici o țară în mod legal. Așa că n-am avut nevoie.

— Dar la ce bun?! scrișni amar Andrew. Asta te-a împiedicat să mergi la școală, să-ți faci o situație de viitor și te-a privat de protecția unui stat. Bagatele! În fapt, doar o condamnare la o viață în afara societății!

— M-am adaptat foarte bine. Și viața mea n-a fost atât de neagră pe cît crezi tu. Dar nu e momentul să discutăm asta, adăugă ea, ridicîndu-se. Ar fi timpul să o luăm la pas dacă vrem să-ajungem acasă la mine pînă la apusul soarelui.

— Acasă la tine? Vorbești de bungalow-ul lui Blake? Poți fi sigură că poliția din Santa Vera te așteaptă acolo!

— Nu, se enervă Lissa. Nu sînt timpită! Cînd am spus «la mine», mă refeream la casa mea! E pe partea asta a insulei. Înțelegi, cîteodată era puțin cam dificil pentru Blake să mă sîbă tot

împul la el în casă.

— Îmi imaginez... Așa că prefera să te lase singură în junglă.

— Să nu exagerăm... și apoi, eu alesesem varianta asta. E chiar lângă avion. Așa, puteam sta liniștită și, în același timp, puteam supra-veghea avionul.

— Da, da, făcu Andrew, avionul... Dacă vrem să părăsim insula în seara asta, trebuie să dăm de el.

— Andrew, nu putem pleca de pe insulă înainte de a afla ce se-ntîmplă cu Michael! Poate tu ai încredere în blestematul ăla de consorțiu, dar eu nu! Dacă a fost arestat, e numai vina mea.

— Dar ți-am explicat că...

— Eu sînt responsabilă de asta, i-o reteză Lissa. Nici nu se pune problema să plecăm înainte de a fi siguri că echipajul și Michael n-au pățit nimic.

Lui Andrew îi venea s-o ia la palme dar, în același timp, nu putea să n-o admire.

— Bun, cedă el, vom face cum crezi tu. Dar cum vom afla ce li s-a întîmplat?

— Asta e treaba mea, interveni Julio. Mă voi duce mîine în port, cu Consuela, pentru a vinde pește. Așa îmi va fi ușor să aflu.

— Cine e Consuela?

— Una dintre micuțele prietene ale lui Julio, îi explică, liniștită, Lissa. Locuiește într-un sat de pescari, nu departe de-aici, și duce pește la piață.

— Una dintre micuțele prietene ale lui Julio..., repetă Andrew. Evident, la optsprezece ani...

— Dar dumneavoastră câte amante ați avut? se apără tinărul.

— Prea multe ca să le știu numărul.

Julio se mulțumi să zîmbească, ridicînd din umeri.

— Nu-ți fă probleme, Lissa, spuse Julio, depărtîndu-se. Cel tîrziu mîine seară voi avea informațiile.

— Totuși, fi prudent! spuse fata.

— Da, te rog să fi atent, înghină Andrew. Dacă nu, va fi obligată să dea foc Bastiliei locale pentru a te elibera!

— Voi fi atent. Și tu să fi prudentă, adăugă el, mîngîind obrazul Lissei.

Apoi, întorcîndu-se spre Andrew, spuse:

— Vegheați asupra ei.

Lissa își simți gîtul uscat văzîndu-l pe tinăr dispărînd printre arbori.

— E aîlî de tinăr..., murmură ea. Sper să nu i se-nîmple nimic.

— Nu mi-ai zis tu că e mai matur decât pare? o întreabă Andrew, luînd-o ușurel de mîină. Și apoi, dacă se-nîmplă ceva, te voi ajuta să dai foc Bastiliei!

— Promiți? surîde Lissa, cu ochi împăienjeniți de lacrimi.

— Promit. Bun, mergem la tine? Sper că ai tot confortul. Aș face un duș ca să scap de sarea de pe mine.

— Oh, da, ai tot ce-ți trebuie ca să te speli, se amuză fata. La drum!

— O casă în copac?! exclamă Andrew, privind, perplex, rădăcinile enorme ale copacului din fața lor. Glumești!

— Deloc. De altfel, e foarte practică. Frunzișul protejează foarte bine împotriva soarelui și ploii și te ascunde de privirile oaspeților nepoștiți.

Lissa scoase din niște tufșuri dese o scară de bambus.

— Julio și cu mine am lucrat patru luni pentru a o construi, reluă ea, sprijinind scara de trunchiul arborelui gigantic. Dar a meritat.

Soarele era la apăsînt. Umbra pădurii tropicale căpătase reflexe violete. Dar Andrew putu să

observe excitația Lisei: un copil pregătindu-se să urce în ascunzătoarea lui plină de minuni.

— E o incântare să văd așa ceva, spuse el, emoționat.

— E cam din topor, îl avertiză fata, începînd să urce pe scară. În fine, vei vedea...

Ajunseră pe o platformă de scînduri. Lissa deschise ușa de lemn a căsuței.

— Fii binevenit în casa mea, domnule Crowley, fiou ea. Dar mai bine intru eu prima, ca să aprind lampa.

Andrew o urmă. Auzi scăpăraul unui chibrit. O lampă cu petrol luminea unica încăpere a căsuței. Lissa se întoarse spre Andrew, ținîndu-și răsuflarea.

Corpul solid al bărbatului, cu proporții perfecte, bronzat, numai cu un șort pe el, părea că umple dintr-o dată toată încăperea.

— Voi aerisi imediat, spuse ea, pentru a-și ascunde tulburarea.

— Lasă, mă ocup eu de asta.

Andrew împinse obloanele ferestrei, de fapt, niște împletituri de paie. Lumina roșiatică a apusului îmbrășa cabana, scoțînd la iveală o mulțime de flori.

— Abia acum înțeleg de unde venea mirosul ăsta minunat.

— Da, ador florile. Le-am pus peste tot. Pădurea e plină de orchidee.

Andrew privi în jur. Erau buchete de flori peste tot. Asta reprezenta, de fapt, adevăratul mobilier al încăperii care, în rest, se limita la o saltea pusă pe jos, un balansoar din răchită și un dulăpior din bambus.

— Cred că ți se pare primitiv, murmură Lissa.

— În nici un caz! Găsesc că e superb! Minunat, ca o vrajă, răspunse el, devorând-o din priviri. Înțeleg acum de ce ești atât de mândră! Casa asta e imaginea ta, Lissa.

Privirea lui Andrew era atât de dulce și de mângietoare! Fata avu impresia că e brusc învăluită în catifele moi.

— Ce-i asta? Întrebă Andrew, care tocmai văzuse un obiect curios pus pe dulăpior...

Lissa urmări privirea lui, apoi surse.

— E cutia mea muzicală, răspunse ea, apropiindu-se.

Fata ridică micul manej în roșu și alb și răsuci cheița mecanismului.

— Am găsit-o la un anticar din Puerto Rico. E frumoasă, nu-i așa? E ca maneurile cu cai de lemn. Are și centauri și delfini... Arăta foarte rău când am luat-o, dar am pictat-o din nou, iar Julio a găsit pe cineva care i-a reparat mecanismul.

Lissa puse cutia pe dulăpior și se pierdu în visele sale, pe fondul notelor cristaline ce urcau în aerul serii.

— Ador melodia asta, reluă ea. Am încercat să aflu ce este, dar anticanul nu știa.

— E temaarei din «Doctor Jivago» spuse Andrew încet.

— «Doctor Jivago»?

— Un film foarte frumos, după romanul lui Boris Pasternak. Am un exemplar pe Graal. O să ți-l dau când ne-nîcarcem.

— Mulțumesc. Știi, am visat mereu să mă urc într-un astfel de manej. Odată, într-un sătuc din Nicaragua, era sărbătoare. Dar nu era decît un carusel...

— O să-ți cumpăr unul...

— Ce?

— O să-ți cumpăr cel mai frumos manej din lume. Dacă vrei, cumpăr și parcul de distracții...

Îi rămîneau atîtea lucruri de descoperit! Andrew era, în același timp, supărat și teribil de fericit. Ar putea să-i dea totul, tot ce-și dorea și multe alte lucruri pe care nu le cunoștea încă.

— Rîzi de mine, surise ea. Pentru o clipă, eram gata-gata să te cred...

Andrew vru să protesteze, dar se abînu.

— O să vorbim altă dată despre asta. Acum,

cum aş putea face să dau jos de pe mine transpiraţia şi sarea care-mi ard pielea? Mi-ai promis un duş, dar am impresia că vizuina ta nu are baie!

— E un riu foarte aproape, explică Lissa. Apa e cam rece, dar e foarte curată.

— Acolo faci tu plajă? întrebă Andrew, privind-o cald.

— Da, spuse ea, scoţind din dulăpior un săpun şi un prosop. Acum cred că e şi mai rece... se lasă noaptea.

— Nu iei decât un singur prosop? Trebuie cel puţin două. Şi tu ai nevoie de o baie. Şi fi sigură c-o să te spăl eu însumi!

— Vrei... vrei să vin cu tine? se blâni ea, înroşindu-se.

— Absolut. N-am nici un chef să mă rătăcesc prin pădure! Râzi să nu mă mai găseşti.

— Da, cred că e mai bine să vin. Mai ales că mi-ai promis să mă ajuţi să dăm foc Bastiei!

Lissa încerca să fie ironică, dar inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul.

Nu reuşi să scape de starea asta, nici măcar după ce coborî şi ajunse la riu. Era atât de nervoasă, încît nu putea spune nimic. Nervoasă şi ciudată de neliniştită.

Cînd ajunseră pe malul râului, deja se lăsase

noaptea. Numai luna, mai susținea, cu razele sale, un fel de penumbră.

— Se așinocește brusc, trebuie să ai grijă când stai lângă mal, îl avertiză ea.

— Perfect, răspunse Andrew, care se dezbrăcase deja.

Și sări. Un urlet spintecă noaptea.

— De unde naiba izvorăște? De la Polul Nord? strigă el.

— Ți-am spus că-i rece, făcu Lissa, izbucnind în râs.

— Rece, rece, dar nu înghețată! Vrei să-mi arunci săpunul?

Fata îi aruncă și își scoase tricoul. Nu avea nici un motiv să se arate pudică, Andrew o văzuse deja goală. Și apoi, era destul de întuneric pentru a nu se vedea mare lucru.

Lissa trase aer în piept și sări și ea.

— Te-am prevenit, făcu Andrew. Râul ăsta vine direct de la poli!

Lissa își ținu răsuflarea și își spălă atentă părul.

— Am terminat cu șamponul, anunță ea. Îi vrei?

— Eu mă spăl pe păr cu săpun, răspunse el, brusc, foarte aproape. N-aș vrea să aștept prea mult timp.

— Ce s-aștept?

— Momentul în care voi face toaleta delicioasei mele Lissa.

— Rîul m-a curățat deja destul de bine.

— Dar trebuie verificat dacă n-a mai rămas vreun grăunte de sare pe ici, pe colo, rîse Andrew, stînd în fața ei, cu dinți strălucindu-i în noapte.

Lissa simți săpunul alunecînd ușor pe gîtul ei și se înfioră.

— Ți-e frig? întrebă Andrew. Ne ocupăm imediat de asta.

Bărbatul aruncă săpunul pe mal, după ce își săpuni palmele. Apoi începu să-i maseze ușor gîtul, urmînd linia umerilor, coborînd apoi spre piept.

Lissa se lăsă pradă acestei mîngieri puternice, cu mintea amețită de o groază de idei confuze. Mîinile lui Andrew erau reci, dar, în același timp, vibrau cu o incredibilă energie, aproape electrizantă. Nu erau moi — viața de marinar îi făcuse bătăături — dar această asprime relativă, îmbinată cu lentoarea gesturilor, avea ceva de un eroism covîrșitor. Un play-boy putea să aibă mîinile aspre? Sub magia palmelor lui, Lissa renunță la orice astfel de gînd.

— Întinde brațul stâng, șopti el.

Lissa ascultă, hipnotizată. Masajul îi puneă singele în mișcare. Când Andrew termină și cu celălalt braț, fata nu mai știa unde se află. Ce căuta ea în mijlocul rîului așa înghețat, cu apa ajungîndu-i pînă la brîu, în fața acestei umbre care-i explora trupul?

— Acum, reluă Andrew, să trecem la lucruri serioase. Mîinile sale se lipiră de sînii Lissei. Ea nu-și puta reține un geamăt scurt, apoi se lipi de el.

— Visez la clipa asta de cînd te-am văzut pentru prima dată... șopti el. Și cred că și tu ai așteptat-o...

Pînă-n acea clipă, fata nu fusese conștientă de asta, dar sub mîngîierile lui Andrew, ea înțelesese că era adevărat.

Nu-i mai era frig. Sigur, apa înghețată continua să-i învăluie, dar apropierea corpului puternic al lui Andrew o făcuse să-și piardă simțul realității. Agățată de umerii lui, cu fața îngropată în gîtul lui puternic, ea se lăsa pradă mîngîierilor. Fiecare dintre ele o făcea să descopere noi senzații de voluptate.

Mîinile puternice ale lui Andrew sfîrșiră prin a-i cuprinde talia. Lissa se simți ridicată și se regăsi așezată pe iarba de pe mal. Vîntul ușor al serii o

făcu să tremure, dar Andrew era deja lângă ea și o ștergea cu un prosop, sărutînd-o tandru.

— Apleacă-te, murmură el, ca să-ți șterg părul.

Fata se aplecă și, cîteva minute mai tîrziu, se auzi vocea lui Andrew:

— Incredibil, aproape s-a uscat.

— Asta pentru că e foarte subțire și e tăiat scurt, răspunse ea.

Lissa își trase tricoul, în timp ce Andrew se ștergea, la rîndul lui.

— Tu n-ai nimic de îmbrăcat, Andrew, remarcă ea.

— Singurul lucru pe care vreau să-l simt pe pielea mea, în noaptea asta, ești tu. Ne întorcem?

Ajunseră în cîteva minute. Cînd ajunseră pe platformă, Andrew se opri.

— Așteaptă, spuse el, nu intra imediat, vreau să te țin în brațe. Numai să te lipesc de mine, nimic mai mult. Nu mai pot! Te doresc atât de mult!

Lissa se apropie de el, abandonîndu-se în brațele lui, care se strînseră desăcit în jurul taliei ei. Ea simțea cum o cuprinde o dorință nestăpînită, dar Andrew se mulțumi s-o legea încetîșor, tandru, sărutîndu-i fruntea, ținîndu-i

pănu...

Fata se lipi de el; trupul ei îl căuta înfrigurat pe cel al lui Andrew. Andrew! Dragul și mistericeul Andrew! Îl strinse și mai tare.

— Înceășor, zîmbi el. Înceășor...

Andrew se opri și deschise ușa.

— Vino, îi șopti el. Să intrăm.

Lissa intră prima. Era atât de fericită să regăsească locul acesta familiar, cu buchetele de orhidee strălucind în lumina palidă a lămpii. Credea că Andrew e în spatele ei, dar îl văzu traversând încăperea, apropiindu-se de cutia muzicală. O ridică încet și îi răsuci cheița. Muzica se ridică romantică în cadrul nopții.

— Fiecare cu comoara lui, spuse el. Tu ai frumosul tău maneaj, iar eu... pe tine. Vrei să fi comoara mea, Lissa? Îți promit s-o iubesc și să veghez asupra ei.

Această declarație era atât de tulburătoare, încât fata simți că se sufocă, nereușind să articuleze nici un cuvânt. Să fie comoara lui pentru totdeauna, sau numai pentru o noapte? Ciudat, în clipa aceea, lucrul acesta era lipsit de importanță. O noapte cu Andrew părea să merite toate suferințele lumii.

— Dacă asta vrei, reuși ea să îngame.

— Chiar asta-mi doresc, răspunse el.

mîngîind cu degetele obrazul fetei. Crede-mă, Lissa, nu vei regreta, spuse el.

Dar o umbră îi trecu brusc peste chip.

— Sper că înțelegi că asta nu are nici o legătură cu singul nostru. Știi că nu mai are nici un roat. Mă vrei cu adevărat, nu-i așa?

— Da, te vreau.

Cum putea nega acest lucru? Dezlănțuise în ea un adevărat incendiu! Un foc de artificii minusat, compus din tandrețe, bucurie, respect, admirație și dragoste...

Dragoste? Cuvîntul se impusese de la sine în mintea Lissei, dar încerca, totuși, un reflex de teamă. Abandonă repede această idee: dragostea era un sentiment mult prea periculos pentru a-l lăsa să se amestece într-o relație care se putea dovedi efemeră.

— Dacă mă vrei, reușă Andrew, îți aparțin.

O înconjură cu brațele și gura lui coborî spre buzele ei, fierbinte, lăcomă și insistentă. Sărutul acesta o cutremură și o lăsa fără voință. Simți cum limba lui i se ciocnește de dinți și, în momentul în care gura ei se deschise să o primească, avu senzația că întreg corpul ei explodează într-o multitudine de culori și de lumini. Caldă, umedă și catifelată, limba lui trezea în ea senzații noi, necunoscute.

Respirațiile lor se amestecau, în timp ce fiecare din ei socase un suspir lung de mulțumire.

Mîinile lui începură un asalt senzual, emoționînd-o cu fiecare atingere.

— Pielea ta mă înnebunește, spuse el abia șoptit. Aft de proaspătă și moale ca mătasea. Iar dedesubt se simte atîta căldură... e o nebunie!

Mîinile lui Andrew păreau să zboare pe corpul Lisei, senzuale și ușoare. Păreau să învețe fiecare formă, fiecare rotunjime a trupului ei tînăr, ca ale unui orb ce descoperă o statuie: cea a eternului feminin.

Privirea lui, cu reflexe de ambră, o tulbura adînc pe Lissa. În ochii lui sălbatici era atîta dorință, atîtea promisiuni fierbinți!

— Nu stîngem lampa? se bîlbî ea.

— Nu, vreau să te văd. Lumina sculptează trupul tău, îl acoperă cu o ploaie de aur. Vreau să te văd, să te miroa, să te gust...

Acum, cînd ei învățau să-și descopere secretele corpurilor lor, ea era aceea care îi dorea cu ardore. Fără să forțeze, ōnjea după o explorare mai adîncă. El însă o chinuia dulce.

Lissa închise ochii cînd el îi masă sfîrcurile ușor, frecîndu-le în cercuri mici, trecîndu-și degetele încoace și încolo peste ele pînă cînd

obține reacția dorită.

Cînd buzele lui Andrew îi așîseră sîmă, Lissa scoase un îpăt scurt și închise ochii. Andrew se arăta tandru și, pe măsură ce trecea timpul, el se dăruia, din ce în ce mai avid, acestui deliciu.

Tulburată de atîta forță și virilitate, fata se agăță de umerii lui largi, trăgîndu-l spre ea, aruncîndu-se inconștientă pentru a-l cuprinde.

Își atîndă degetele în părul lui des și îi strigă numele:

— Andrew, băgii ea, Andrew, te rog, acum, vino, acum...

Bărbatul o ascultă, cu o infinită încetineală, lipindu-și tulburător palmele de pielea netedă a coapselor ei. Lissa îoni. Se agăță de umerii lui de teamă să nu cadă sau să dispară din univers. Gravitația nu mai avea nici o putere asupra ei cînd o așîneau mîinile lui Andrew.

— Nu-ți fie teamă. Ai încredere în mine. Nu te-aș face să suferi pentru nimic în lume.

Da, Lissa avea încredere. Acum, avea încredere absolută. Dar în ochii lui Andrew era atîta tristețe! Această tristețe o simțea cu amărăciune.

Numai aceste momente de supremă fericire puteau aduce alinare acestui suflet. Și ea, Lissa, putea face acest lucru.

Într-o ultimă chemare, ea veni în întîmpinarea lui. Mîinile lui îi cuprinseseră apoi șezutul și o ridică puțin, depărtîndu-i palpele pînă cînd ajunse să-i cuprindă între ele. Alunecă în ea și Lissa își lăsa capul pe umărul lui, cîntînd amîndoi de satisfacție.

Era atât de cald, de neted și de tare. Petalele trupului ei se strînseseră în jurul lui. El gema cuprins de o plăcere supremă. Era sunetul cel mai drag pe care ea îi auzise vreodată. O durere scufă o străbătu pentru o clipă, apoi veni sentimentul de plenitudine... Era, în sfîrșit, a lui! Mirarea imensă din ochii lui aurii îi stîmî un zîmbet cald.

— Vreau să fi fericit, Andrew, spuse ea.

— Știu, răspunse el, cu aceeași umbră de tristețe în privire. Dar, pentru a fi fericit, trebuie să am numai ceea ce mi se dăruie. În seara asta, vroiam ca eu să fiu cel ce dăruie, și iată că sînt cel care primesc.

— Andrew, ar fi trebuit să-ți spun...

— Taci, o întrerupse el, mîngîindu-i tandru obrazul. E prea tîrziu acum, dar voi găsi mijlocul de a dăru-i.

Rămaseră un timp uniți, nemișcați. Apoi, încet, Andrew începu din nou să se miște, Lissa găsind în ea însăși gesturile pentru a-l urma.

Dar el era atât de cald, de grijuliu, încît ea se simți frustrată. Avea nevoie să regăsească acea violență aproape animalică care o tulburase atât de mult.

Ea fu aceea care îl antrenă spre plăcerea supremă. Ea îl conduse pe drumul pe care el îl arătase. Ea alergă prima spre acea lume fierbinte și strălucitoare a dragostei. A dragostei și a minunatelor ei comori.

Muzica cristalină îi însoțea în dansul lor nebunesc, plin de mireasma fină a orhideelor, de accentul ciudat de cald al șoapțelor lui Andrew, tandre, jucăușe, curajoase și sincere. Totul se amesteca în mintea fetei, confuz. Nu rămânea distinct decît ritmul pasional al plăcerii fizice, această extraordinară apoteoză care, de la-nceputul lumii, încântase sufletele bărbaților și ale femeilor.

Lipită de pieptul lui Andrew, Lissa ascultă bătăile inimii bărbatului, care se linișteau încet, încet... Cu ochii închiși, ea urmări mișcările degetelor lui, care se jucau în părul ei, neputîndu-și reține un suspin de fericire împlinită.

— Iubesc părul tău, Lissa. M-aș cufunda în el și aș rămîne acolo.

— Trebuie să știi că ai un privilegiu rar, făcu

ea. Nu-mi place să umble cineva în păr. Ține minte asta!

Rămaseră cîteva clipe tăcuți, lipiți unul de altul, fericiți de a fi trăit clipe pe care șiau că le pot reînvia atunci cînd vor dori.

— Poți să-mi explici cum se face că sînt primul? spuse dintr-o dată Andrew. Cînd te-am văzut prima dată, în tavernă, mă gîndeam la orice, numai la asta nu. După cum spunea tipa cu care eram, erai o obișnuită a acelui loc.

— Da? se miră Lissa. E adevărat că am fost de mai multe ori acolo, pentru a-l socote pe Blake. Poate din cauza asta... Oricum, n-are importanță.

— Dimpotrivă, e foarte important. De ce nu m-ai prevenit? Nu m-aș fi gîndit niciodată să cer un astfel de preț pentru un tîrg de-a dreptul stupid.

— Nu e un preț exorbitant, răspunse Lissa. Esențialul era să-l scot pe Blake din Santa Vera. Restul nu avea importanță.

— N-aș zice...

— Toți bărbați pe care i-am înfîlît păreau să considere femeile drept niște obiecte. Eu nu sînt un obiect.

— Cred că n-a fost așa de simplu să te păzești, avînd în vedere viața pe care ai dus-o.

— Sînt în stare să-mi port de grijă, făcu Lissa, ridicînd din umeri. Și apoi, în ultima vreme l-am avut pe Julio lângă mine.

— Dar înainte?

— Spuneam că am tot felul de boli! Asta-i făcea pe toți s-o ia la fugă.

— Nu prea-mi vine să cred o-a mers chestia asta. Înțorse Andrew rîzînd. E suficient să se uite cineva atent la tine ca să vadă că minți. Te trădează nasul.

— Știu. Nu-mi place să mint. Dar e folositor atunci cînd ești în pericol.

Ideea că Lissa a putut trăi alția vreme printre borfași îl revolta pe Andrew. S-o știe singură, fără apărare, în mijlocul unor spi fără scrupule, asta-l infuria. O furie pe care n-o mai încercase înainte.

— În orice caz, pot să-ți garantez că n-ai fi scăpat așa ușor de mine.

— De ce?

— Pentru că nu se renunță la o astfel de femeie, dacă ai șansa s-o înfrînești, răspuse el, sărutînd-o pe vîrfurile nasului. Te-aș fi dus la doctor, după care te-aș fi răpit. În timpul convalescenței tale, ți-aș fi arătat cîteva mijloace de a fi fericit fără să rezi inutil.

— Ce mijloace? întrebă fata, privindu-l

curioasă.

— Ți le voi arăta. N-are nici un farmec să ți le explic dinainte.

— În orice caz, mă îndoiesc că poate fi mai sublim decât ceea ce am trăit acum. A fost minunat, Andrew!

— Adevărat? spuse el, emoționat de privirea copilăroasă îndreptată spre el.

— Adevărat, Andrew. Mi-ar place să mai trec prin asta. Aș vrea să-ți dărui arome necunoscute, pietre prețioase scilpitoare, o sută douăzeci de talanți de aur...

— O sută douăzeci de talanți de aur? repetă el, surprins.

— Cadoul pe care regina din Saba i l-a făcut regelui Solomon.

Andrew izbucni în râs.

— Trebuia să bănuiești Iartă-mă, mi-e greu să mă obișnuiesc cu câșcorul tău viemuiind de povești demne de «O mie și una de nopți».

Andrew dărui buzelor Lisei un sărut de o infinită tandrețe.

— Ești o femeie fascinată, Lissa. La tine, totul e fascinant. Semeni cu o eroină ieșită de-a dreptul din benzile desenate. Ar trebui cel puțin un Max Cabare pentru a recrea universul tău minunat! Dar păstrează-ți talanții de aur.

Serviciile mele sînt mult mai prețioase.

— Vreau totuși să-ți fac un cadou pe măsura taliei.

În ciuda protestelor lui Andrew, Lissa părăsi culcușul lor și merse într-un colț al încăperii unde începu să învîrtă o manivelă.

— Mie și lui Julie ne-a trebuit o săptămînă să construim asta. Manivela asta acționează un scripete din exterior.

Andrew scoase un strigăt de surpriză văzînd cum se strînge acoperișul cabanei, dezvăluind o fărîmă de frunze ciudate care se desfășurau pe cerul înstelat.

— Vroiam să pot dormi sub cerul liber, continuă Lissa. Din păcate, nu pot s-o fac prea des, căci se pare că păsările adoră florile. Într-o dimineață, cînd m-am trezit, am descoperit un papagal care începuse să-și construiască cuibul într-una din tufele mele de orhidee.

După ce acoperișul se deschise complet, Lissa se întoarse spre pat.

— Am găsit acest fapt puțin exagerat, continuă ea. Pădurea e plină de orhidee. Nu vîd de ce papagalul ăsta... De ce te uiți așa la mine? întrebă ea.

— Eu? răspunse Andrew, de parcă abia căzuse din nori.

O trase pe față aproape și o așază cu capul pe pieptul lui.

— Nu mi-am dat seama, reluă el. Asta, fără îndoială, pentru că nu e un lucru prea obișnuit să întâlnești femei atât de frumoase, care locuiesc în copac și al căror scopuri se ridică pentru a putea contempla cerul.

— Asta, pentru că ele nu știu să se bucure de viață. Uite cât de frumos e cerul! Ai impresia că poți întinde mîna pentru a lua o stea, că poți mîngia toată călăreasa asta albastră a nopții... Îți place cadoul, Andrew?

— Foarte mult, răspunse el, prinzînd din nou între degete buclele blonde ale Lisei. Un cer de călăreasa albastră și o femeie de mătase. Cum aş putea să nu fu copleșit?

Lasa

Primele lucruri violete ale dimineții răzbăteau timid prin frunzișul copacilor. Lasa tremură și se lipi imediat de trupul lui Andrew.

Cît era de fierbinte! Tînăra deschise ochii și privi chipul bărbatului. Somnul ștersese orice urmă de cinism sau ironie. Rămăseseră numai frumusețea și căldura. Lasa admiră buclele aurii și genele lungi, aproape negre, lângă pleoape. Cu vârful degetului, ea le mîngîie tandru, dar se opri brusc.

Nu voia să-l trezească imediat. Știa că-și va pune din nou masca cu care ieșea în lume. Cât timp dormea, era al ei. Treaz, înceta să-i mai aparțină.

La acest gând, inima fetei începu să bată speriată.

Evident, Andrew nu-i aparținea! O noapte de dragoste nu reprezenta nimic pentru un bărbat. Ea ar trebui să știe asta. Julio și Blake îi dăduseră o mulțime de dovezi în acest sens, iar toți bărbații pe care îi întâlnise confirmau această regulă.

Oricât de minunată ar fi fost noaptea lor, asta nu-l schimba cu nimic pe Andrew. Nu erau unul pentru altul decât doi străini, iar el nu avea pentru ea decât amabilitatea și recunoștința pe care un bărbat le încearcă față de o femeie care i se dănuie. Dar cum ar putea fi sigură? De unde să știe cum gândește el?

Pericolul era mare. În ciuda tuturor eforturilor sale de a nu se mai gândi la asta, trebuia să recunoască faptul că îl iubește pe acest bărbat. Dar Andrew? Putea el să se atașeze de ea? Cu siguranță că nu.

Lissa luă un prosop, își puse tricoul și ieși încet din casuță.

O jumătate de oră mai târziu, refăcută după o

baie strășnică, făcea plajă pe malul râului. Sorele tropical deja începuse să ardă, dar tîndra nu avea nici un chef să se tragă la umbră. Adora mîngîierea senzuală a razelor de soare pe pielea ei. Cum pot oare trăi oamenii în acele țări friguroase?

Andrew trăise mult timp în astfel de locuri. Ca chestiei El, care, ca și ea, părea făcut pentru soare, cu părul lui suriu și pielea transparentă... Totuși, era la Andrew ceva dur, rece, înghețat. El se putea arăta neiertător și foarte violent. Știa asta. Dar, într-o singură clipă, putea deveni cel mai fermecător bărbat...

Lissa resimțea încă această tulburătoare dualitate din timpul nopții lor de dragoste, cînd el se arătase, rînd pe rînd, incredibil de tandru, apoi de o violență înspăimîntătoare, aproape sălbatică...

Ea recunoscuse deodată mîinile calde care se așezară pe picioarele ei și nu deschise ochii cînd ele începură să mîngîie încetînc. Andrew! Un suris luminează fața ei cînd el se așeză peste ea, acoperind-o cu totul. Se abandonează mîngîierilor lui, buzelor care se strîneau de ale sale. Deasupra lor, păsările cîntau vesele printre frunzele arborilor.

Lissa deschise, în sfîrșit, ochii și întîlni privirea

lui caldă.

— Andrew, murmură ea.

— Tac! Nu spune nimic. Erai atât de frumoasă goală, oferindu-te razelor soarelui dimineții, încât am devenit gelos. Am vrut să-l înlocuiesc. Ți-am spus că aș vrea să te văd așa într-o zi. Iată acea zi. Îmi place să te simt lipită de mine...

Mîinile lui Andrew reîncepură cursa magică. Lissa închise ochii, își întinse gîtul, încrucișă picioarele peste mijlocul lui și lăsa să curgă prin ea seva pasiunii.

În noaptea precedentă, Lissa crezuse că, reușise să cunoască pasiunea absolută, că nu va mai simți niciodată așa ceva. Andrew o condusese în locuri pe care ea nu și le imaginase nici în cele mai nebunești vise.

Sub apăsarea lui, ea gemea, striga, cerea, mereu și mereu. Violența pasională din noaptea precedentă dispăruse. În gesturile lui Andrew nu mai era decît tandrețe și iubire. Lissa simți prelungindu-i-se plăcutul supliciu. De mii de ori crezu că va muri de plăcere, de mii de ori își reveni. Soarele nu mai era deasupra lor, ci în ea. Și nu numai unul. Mii de aștri strălucitori explodau, unul după altul, în carnea ei, pentru a se naște din nou și a străluci mai tare.

Lissa simțea cum iese din pădurea tropicală, din spațiul acesta, călătorind prin cele mai îndepărtate galaxii: un interminabil voiaj prin Dragostei!

Plăcerea îi cutremură pe amândoi în același timp; terminară într-un strigăt unic, care se uni cu cîntecul neîntrerupt al păsărilor, într-o legătură altă de firească cu întreaga natură.

Andrew se prăbuși asupra ei ca o pasăre rănită, abia respirînd. Agățată de umerii lui, Lissa asculta bătăile puternice care se străbeau de pieptul ei, nărușind să dăceamă cărei inimi îi aparține.

Brusc, Andrew se răsuți și o trase deasupra lui.

— Iartă-mă, Lissa, te-am sufocat.

— Crezi? Întrebă ea, lipindu-se și mai tare de el. Nu mi-am dat seama de asta... mă gîndeam la altceva.

— Sper că într-un scop productiv! reluă el, după care se întristă brusc.

Această remarcă îl aduse la realitate. Realiză deodată că o tratase pe Lissa ca pe toate celelalte femei pe care le cunoscuse. Dar Lissa era altfel. Ea era pură. Era inocentă. Trebuia să aibă grijă de ea, s-o protejeze...

Andrew se ridică și intră în apa limpede a

riului.

— O baie rece îmi va face bine. De fapt, cu asta ar fi trebuit să încep.

Lissa îl privi cum se îndepărtează înotînd. Nu înțelegea. Ce se întimplase?

Brusc, ea simți un fior, de mil de ori mai rece decât cel pe care-l simțise Andrew plonjînd în apa riului. Un copil! Lui Andrew i s-a făcut frică gîndindu-se că ea ar putea rămîne însărcinată! Numai așa se putea explica comportarea lui.

Lissa intră în apă, resimțind răcoala apei pe pielea înfierbîntată de soare și dragoste. I se dăruise lui Andrew fără a se gîndi la consecințe, dar acum, cînd le realiza, i se păreau lipsite de importanță. Illegitimitatea nu i se părea incompatibilă cu fericirea și, dacă ar fi să se nască un copil din legătura lor, el nu va fi mai puțin iubit ca altul... dimpotrivă. În orice caz, Andrew nu avea de ce să fie îngrijorat: ea nu îl va cere nimic. Era capabilă să aibă grijă de copil și singură.

Lissa ieși din apă, se uscă rapid și își puse tricoul. Apoi, fără a se uita înapoi, se întoarse la căsuță.

Abia își pusese blugă, cînd apărură Andrew, cu șortul pe el.

— De ce dracu' nu mi-ai spus că pleci? strigă

ei. M-am întors o clipă cu spatele și, cînd să te caut, nu mai erai acolo.

— Nu văd pentru ce aş fi rămas. Trebuia să mă îmbrac şi nu voiam să te deranjez. Bun, eu voi pleca, eu pentru mult timp, adăugă ea. Mi-e teamă că n-o să prea ai ce face, cît timp voi lipsi. În sfîrşit, sînt nişte cărţi în lada asta şi, dacă ţi-e foame, au mai rămas cîteva conserve în sertar.

— Pot să ştiu şi eu unde vrei să te duci fără mine?

— Trebuie să verific avionul dacă e gata de zbor. Nu e prea departe. Mă întorc într-o oră.

— Ne vom întoarce într-o oră amîndoi! Cred că am fost clar: facem echipă.

Lisa îi evită privirea, uitîndu-se la şireturile de la teniş, pe care nu le strînsese încă.

— N-ai nici un motiv să te consideri responsabil faţă de mine, Andrew. Pot să mă descurc şi singură. Aşa am făcut toată viaţa mea şi nu văd de ce trebuie să fie altfel acum.

Lisa deschise ochi mari, descoperind furia care transfigurase chipul lui Andrew. Ce-i spusese atît de rău? Dimpotrivă, ea făcuse totul pentru a-l lăsa liber...

— Am făcut un trig, spuse ea stăpînindu-se şi accept toate consecinţele. Absolut toate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lissa, tac! Ți-am spus că țigul ăla nu mai are sens. Drept cine mă iei? Asta numai pentru că ai fost o victimă toată viața ta și vrei să continui în același fel?

— Dar, Andrew...

— Tac! Crezi că nu te-am înțeles? Adică, voiai să știi că, dacă ai avea un copil cu mine, eu aș putea să mă duc la dracu' sau cine știe unde, liniștit! Frumos rol de martică!

— Andrew, n-are rost să te infurii! Voiam numai să știu ce gîndesc.

— Știu eu prea bine ce gîndești! Dar gîndești prost. Ai obiceiul de a fi a cincea roată la căruță, încît ți se pare normal să renunți la tot! Ei bine, nu conta pe faptul că am să-ți susțin tendințele masochiste. Voi avea grijă de tine, chiar dacă nu vrei. Știu că e prea tîrziu ca să evit o posibilă sarcină a ta, dar fi sigură că, pe viitor, o voi face.

— N-are rost, Andrew, am făcut un...

— Fac ceva pe țigul acela! Ascultă bine ce-ți spun: cum terminăm ce avem de făcut pe aici, te trimit la niște prieteni, Myonne și Dennys, în Connecticut. Ei vor avea grijă de tine. Sînt sigur că ți va plăcea la Briardiff și că Myonne și cu tine veți fi prietene.

— Myonna?

— Myonna Rippert. E cea pe care am antrenat-o timp de șase ani înainte de a lua medalia de aur la Jocurile Olimpice de iarnă de la Calgary.

— Cred că ai ținut tare mult la ea dacă ți-ai sacrificat atât timp pentru pregătirea ei, remarcă Lissa, puțin geloasă.

— Myonna și Dennis sînt cei mai buni prieteni ai mei. Te vei înțelege bine cu ei. Nu vor lipsi decât rar, la competiții, iar viața în Briarcliff e frumoasă.

— O clipă, Andrew. Și tu, unde vei fi?

— Voi veni regulat. Cel puțin, pînă în momentul în care voi fi sigur că...

— Că nu sînt însărcinată! sfîrșește ea. Ce drăguț! Știuiesc că ar trebui să mă simt flătă! N-am ce face cu înțelegerea și generozitatea ta! Acum, că lucrurile sînt clare, adăugă ea, luînd-o spre ușă, trebuie să plec...

— Nu, lucrurile nu sînt clare deloc, făcu Andrew, prinzînd-o de braț. Și n-am de gînd să le las așa. Da, n-o să rămîn cu tine la Briarcliff, dar asta pentru că te doresc prea mult. Nu pot sta lîngă tine fără să te am. Chiar în clipa asta, nu știu ce mă împiedică să te arunc în pat și să te iubesc cel puțin trei sferturi de oră! Dar nu o

pot face, tu meriți mai mult decât atât.

— Cei puțin, aş avea impresia că exist! N-aş fi altceva decât o sărmană fată scoasă din mizerie de milă! Aş fi o femeie şi nu aş cere nimic în plus. Ce zici de tîrgul ăsta? Seamănă cu primul, cu diferenţa că ai gustat deja marfa!

Andrew nu s-o pocnească, dar se abţine. O prinde de umeri şi unghiile i se-nfipseră adînc în carnea moale a felei.

— Taci din gură! Dacă te-ar auzi cineva, ar zice că eşti o prostituată. Nu vreau decât să mergi la Bîrnicului ca să recuperezi anul pierdut. Îţi voi plăti un meditant şi, cînd vei fi pregătită, vei putea intra la un colegiu pentru a-ţi face studiile. N-am intenţia să-ţi cer să fi amanta mea.

— Totul e pus la punct în mintea ta, nu-i aşa? Viitorul meu e în mâinile tale, nu? Nu trebuie decât să accept viaţa la luxosă, pe fermecătorii tăi prieteni şi să învăţ bine! Ascultă, Andrew, ştii că mi-ar plăcea să învăţ. Dar nu sînt atît de proastă pe cît crezi. Poate că nu am o educaţie clasică, dar ştiu o mulţime de lucruri.

— Ştiu! Probabil că eşti mai cultă decât 90 la sută din licenţiaşi pe care-i cunosc. Dar educaţia nu se limitează numai la cunoaşterea literelor! Sînt spectacole, conferinţe, muzee...

Andrew se opri, simțind că n-o putea convinge vorbindu-i de lucruri pe care ea nu le cunoștea. Ca și cum i-ai vorbi despre electricitate unuia care n-a văzut în viața lui decît opaișul. Totuși, era dator la lui de a-i oferi aceste lucruri. Le merita cu prisosință.

Lissa îl privea, uimită, întrebîndu-se unde voia să ajungă. Spectacole, conferințe? De ce nu meciuri de fotbal și albume de benzi desenate? Cu siguranță, o credea proastă.

— Nu, merci, aruncă ea, supărată. N-am ce face cu toate astea. Viața mea e aici.

— De unde știi? Ai văzut vreodată cealaltă față a lumii? O lume despre care nu știi nimic? Tu ești ca o tablă neagră pe care nu s-a scris niciodată nimic.

— Ajunge, Andrew! spuse Lissa, deschizînd hotărîtă ușa. Găsește-ți pe altcineva pentru a-ți demonstra spiritul contabil!

Fata coborî repede scara, refuzînd să-i răspundă bărbatului care o striga. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca acesta să-i vadă lacrimile din ochi; asta nu putea decît să-i întărească imaginea pe care și-o făcuse deja despre ea. Nu voia să fie nici copil, nici victimă.

Andrew coborî și el scara, dar, cînd ajunse jos, Lissa dispăruse în adîncul pădurii.

Sapte

Avionul era intact. Dealtfel, Lissa nu se gândise niciodată că ar fi putut fi descoperit de oamenii lui Despard. Camuflat sub o prelată vopsită, nu putea fi văzut de sus. Pentru a-l găsi, ar fi trebuit adunaș toți oamenii din oraș pentru a peria jungla. Lucru deloc simplu.

Lissa tocmai verificase pneurile și pusese prelata la loc, când o voce veselă, familiară răsună în spatele ei.

— Văd că ne-am gândit la același lucru!

— Julietă exclamă fata, întorcându-se. Nu mă așteptam să te revăd pînă după amiază.

— Ieri seară, Consuela a insistat să mergem în oraș. Am petrecut noaptea într-un mic hotel de pe malul mării și am avut tot timpul să fac un tur prin baruri. Am dus-o acasă dimineață și am împrumutat motocicletă fratelui său pentru a veni înapoi.

— Și ce-ai aflat?

— Graaf e blocat la chei și este păzit de doi oameni.

— Și echipajul?

— Seifert și marinarii săi sînt păziți la hanul Dragonul negru. O detenție destul de confortabilă, din ceea ce am aflat. Aparent, autoritățile nu prea sînt dispuse să intre în conflict cu Consortul Crowley, nici măcar la insistențele lui Despard. Michael și oamenii săi au la dispoziție rom, femei și tot ce trebuie. În așa fel încît sejurul lor forțat la Santa Vera să fie cît mai blînd cu putință. Totuși, riscă să dureze destul de mult timp.

— De ce?

— Toată lumea este la curent cu incendiul de la antrepozit. Despard a pierdut acolo o groază de bani. În plus, au apărut o grămadă de zvonuri în legătură cu asta, ceea ce-l deranjează și

mai mult. Să zicem că domiciliul forțat al echipajului pune un pic de balsam pe orgoliul său rănit.

— Dar cit va mai ține așa?

— Dumnezeu știe, răspunde Julio. Dar nu ți-a mutra asta, doar ți-am spus că sînt tratați bine. Li se dă tot ce vor.

— Mai puțin libertatea, i-o întoarce Linăra îngrijorată.

Lissa știe că, pentru Michael, nimic nu putea fi mai prețios decît libertatea. După ceea ce pătise în Sedikan, o astfel de detenție putea să-l înnebunească.

— Nu e corect ca ei să plătească pentru faptul că ne-au ajutat.

— Ascultă, Lissa, ei nu sînt maltratați, ți-am explicat! Și apoi, nu putem face mare lucru. Pe culoarul care duce la camerele lor, sînt doi soldați înarmați.

— Pari foarte bine informat! Ai aflat toate astea din baruri?

— Mi-am făcut un punct de onoare din a ști cit mai mult. Bănuiam că îmi vor trebui toate detaliile pentru a te convinge să nu încerci nimic. Am început să te cunosc!

— Doi soldați pe culoar..., repetă Lissa gînditoare.

— Da. Și, chiar dacă reușești să scoți tot echipajul din han, nu vei putea să-i aduci până la avion.

— Ai dreptate, trebuie luată nava.

— Madre de Dios! strigă Julio. Trebuia să mă aștept la asta! Lissa, te rog, fi rezonabilă! E imposibil să poi mîna pe navă, să ieși din port și apoi din apele teritoriale fără să te vadă nimeni. În cîteva clipe, paza de coastă ar fi pe umele noastre și, în afară de tot ce ți se poate pune în circă pînă acum, ai fi acuzată și de piraterie.

— Mă doare undeva de acuzațiile lor. Dacă mă prind, rezultatul va fi același. Știi, ce și mine, cum sînt tratate prizonierile în Santa Vera.

— Un motiv în plus pentru a sta liniștită! Cel mai bine este să plecăm, așa cum am prevăzut, la Santa Isabella, și să-l lăsăm pe Andrew și consorțiul lui să se ocupe de eliberarea lui Seifert și a camenilor săi.

— Durează prea mult, se încăpățîină Lissa. Nu pot să-i las singuri la Santa Vera dacă există cel puțin un mijloc prin care i-aș putea scoate. E responsabilitatea mea.

— Lissa, tu nu poți rezolva toate problemele omenirii. Trebuie să alegi. Dacă eliberăm echipajul, vom fi obligați să lăsăm avionul aici.

— Deci, trebuie să găsim un mijloc de a face

amândouă lucrurile.

— Evident, cum de nu m-am gândit că-i așa simplu?! Și altceva? Nu te infurii dacă mai ardem încă un depozit de cocaină?

— Te rog, Julio, afacerea e gravă.

— Păi, tocmai asta încerc să te fac să înțelegi! E mult prea gravă și periculoasă pentru a risca inutil, Lissa.

Fata își mușcă nervoasă buzele. Știe că Julio nu va fi de acord cu ceea ce se pregătea să-i spună.

— Trebuie să ne despărțim. E singurul mijloc de a reuși. Eu voi merge să-i eliberez pe Seifert și pe oamenii săi și vom pleca cu nava. În timpul asta, tu vei pleca împreună cu Andrew, cu avionul, la Santa Isabella.

— Nici gând! Nu te las nici măcar o clipă singură.

— Trebuie s-o faci, Julio. Nu va fi chiar atât de periculos. Ți voi cere fratelui Consuelei să-mi împrumute motocicleta. Cu o geacă de piele și o cască, nu mă va recunoaște nimeni.

— Și soldași? Crezi că-i faci să dispară doar pocnind din degete?

— Găsește eu o soluție. În orice caz, după ce va fi eliberat echipajul, sînt sigură că, împreună cu căpitanul Seifert, va fi foarte ușor să luăm

nava. Are sînge de pirat, nu-i lipsește decât un ochi acoperit și un cuțit între dinți.

— N-ai nici măcar o șansă la o sută de a reuși. Nu te pot lăsa s-o faci, Lissa.

— N-ai de ales. E singurul mijloc de a salva echipajul și pe Blake.

— Nu!

— Ba da! Consideră că ți-am cerut asta ca plată a unei datorii, Julio. Amintește-ți de Salvador.

— Lissa, te implor, nu fă asta! Nu mă obliga să te las s-o faci.

Din timbrul vocii sale, fata ghici că va cîștiga. Se strădui să zîmbească.

— Nu te neliniște, Julio, totul va merge bine.

— Și vrei să faci asta chiar diseară?

— De ce nu chiar acum? I-aș putea lua prin surprindere.

— Vorbești ca și cum ai fi în fruntea unui detașament de comandă! Dar ești singură, Lissa!

— Ascultă, Julio, dacă asta te poate liniști, de ce să nu aștepti această noapte pentru a pleca la Santa Isabella? O dată ajunși pe vapor, îți voi trimite un mesaj radio. Așa vei fi mai liniștit.

— Ajunși pe vapor? Adică înainte de a vă

prinde paza de coastă?

— Vom vedea... Acum, spune-mi unde ai lăsat motocicletă lui Manuel?

— Tocmai la intrarea în pădure, la jumătate de kilometru de satul Consuelei.

— Perfect. Tu rămâi aici și să nu te duci să-l cauți pe Andrew decât pe seară. E inutil să fie la curent, mai ales că știu că nu va fi acord.

— Pentru că are capul pe umerii și n-are nici o datorie față de tine. Pe el nu-l poți șantaja.

Cît era de adevărat! Ea, Lissa, avea o datorie față de el. O datorie pe care el refuzase s-o primească.

— Nu uita, reluă ea, nu înainte de apusul soarelui. Astfel va afla prea târziu și va fi obligat să plece împreună cu tine la Santa Isabella.

— Lissa...

— Ajunge, totul a fost spus. Trebuie să plec. Fii prudent, Julio!

Lissa se îndepărtase deja, cînd Julio o ajunse și o prinse de mînă.

— Așteaptă, te voi însoți pînă la motocicletă. Am lăsat acolo hainele pe care le-am împrumutat de la Manuel pentru Andrew. Sper că o să-i vină mai bine decît mie, adăugă el, uitîndu-se în jos, la cămașa care nu putea cuprinde bustul său larg.

Lissa fu bucuroasă de această companie. Nu ştia când îi va mai revedea pe Julio, căci hotărîse deja să nu-l revadă pe Andrew şi, în consecinţă, să nu mai meargă la Santa Isabella. Îi va restitui nava şi echipajul, iar el va trebui să se mulţumească cu asta ca plată pentru tîrgul lor.

— Julio! făcu ea brusc. Cînd pleci, poţi să iei cu tine cutia mea muzicală.

— Bineînţeles. Voi avea mare grijă de ea. O vei găsi la Santa Isabella.

— Chiar aşa, la Santa Isabella.

Apusul îmbrăţişa pădurea tropicală cînd Julio urcă pe scară. Deasupra lui, pe platformă, se ridica silueta neliniştită a lui Andrew.

— Unde e?î strigă el, cînd Julio fu destul de aproape.

— Salvată şi sănătoasă, răspunse tînărul, dorindu-şi din toată inima să fie adevărat. V-am adus haine, urmă el. Nu ştiu dacă vi se vor potrivi, dar, în orice caz, vă vor proteja cît de cît împotriva înşărilor.

— Unde e? repetă Andrew, încercînd o cămaşă, vizibilă prea mică pentru el.

Toată ziua îşi făcuse sînge rău, trecînd prin

toate chinurile posibile. Rezultatul acestor ore de neliniște era clar: o iubea pe Lissa.

— Mi-a spus că avionul era foarte aproape de aici și e plecată de ceva vreme! Putea măcar să mă prevină! Bineînțeles, n-am nici un motiv să mă neliniștesc, nu-i așa? Ea nu riscă nimic, nu are împotriva ei decât jumătate din populația insulei, fără a mai vorbi de toate animalele periculoase care bîntuie acest mic paradis tropical! Sînt și tarantule pe aici?

Imaginaa unui păianjen mare și negru umblînd pe pielea mătăsoasă a Lissei îl obsedase în orele sale de chin.

— N-am văzut nici una, răspunse prudent Julio, Lissa nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— Bine, spuse Andrew, terminînd de încălțat sandalele. Unde e Lissa? Bănuiesc că ne așteaptă la avion...

— Nu chiar, răspunse Julio amărît. E în oraș.

— Ce?! E imposibil! E o nebunie!

— Așa i-am spus și eu, dar nu a prea folosit la nimic.

Forțat de Andrew, Julio relatează conversația pe care o avusese cu Lissa dimineață. Pe măsură ce vorbea, Andrew înjura din ce în ce mai amarnic. Cînd tîrîrul termină, explodează:

— De ce n-ai implicat-o? Trebuia s-o legi

de primul copac. Vrei să cadă în lazele lui Despard?

— V-am spus de ce am lăsat-o! Mi-a salvat viața în Salvador!

— Sînt sîmbul pînă peste cap de poveștile astea despre onoare! E ridicol! În sfîrșit, acum trebuie s-o scoatem de acolo.

— Dar am promis...

— Eu nu! Îi întrerupse Andrew. Și dacă tu crezi că voi accepta să plec împreună cu tine cu avionul și că o voi lăsa aici singură, te înșeli.

— Nu mă îndoiam de asta, surse Julio. De altfel, am avut grijă să promit că duc avionul la Santa Isabella, dar n-am vorbit de dumnea-voastră.

— Lucru foarte cuminte, Julio. Altfel, n-ai fi putut să-ți faci promisiunea. Bun, putem să mergem acum la avion?

— Pentru a aștepta mesajul radio al Lisei?

— Dumnezeu mare, nu! Dacă tot s-a lăsat noaptea, vreau să mă duci cît mai aproape de port. Și, dacă ești așa de bun pilot pe cît spune Lissa, vei putea să cobori suficient de jos pentru a-mi permite să sar în apă.

— Să sari? Vrei să ajungi în port încălzind?

— Vezi altă soluție? Crede-mă, e cea mai bună. În ultima vreme, am petrecut atîta timp în

apă, încît cred că, pînă la urmă, o să-mi crească înălțime.

— Avei dreptate, e mijlocul cel mai rapid de a pătrunde acolo. Mai ales dacă vrei să ajungi la timp pentru a o ajuta pe Lissa. Dar, sosind la han fără ea să știe, riscați să-i stricați planurile.

— Cu condiția să aiă vreunul. În nouă cazuri din zece, Lissa acționează din instinct.

— Și totuși reușește..

— Nu e momentul să discutăm asta. În orice caz, nu cred că voi merge la han. Mai degrabă o să mă ocup de navă, sperînd că ea va reuși să-i scoată pe Michael și pe oamenii săi. Nava are două sentinele, parcă așa spuneai, nu?

— Așa mi s-a spus.

— Voi vedea. Mergem?

— Așteptați, Lissa mi-a spus să iau ceva.

— Cutia sa muzicală?

— Da, nu vreau altceva.

— Poți să începi să cobori, mă ocup eu de asta.

Andrew intră în cabană și, în ciuda întunericului, găsi imediat drumul pînă la dulap. Cînd ridică micul manej, Andrew simți cum i se oprește inima. El o simboliza chiar pe Lissa! Tot ce avea ea mai pur, mai frumos și mai vesel. Și,

În aceste clipe, ea înfrunta, poate, pericole teribile! Niciodată n-o va mai lăsa să plece de lângă el. Fie că va fi de acord, fie că nu, ea va rămâne lângă el.

Andrew oftă adânc și, cu mâneul sub braț, coborî.

Cpt

— Bun, acum îmi spui și mie cum ai reușit să scapi de paznici? Întrebă Michael, după ce dăduse colțul străzii pe care se găsea hanul. Am fost de-a dreptul fericit cînd te-am văzut deschizînd ușa camerei mele, dar sînt curios să aflu cum ai făcut.

Lissa privi peste umărul lui. Căpitanul le ordonase oamenilor săi să nu avanseze decît cîte doi pentru a nu se face remarcați. Da, erau tot acolo.

— Cu ajutorul prietenai mele Consuela, îi rămăseseră niște sedative de la soțul ei, care a murit. M-a ajutat să le dizolv într-o sticlă cu vin, pe care le-am dat-o soldaților ca din partea lui Despard. Pastilele aveau mai mult de doi ani și nu știam dacă-și mai fac efectul...

— Și încă cum! zimbă Michael. Când i-am tîrît în camera mea, dormeau ca niște prunci. Dar, dacă sînt vechi, s-ar putea să n-aibă efect prea îndelungat. Nu putem decît să sperăm că vom fi departe de Santa Vera cînd vor da alarma.

— Mai avem puțin pînă în port și nava e trasă la cheiul cel mai apropiat. Crezi că pot să-mi scot asta de pe mine?

Michael izbucni în rîs privind-o pe fată care, nareușind să facă rost de o geacă de piele, luase un impemeabil vechi, bej, care îi ascundea formele. Găscă neagră de motociclist contrasta bizar cu haina largă.

— Știu și eu..., răspunse el. Găsesc că-ți stă foarte bine în costum de extraterestru! *

— Arăți eu ciudat, dar așa nu m-a recunoscut nimeni. Dar n-o să atrag atenția cu costumația asta?

— Da! Nu poți trece neobservată. Păcat că nu te poate vedea Clancy Donahoe. Cu siguranță ești cel mai excentric agent secret din lume!

— Crezi că nu i-ar plăcea?

— N-am spus asta. Clancy admiră, înainte de toate, eficacitatea. Nu contează înuta, atît timp cît misiunea este îndeplinită.

— Am avut noroc, fiică Lissa cu modestie.

— Da, se pare că ai un înger păzitor tare vigilent. Ca și Andrew, de altfel: l-am văzut ieșind din cele mai cumpăite situații fără nici o zgîrîtură. Chiar, el unde e?

— Andrew? În drum spre Santa Isabella. Nu am vrut să-l bag și pe el în afacerea asta. Era datoria mea.

Michael fluieră a mirare.

— Adică, ai făcut asta fără știrea lui Andrew? E cam ciudat că nu e aici pentru a te proteja! Mă miră chiar și faptul că te-a lăsat să pleci singură.

— Nu văd ce-i de mirare. Nu ne leagă nimic...

— Te-aș crede, dacă nu l-aș fi văzut sărind ieri de pe yacht pentru a te urma. Era cumpăt de furios, dar asta nu l-a împiedicat să sară în apă. În cazul lui, e dovada unui atașament profund.

— Chiar așa să fie? Știi și eu? Pentru mine, Andrew e un necunoscut.

Lissa încerca din toate puterile să-și impună acest gînd. Trebuia să-l uite! Totul nu era decît o iluzie care, ca toate iluziile, se va risipi.

— Un necunoscut, repetă Michael. Să nu-i spui asta lui Andrew. Sînt sigur că el privește altfel lucrurile.

Brusc, Michael o prinse pe Lissa de braț și o trase în umbra unui zid.

— Nava e acolo, șopti el. Sper ca Julio să nu se fi înșelat și să fie numai doi paznici.

— Ce facem acum? Întrebă Lissa, cu ochii fixați asupra yachtului, care se afla la vreo sută de metri în fața lor.

Nava părea pustie și vechele mari, strînse, evocau o pasăre imensă, albă, adormită.

— S-ar părea că nu-i simeni, murmură fata.

— La dracu' șuieră Michael, făcînd-o pe Lissa să tresară. E cineva la bord. Unul care a pus motoarele auxiliare în funcțiune!

— Dar de ce să facă paznicii așa ceva?

— Nu știu. Dacă nu cumva sînt căzuți în cap și s-au decis să facă o plimbare. În orice caz, nu îi voi lăsa să-și facă de cap cu vaporul meu!

Michael ieși din umbră, făcu semn oamenilor săi să se apropie, apoi se întoarse spre Lissa.

— Rămii aici. Noi vom merge repede pe vas, înainte ca țicniți ăia să facă vreo prostie. Nu prea sînt bucuros că trebuie să mergem ca pisicile pe pasarelă, dar n-avem de ales. În fine, poate îi luăm prin surprindere.

— Nici nu se pune problema să rămân în urmă! Eu vreau...

Lissa nu-și termină fraza. Michael pomisea deja în fugă spre Graaf, în fruntea oamenilor săi.

Dar ea ce făcea? Cine o înjapenise aici? Nu era de datoria ei să-i scoată din Santa Vera?

Indignată, fata o luă la fugă și îl ajunse pe Michael chiar înainte ca acesta să atingă pasarella. Căpitanul o privi nemulțumit.

— Pleacă de aici! ordonă ei. Ai făcut ceea ce ai făcut, gata. Norocul nu e etern, iar Andrew mă va strânge de gît dacă ți se întâmplă ceva.

— Oh, da! spuse brusc Andrew cu o voce înghețată, apărind pe punte. În clipa asta, sînt tentat să răsucesc gîtul acestei scumpe Lissa!

— Andrew! strigă Lissa rădăcită. N-ai ce căuta aici.

— Mă îndoiam că ai putea sta atîta timp inactiv, se amuză Michael. Unde sînt paznicii?

— Legași. Fac nani. Cred c-ar fi bine să-i duci pe mal și să-i ascunzi undeva. N-am chef să fu acuzat de răpire. Ați venit destul de bine organizați și fără zgomet. La experiența ta de mercenar, nu mă mir. Eu am venit înot și am strîns ancora ochi cu ochi. Parcă eram Eroii Fiyani!

— Dar trebuia să fi cu Julio, făcu Lissa. De ce

nu eşti?

— Fii calmă! Nu sînt dispus să-ți suport infantilismele. Să zicem că n-am avut chef să fiu dat deoparte și, cu alții mai puțin, să sar din avion în plină mare ca să ajung aici. În ultima vreme, de cînd te cunosc, am devenit omul-ambibie!

Andrew își trecu o mîină prin părul ud, iar privirea lui deveni dură.

— Și, pe deasupra, nici nu mi-a convenit să stau aici, pe vas, și a-ștept întrebîndu-mă în ce dădăna te-ai mai băgat.

— Nu înțeleg de ce-mi reproșezi toate astea! Tu trebuia să fi în avion cu Julio!

— Asta mi-a explicat și el, Lissa. Dar nu obținuesc să primesc ordine, cu alții mai puțin, de la micul tău prieten, Julio! Bagă bine la cap asta, Lissa!

Fata respiră adînc, încercînd să se calmeze. Pînă acum ar fi trebuit să se obișnuiască să-l înfrunte pe Andrew! Așa că durerea bruscă ce-i forfeca stomacul n-avea aici un motiv să apară!

— Scuze că vă întrerup, interveni Michael ironic. Nu credeți, amîndoi, că marile explicații pot fi lăsate pentru mai tîrziu? Dacă înțeleg bine, Andrew, ai pornit motoarele?

Fără a-și lua ochii de la Lissa, Andrew dădu

afirmativ din cap.

— Voiam ca totul să fie gata când sosită, confirmă el. De ce dracu' te-ai echipat în înuta asta, Lissa? Te pregătești pentru viitorul Mad Max sau ce?

— Și Michael mi-a spus că semăn cu un extraterestru. Dar cine e Mad?

— E o deghizare, îi tăie vorba Michael, nerăbdător. Bun, mergem sau nu?

— Cine te împiedică? Încu Andrew. Ce vrei, să te iau de mână? Tu ești căpitanul, în caz că ai uitat.

Michael își mușcă buzele, se răsuși și începu să dea ordine, fără sens, pentru că oamenii lui trecuseră deja la treabă.

— Voi doi ați face mai bine să eliberați puntea, nu reuși el să se stăpânească și să nu arunce peste umăr. Încurcați realizarea manevrelor!

— L-ai auzit pe Michael? Încu Andrew. Hai să coborâm amândoi în cabina mea. Am să-ți spun vreo două-trei lucruri.

Lissa își scoase, în sărșit, casca și își acutură buclele blonde.

— L-am auzit foarte bine. Cred c-ar fi mai bine să-i dăm o mână de ajutor. Ar fi o prostie să ratăm ultima fază a operațiunii.

— Nu, n-o să facem altceva decât să încercăm

echipajul, replică Andrew, trăgînd-o după el pe punte. Michael și-a instruit oamenii astfel încît totul merge ca un mecanism de ceasornic. Dacă ne amestecăm, nu va ezita să ne arunce peste bord. Lissa îi aruncă o privire căpitanului, care se agita de partea cealaltă a navei. Fără îndoială, ceea ce spusese Andrew nu era numai o figură de stil.

— Poate că ai dreptate, suspină ea.

Andrew deschise ușa, iar Lissa o luă pe scara care ducea la cabine. N-avea nici un chef să aibă acum o explicație cu Andrew. Emoțiile din această seară o epuizaseră, iar starea tensionată a lui Andrew o obosea și mai tare.

— Cît timp ne trebuie ca să ieșim din apele teritoriale? întrebă ea.

— Ceva mai mult de o jumătate de oră, dacă avem vîntul de partea noastră, răspunse el.

Andrew deschise ușa cabinei și aprinse lumina. După ce intrară, îi luă Lissei casca și i-o puse pe un scaun, apoi îi deschise nasturii impermeabilului.

— Nu poți pricepe cum de ai reușit să supraviețuiești pînă acum. Pentru mine, e o sursă de perpetuă mirare.

— Am avut întotdeauna lucruri prea importante de făcut pentru a mă opri la detalii, se

apără ea. Dar... ce faci, Andrew? Întrebă ea deodată, realizând faptul că el îi scoate impermeabilul.

— Te debarasez de deghizarea asta ridicolă, răspunde el. Fii liniștită, n-am intenția să-ți așfiș restul veșmintelor și să te violez.

Impermeabilul ajunsese deasupra căștii, pe scaun, și Andrew își vîrî degetele în buclele blonde, turtite de cască.

— Dumnezeu, ce timpenii mai poți face! Cîte îți vin în căpușor! suspină el. Mari timpenii!

Ochii lui erau de aur lichid, fața arsă de soare și o șuviță de păr îi cădea pe frunte. Lissa simți brusc dorința de a-și trece mîna prin părul lui, ca printr-al unui copil. Întoarse privirea, încercînd să se adune.

— Bănuiesc că acum te vei debarasa de mine? Întrebă ea, cît se poate de calmă.

— Cît poți fi de prostuță cîteodată! Nu, în nici un caz. Te crezi că m-aș fi băgat în toată mizeria asta dacă aș fi avut intenția să scap de tine? Nici nu se pune problema.

Lissa își ridică mîndră bărbia.

— Credeam c-am fost destul de clară, reluă ea. Nu am nevoie nici de ajutorul, nici de mila ta. O dată ieșî din apele teritoriale ale inulei, poți să-i spui lui Michael să mă lase în ce port

vrei tu. N-avem decât să considerăm singul nostru drept încheiat.

— Da? Și ce se întâmplă dacă nu sînt de acord? Eu pot să-l consider nul și neavenit, dar, dacă este singurul mijloc prin care te pot împiedica să faci nu știu ce proaste, îl voi folosi cu prisoșință. Tu trebuie să stai cu mine cît timp cred eu de cuvință, nu uita asta.

— Dar tu nu mă vrei pe mine, Andrew, spuse ea, cu un suris amar. De fapt, tu vrei să faci un bine în cel mai paternal stil cu putință. Tu vrei să mă mîngîi ușurel pe cap și să mă trimiți, ca pe o fată cuminte, să-mi fac studiile în Connecticut...

— Cum nu te vreau pe tine?! exclamă el. Doar ți-am mărturisit destul de clar ce simt pentru tine! Credeam o-ai înțeles! Și apoi...

În clipa următoare, brațele puternice ale lui Andrew se strînseseră în jurul ei, iar buzele lui se topiră peste ale ei, într-un sărut posesiv, de o incredibilă virilitate, dezvăluind toată dragostea pe care o avea strînsă în el.

— Mă înnebunești, Lisa, șopti el. Chiar dacă aș fi unul din eunucii despre care povestește Michael și tot mi-aș pierde capul. În după-amiaza asta, am crezut că ajung la demență. Stăteam pe platformă, într-o neliniște totală, dorindu-te. Nu uitasem nici o părțică din trupul

tău: buzele, sînii, coapsele suple și aurii strîngîndu-mi mijlocul. Șimțeam mîinile tale strîngîndu-mă, mîngîindu-mă... În urechile mele, rîneau încă suspinele tale, mormurul vocii tale, țipetele tale...

— Abundei, voi rămîne lingă tine, spuse fata. Voi rămîne pînă cînd n-o să mă mai vrei... așa cum am promis.

— Oprește-te, suspină el, amuzat și exasperat în același timp. Ascultă-mă, Lissa! *Primo*: n-o să renunț niciodată la tine. *Secundo*: dacă vreau să te trimit la Briarcliff, e pentru că...

Andrew fu întrerupt de urletul unei sirene, care sfîșie tăcerea nopții. Înjură furios, dădu drumul umérilor fetei și ieși în fugă din cabină. Cînd ajunsese lingă Michael, Lissa era alături.

Sunetul sirenei era acum asurzitor și, la cîteva cabluri depărtare, se zărea o vedetă a pazei de coastă, ale cărei proiectoare luminau deasupra valurilor.

— Credeam că sînt mult mai aproape, murmură fata. Bănulesc că marea propagă foarte bine zgomotele.

— Sînt suficient de aproape, spuse Michael, sinistru. E stupid, ne mai trebuiau zece minute.

— Sîntem atît de aproape de apele internaționale? întrebă Andrew.

— Da. Vîntul e puternic și îl avem în spate încă de la ieșirea din port. Ce facem, Andrew? Îi lășăm să ne mai abordeze o dată?

— În nici un caz, cu Lissa la bord. Nu putem risca. Crezi că le poți întinde o cursă?

Un surîs feroce lumină chipul căpitanului.

— Vei vedea, spuse el.

Strînși unul într-altul, atropiți de valurile care se spîrgeau de navă, Lissa și Andrew îl privesc pe Michael. Prins de bară, cu picioarele depărtate, conducea vasul, semănînd dintr-o dată cu miticul Caron, cu care îl comparase Lissa.

Cu toate veiele întinse sub lună, Graaf tăia valurile, urmat de vedeta pazei de coastă a cărei sirenă urla continuu. O cursă ciudată, în care velierul semăna cu o pasăre mare, albă, ieșită de negura vremurilor, iar vedeta — cu un rîpîor de metal.

Paza de coastă se apropiase și o voce le striga, prin megafon, în spaniolă, să se oprească.

Răspunsul lui Michael nu fu decît un hohot de ris, în timp ce Graaf vira strîns.

— Ar trebui să-mi fie frică, constată Lissa, cu voce joasă.

În mod ciudat, în loc să fie înspăimîntată, era de-a dreptul excitată de acțiune.

— De ce nu trag? reuă ea. Sînt destul de

aproape.

— Asta ar crea un incident diplomatic, explică Andrew, cuprinzînd-o cu brațul pe după umeri. Ei vor numai să oprească nava și să ne facă prizonieri. Dacă nu cedăm, vor căuta să ne silească.

— Dacă reușesc s-ajungă destul de aproape! interveni Michael. Graț e mult mai ușor manevrabil decît conserva lor și cred că vom scăpa.

— Nu se vor lua după noi în apele internaționale? se nelinișt Lissa. Santa Vera nu prea are reputația de a fi prea riguroasă cu legile.

— Riscul e prea mare, făcu Andrew. Consoțul e mult prea puternic și măsurile de sancțiune economică sînt prea dure și cîntăresc mai mult decît toată diplomația planetei.

Andrew avea dreptate, căci mitralierele, care acum se puteau vedea distinct de pe puntea vedetei, rămîneau mute. Dar, judecînd după înjurăturile care pleuau prin megafon, cei din paza de coastă erau în culmea furiei.

Vedeta greoaie suferea cu greu schimbările de direcție ale valicului, iar jocul aceste de-a șoarecele și pisica îi smulgea lui Michael hohote răsunătoare de rîs.

La rîndul său, Lissa rîdea din toată inima cînd, o dată virat yachtul, vedeta continua să înai-

taze drept înainte. După care, greoaie, nava trebuia să facă o întoarcere în coada velierului. Lissa văzu ochii lui Andrew strălucind de încântare.

— Michael ar fi fost un matador remarcabil, surise Andrew, dar cred că amicii vameși nu prea gustă execuțiile sale.

— Uită-te la el! Se amuză ca un nebun!

— Prefer să mă uit la tine. De altfel, și tu te amuzi la fel de tare. Când mă gândesc că aş fi vrut să te exilez o vreme în ținuturile liniștite din Connecticut...

— Înaintei strigă Michael, încurajând velierul. Încă un mic efort, sîntem aproape!

— Cum poate să știe? Întrebă Lissa.

— Știe. Michael n-are nevoie de compas sau de busolă. Are asta în sînge.

— Sper că și cei de pe vedetă se orientează la fel de bine. Nu prea au aerul că ar ceda.

Michael scoase deodată un urlet victorios, reluat de întregul echipaj.

— Ai reușit? Întrebă Lissa, cu inima bătîndu-i năvalnic.

— Absolut, răspunde Michael. Acasă cu voi, bandă de marinari de apă dulce! strigă el înspre vedetă. Ați pierdut!

Drept răspuns, auzi un val de injurături în

spaniolă.

— Încetinesc, dar continuă să ne umeze, remarcă Lissa, ușor neliniștită.

De ce i se făcuse frică dintr-o dată? În timpul cursei, fusese prinsă cu totul de acțiune, iar acum, când totul părea că se terminase, simțea o neliniște sufocantă.

Totuși, sirena încetase să mai urle, iar vedeta pierdea teren...

— Nu-mi place asta, mormăi Michael. Nu-mi place deloc.

— Coboară în cabină! ordonă brusc Michael.

— Ce?!

— Te rog, Lissa, măcar o dată fă ce-ți spun!

— Dar, Andrew, eu nu...

Motoarele vedetei, care pornise în plin, o împiedică să termine fraza. Într-o clipă, paza de coastă fu în urma lor.

— Culcat! Toată lumea, culcat! urlă Michael.

Lissa simți brațul lui Andrew apăsând-o puternic pe umăr. Se trezi brusc trântită pe punte. În aceeași clipă, o rafală de mitralieră spintecă noaptea, găurind velele și ricoșând din catarge.

Nu dură decât câteva secunde, după care vedeta se răuuci și luă drumul înapoi spre Santa Vera.

— E cineva rănit? strigă Michael.

Echipajul îi răspunde prin diverse exclamații.

— Mizerabili!, n-au putut pleca fără să lase o amintire, comentă el. Nu știu ce mă împiedică să o iau după ei?

Ar fi continuat să vorbească, dar descoperi chipul lui Andrew. Era de o paloare mortală.

— Andrew?

Apoi, ochii lui Michael se îndreptară asupra fetei, pe care Andrew o strîngea în brațe. Lissa rămăsese nemișcată, cu ochii închiși. O șuviță de sînge i se prelingea pe ȳmplă.

Nouă

— La ce bun tot ce am dacă nu pot să-i ofer nimic? Până în prezent, banii mei nu mi-au folosit decât ca izvor de neîncredere față de toți cei care ar fi vrut să pună mîna pe ei. Astăzi, în sfîrșit, îmi pot folosi. Vreau s-o ajut, s-o apăr. Vreau s-o fac fericită.

— Averea nu ȝ-a adus niciodată fericirea, nu vîd de ce-ar putea s-o facă în cazul Lisei. Nu cred c o interesează bunurile materiale.

Marinarul reveni cu trusa pe care i-o ceruse

Michael.

— Luminează aici, spuse acesta din urmă.

Michael luă un tampon și șterse cu grijă timpla Lisei. Apoi se ridică, suspinând ușurat.

— Totul e în regulă, spuse el. Nu e decât o zgîrietură și nici măcar nu e adîncă. Nu și-ar fi pierdut cunoștința dacă ar fi fost un loc mai puțin sensibil decât timpla. Trebuie să-și revină dintr-o clipă în alta.

— Ești sigur? Încă nu se mișcă, se neliniștii Andrew.

— Deocamdată. Nu sînt medic, dar am văzut destule răni la viața mea ca să nu mă pot înșela.

— Cerul fie lădat! suspină Andrew, ușurat.

• • •

Din nou Andrew era supărat pe ea. Era supărat, știa ea, și o și durea capul îngrozitor. Ce se întimplase? Ah, da, gardianul o lovisese în timp ce dădea foc antrepozitului! Dar toate acestea erau atât de departe... Atunci, de unde durerea asta la timplă?

Deodată, Lissa revăzu vedeta pazei de coastă și rafala mitralierei răsună din nou în urechile sale.

Deschise ochii și înfrîni privirea lui Andrew.

— Nu-i decît vina mea!

— Lissa!

— Nu-i decît vina mea, repetă ea fără să remarce tonul alît de tandru al lui Andrew. N-am avut timp să cobor în cabină. Și, oricum, m-ăș fi făcut-o, conșnuă ea, încrunbind sprincenele. Nu ai nici un drept să-mi dai ordine.

— Ce ți-am zis? spuse încet Michael. N-am văzut pe nimeni alît de independent.

— Poate să fie cît de independentă vrea, alîta timp cît viața ei nu e în pericol, răspunse fericit Andrew.

Lissa observă chipul palid pe care străluceau ochii aurii. Era alîta tandrețe și grijă în trăsăturile lui, încît ea își opri răsufierea. Cum putea Andrew să fie supărat pe ea și s-o privească alît de cald?

— Ți-e rău? întrebă el.

— Nu, e în regulă... A mai fost cineva rănit?

— Nu, tu ești singura victimă. Poți să te ridici?

— Bineînțeles, răspunse ea, încercînd să se ridice. Dar Andrew o opri ferm.

— Ești sigur că nu riscă nimic? Îi întrebă el pe Michael.

— Ți-am spus că nu e decît o zgîrietură.

— Cobor în cabină, făcu Andrew, luînd-o în brațe. Spune-i lui Jim să-mi aducă trusa de

prim-ajutor. Din clipa asta, mă ocup eu de ea.

— Eu ce fac? O iau spre Santa Isabella?

— Nu știu încă. Îți voi spune puțin mai târziu. Deocamdată, să ne îndepărtăm cât mai mult de Santa Vera.

Andrew pleacă, ducînd-o pe Lissa în brațe. Fata simți inima bătîndu-i puternic și fu tentată să se abandoneze în brațele lui. Nu! Trebuia să își revină!

— Pot să merg și singură, făcu ea.

— Dar lasă-mă să te duc eu, Lissa. Îmi face atîta plăcere!

Tinăra renunță la luptă. La urma-urmei, se simțea foarte bine acolo unde era!

Andrew coborî atent scara strîmtă, împinse cu piciorul ușa cabinei și o așeză încetîncor pe Lissa în pat. Apoi o dezbracă repede și o băgă sub pături.

Lissa avea impresia că plutește într-o ceață plăcută și auzi pe cineva bătînd la ușa cabinei și pe Andrew spunîndu-i să intre.

— Trezește-te, Lissa, spuse el, mîngîind-o pe frunte. Trebuie să-ți panseze rana înainte de a adormi.

Ea întredeschise ochii și-l zări pe Andrew așezat pe pat lîngă ea. În timp ce marinarul care-i adusese trusa de prim-ajutor stătea

deoparte.

— Fii atentă, reia el, te va ustura puțin, dar nu va dura mult.

De fapt, ustura groaznic, dar Andrew își ținu promisiunea. Dură doar câteva clipe. O dată dezinfectată rana, el o acoperi cu un pansament adeziv.

— Așa. Acum poți să dormi.

— Să dorm? Dar tu, tu nu te culci?

— Mai târziu. Vreau să mai stau puțin lângă tine. Michael a spus că nu-i mare lucru, dar nu vreau să risc. Mă întreb oare de ce îmi fac atâtea probleme, sursele ei, mișcându-i părul. Ai un cap mai tare ca lemnul.

— Ai putea măcar să te întinzi lângă mine.

— Prea periculos. O să rămân așezat în fotoliu pînă adormi. Apoi o să urc să stau de vorbă cu Michael, dar voi veni din cînd în cînd să văd dacă nu ai nevoie de ceva. Te deranjează dacă rămîi singură?

— Sînt obișnuită. Știi, în comparație cu pătura mea, nava asta seamănă cu o planetă suprapopulată.

Andrew se întristă realizînd că viața Lisei nu fusese decît un imens ocean de singurătate. Dar se terminase. El va fi tot timpul lângă ea.

— Micuță flică a junglei, murmură el, ce vrei

să-i spun lui Michael? Vrei să facem o escală la Santa Isabella ca să aflăm ce e cu Julio și Blake?

— Da, dacă vrei și tu.

— Oricum, dacă nu ne oprim la Santa Isabella, voi trimite după cutia muzicală și voi spune să fie adusă în locul următoarei noastre escală.

— Ai luat-o?

— Bineînțeles. Doar nu credeași că am să abandonez un lucru la care ții atât de mult? Deci, mă lași pe mine să aleg destinația?

— Fă cum vrei, răspunse Lissa indiferentă. În Antile, toate insulele seamănă între ele... Dar să știți că risc să fiu o povară pentru tine. Sunt puține locuri unde o persoană fără pașaport poate coborî pe uscat. Ai face poate mai bine să mergi mai departe singur.

— E adevărat, n-ai pașaport. E timpul să rezolvăm și problema asta. Dar singur m-aș plăcisi de moarte.

— Nu cred că ai rămîne singur mult timp, reușă Lissa, emoționată că îl vede recunoscîndu-și o slăbiciune.

— Am fost singur toată viața, Lissa. De asta vreau să rămîi lângă mine. Iar dacă vrei să mă protejezi, de acord: protejează-mă. Am nevoie de tine! Vrei?

Dacă voia? Dar nu visa decât asta! Să poată sta lângă el, să se ocupe de el, să-l iubească. Da, mai presus de toate, să-l iubească.

— Vreau, Andrew. Nu e asta datorită unei amantă? Dar va trebui să mă înveți: mi-e teamă că nu sînt prea experimentată.

Andrew se încruntă și deschise gura pentru a răspunde. Se stăpîni și coborî privirea înapre mîna micuță pe care o sîrînea.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, făcu el. Dar nu în seara asta. Ai nevoie de o noapte bună de somn pentru a te refăce. Vom discuta mîine. E, totuși, un lucru pe care trebuie să-l ști: condițiile s-au schimbat. Eu nu sînt atît de puternic pe cît credeam. Aș fi vrut să fiu Zorro și iată-mă că sînt Ashley Wilkes.

— Ashley Wilkes?

— Din Pe aripile vîntului, răspunse el. Nici pe asta n-o știi? E o carte importantă, va trebui s-o citești. În orice caz, nu sînt nici măcar Ashley. Mi-e teamă că nu sînt decât Andrew Crowley. Și Andrew Crowley nu e omul care să se poată depăși prin dragoste. Înțelege ce vreau să spun?

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

— Lissa, cu țin prea mult la tine pentru a te lăsa să-ți faci viața după cum vrei tu. Nu te pot lăsa să intri în toate primejdile sub pretextul că

te crezi a fi Ioana d'Arc sau mai știu eu cine. Ai fi putut fi ucisă, mai înainte, pe punte... Și bănuiesc că ți-ai pus de multe ori viața în pericol. Am crezut că înnebunesc când te-am văzut prăbușită, plină de sînge. Niciodată nu mi-a fost atât de frică și cretinul bla de Wilkes poate să facă cum îi duce capul, eu nu sînt ca el.

— Sper că ști despre ce vorbești, făcu Lissa privind-l neliniștită. Că eu tot n-am priceput nimic.

— Știu. Va trebui să citești *Pe aripile vîntului*. Dar nu te mai gîndi la asta. Vom vorbi mîine dimineață. Cred că deja te doare capul de atîta vorbărie.

— Nu, putem continua să vorbim.

— Mîine. Vrei să-ți cînt un cîntec de leagăn?

— Ai face tu asta?

Andrew izbucni în rîs.

— Ar trebui să fii de-a dreptul sadi! Am reputația de a cînta la fel de frumos ca o cală apartă. Ce spun eu? Ca un robinet de la bucătărie! Dar poți să-ți povestesc ceva, dacă vrei.

— Da, de acord, se entuziasmă ea. Ce fel de poveste, Andrew?

— Mă gîndeam la *Doctor Jivago*, răspunse el, dar e prea complicat. Ce-ai zice de *Pe aripile*

vintului? De fapt, ar fi vremea să-ți spun câte ceva despre splendorile vechiului Sud. E în regulă? Bun. A fost odată o plantație superbă care se numea Tara. Pe această plantație trăia o fată încântătoare, care se plăcea de moarte, care se numea Scarlett O'Hara...

— Dar cine era Ashley Wilkes? îl întrerupsese Lissa.

— Așteaptă, ajungem și acolo. În orice caz, nu e el eroul principal. Deci, la Tara...

• • •

Bătăia în ușă era destul de înceată și Lissa nu se trezi imediat. Întredeschise ochii, se ridică sprijinind perna de perete, trase pătura peste piepul gol și constată dintr-o privire că perna de lângă ea era neatinsă: Andrew nu dormise lângă ea.

Își aminti cum adormise puțin după incendiul din Atlanta. Andrew o învelise ca pe un copil și depusese pe fruntea ei un sărut ușor, ca o petală de orhidee... Se auzi din nou bătăia în ușă, de data asta mai insistent. Nu putea fi Andrew: el ar fi intrat direct în cabină. De altfel, Lissa își aminti vag că el făcuse mai multe vizite în timpul nopții.

— Intră.

Jim, marinarul care adusese azi-noapte trusa, apărui, de data asta cu o însărcinare cu totul diferită: purta un platou de argint acoperit cu un șervet alb.

— Bună ziua, domnișoară Bergens. V-am adus micul dejun. Domnul Crowley a insistat: trebuie să mîncăți tot.

Marinarul puse platoul pe masa de lângă pat.

— Domnul Crowley, rețuă el, ar fi încîntat să vă îndînească pe punte cît mai curînd posibil. Vă așteaptă acolo împreună cu căpitanul. Au fost spălate și hainele pe care le purtați azi-noapte. Și o să vi le aduc. Am preferat să nu le iau o dată cu platoul; stîngaci cum sînt, aș fi fost, fără îndoială, obligat să le mai spăl o dată!

— O singură dată e suficient, surise Lissa. Nu sînt obișnuită să se ocupe cineva astfel de mine! Aș fi putut să mi le spăl singură.

— N-a fost mare lucru, spuse Jim, îndreptîndu-se spre ușă. Dumneavoastră v-ați pus în pericol și ne-ați scos din han...

Rămînînd singură, Lissa se așeză pe marginea patului, se acoperi cît de cît cu pătura și ridică șervetul care acoperea micul său dejun. Avea ca principiu să profite din plin de clipa prezentă, așa că își concentră întreaga atenție

asupra mîncării.

Ouăle cu șuncă erau prăjite perfect, iar biscuiții extrem de pufoși. Lissa devoră totul fără să stea prea mult pe gînduri. Gîndindu-se bine, ea realizează că avea toate motivele să-i fie cumpît de foame. Era prima masă adevărată pe care o lua în ultimele două zile; asta în afară de o farfurie de tocană împărțită cu Consuela. Și Andrew fusese în aceeași situație: nici el nu mîncase mare lucru pe insulă. Care ce-i plăcea lui mai mult? Avea preferințe speciale? Erau afîtea lucruri pe care nu le știa despre el.

Pericolul pe care-l împărțiseră și plăcerea fizică îi apropiase atât de mult, încît se mira că nu știe aceste detalii simple despre cel care-i era totuși atât de înim.

Va trebui să-l cunoască mai bine de-a lungul timpului. Sigur, ea nu se aștepta să rămînă pentru totdeauna lângă el, dar, după ceea ce-i spusese, nu o va alunga chiar așa de repede. Poate că n-o iubea, dar simțea pentru ea mai mult decît o simplă dorință. Poate că dacă s-ar arăta mai cochetă, încercînd să semene cu alte femei pe care el le cunoscuse, ar reuși să și-l apropie mai mult.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, Lissa dădea pentru ultima oară cu perla prin păr și își băga

cămașa albă în pantaloni. Mai aruncă o privire în oglindă și făcu o grimasă. E drept că e proaspătă și sănătoasă, dar îi lipsește complet clasa, decise ea. Alta pagubă!

Totuși, când îl zări pe Andrew sprijinit de bastingaj, discutînd cu Michael, Lissa se simți la înălțimea tuturor marilor îndrăgostite despre care citise prin cărți: Julieta, Heloise și Isolda...

Andrew se schimbase. Purta un pantalon de pînă, care i se mula pe coapsele puternice și o cămașă de bumbac maro. Ochii săi aurii erau înconjuși de cearcăne adînci. Lissa se întrebă dacă el dormise măcar o clipă în timpul nopții.

În momentul în care o zări apropiindu-se, Andrew se încruntă.

— De ce ți-ai scos pansamentul?

— A căzut cînd am făcut duș, răspunse ea, jignită de faptul că el nu găsise nimic mai bun de spus. În orice caz, nu mai am nevoie de el. Rana s-a închis deja.

Lissa se sprijini și ea de bastingaj, inspiră adînc aerul de mare și se pierdu în contemplarea orizontului.

— Ce puritate! suspină ea. E o dimineață ca aceea în care Noe trebuie să fi aflat că potopul se sfîrșise.

Andrew surise și se întoarse spre Michael.

— Trebuie să fii atent, bătrîne, spuse el. Prima dată te-a comparat cu Caron, astăzi cu Nee, când va fi la Matusalem va trebui să-ți pui serios problema bărbii tale!

— Să transport animalele creației mi se pare o soartă mult mai agreabilă decât aceea de a fi obligat să fac ceea ce aștepti tu de la mine, spuse Michael lugubru. De altfel, nici nu-i legal. Mi-ar trebui acte oficiale pentru a face asta.

— În orice caz, va trebui să adoptăm a doua soluție. Țin să rămânem în legalitate. Dacă găsim vreun oficial calificat și asta o să se petreacă în apele americane...

— Dar despre ce vorbiți? interveni Lissu. Mi se pare că am lipsit la capitolele precedente.

— Chiar așa, Andrew, făcu Michael dulceag. De ce nu-i explici? Oricum, o privește și pe ea, nu-i așa?

— Taci, Michael! Nu faci decât să complici lucrurile.

Andrew se întoarse spre Lissu.

— Avem o mică problemă, comentă el. Dacă îți aduci aminte, noaptea trecută trebuia să decid umblătoarea destinație.

— Care?

— Santa Isabella, pentru început. Nu vom sta acolo mai mult de o jumătate de zi. Apoi, vom

merge la Norfolk, în Virginia.

— Virginia! exclamă fata. Asta-i în Statele Unite. Serviciile de imigrare nu mă vor lăsa să intru niciodată fără pașaport!

— Am decis să terminăm o dată cu nebuneala asta, răspunse calm Andrew. Vreau să mă întorc în țară și tu mă vei urma, așa cum ai promis.

— Dar nu poți dacă nu am...

— Vei avea pașaport, o întrerupse Andrew. Chiar dacă pentru asta vom pierde ceva timp. De asta mergem întâi la Santa Isabella. Blake trebuie să ne dea cît mai multe informații despre nașterea ta, ca s-o putem găsi pe mama ta. Pînă atunci, n-am chef să mai bat mările.

— În acest caz, tu vei merge să aștepti în Virginia fără mine, răspunse Lissa, încercînd să zîmbească.

— Nici nu se pune problema! Mai ales că există o soluție, conștientă el. Michael va aranja asta.

— Ce să aranjeze?

— În acest moment, sîntem ancorați la mai puțin de o milă de Lanica, care este posesiune americană. În consecință, sîntem în Statele Unite. Și pentru că Michael nu este abilitat să o facă el însuși, se va duce pe uscat și va aduce

un oficial sau pe oricine altcineva care poate... să ne căsătorească.

— Dacă vrei tu...

— Cum de aști, brusc, așa îngăduitoare? spuse ironic Andrew. Am reușit, în sfârșit, să te îmblinzesc?

— Nu e vorba de îngăduință! Pur și simplu trebuie să-mi respect cuvântul dat.

— Și eu, Lissa, fiică Andrew, privind-o insistent. Și eu să ști că nu uit.

Ce voia să spună? Omul ăsta era tare greu de priceput!

— La drum, Michael! reluă Andrew. Vreau ca totul să fie pus la punct cât mai repede posibil. Căsătoria va avea loc în cabina ta.

— Nu! strigă ea. Va avea loc aici, pe punte, la lumina soarelui.

Până acum, Lissa nu-și pusese problema căsătoriei, dar ideea că oficierea căsătoriei poate avea loc în pînțelele unei nave îi dis plăcea profund. Legământul pe care îl vor face ea și Andrew nu avea, poate, nici o semnificație pentru el, dar, pentru ea, reprezenta foarte mult. Iar pentru a-l pronunța, trebuia să fie înconjurată de spațiu și de frumusețe.

— De ce nu? spuse Andrew, ai cărui ochi dovedeau că înțelesese ce se petrecea în inima

ei. Astfel, tot echipajul ne va fi martor. Asta va ajuta mult desfășurarea demersurilor administrative ulterioare.

— Bun, mă duc, spuse Michael, îndepărtându-se. Trebuie să cobor în cabina mea, pentru a-mi lua certificatul de căpitan și toate documentele oficiale pe care mi le-a dat Clancy pentru a probe onorabilitatea mea. Oficialii din justiție nu sînt tocmai persoanele în preajma cărora să mă simt bine...

Deodată, Lissa se duse spre el și-l prinse de braț.

— Michael, sper că asta nu te deranjează prea mult, nu?

În primul moment, Michael nu spuse nimic. O privi un timp, apoi un suris larg îi lumină chipul.

— Voi supraviețui, făcu el încurajator. Nu numai că voi fi maestru de ceremonie, dar voi face și sacrificiul suprem.

— Care anume?

Michael coborî ochii spre bustul său larg și bronzat.

— Îmi voi pune o cămașă, aruncă el, întorcîndu-le spatele. Dar să nu așteptați mai mult de la mine! Și așa e prea mult! Dar, rețuă el, oprindu-se în ușa, vă va trebui un inel pentru ceremonie. Știu că Andrew nu poartă. Tu ai, Lissa?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Ia-l pe ăsta, spuse el, scoțându-și de pe deget un inel mare de aur și aruncându-i-l lui Andrew. Dar să mi-l dați înapoi după aceea! E talismanul meu!

Andrew îi dădu inelul Lisei, care îl examină. Banda lată de aur, fin cizelată, purta pe ea un trandafir străpuns de o spadă.

— Un talisman? repetă ea.

— Da. Bijuteria asta mi-a fost dată de un șeic bogat din Sedikhan drept mulțumire pentru un serviciu pe care i l-am făcut. Simbolul pe care-l poartă este cunoscut în întreg emiratul. Când șeicul mi l-a dat, nu șeam asta, dar, când am fost luat prizonier de bandiți de care ți-am vorbit, el mi-a salvat viața. Mizerabili ăia mi-au luat inelul și s-au dus să-l vândă. După ce au plecat, negustorul s-a dus cu inelul la Clancy Donahue. Așa a reușit el să-mi dea de urmă și să mă elibereze. Vă asigur că, atunci când am ieșit din gaura aia de șoareci unde fusesem închis, am fost convins că acest inel are puteri magice.

— Înțeleg, murmură Lissa. Îți mulțumesc că mi-l împrumuți, Michael.

Puteri magice? Da, ar fi nevoie de așa ceva pentru ca acest mariaj să fie altceva decât o glumă proastă.

Mai târziu, cînd își aminti ceremonia, simți același sentiment ciudat. Revedea marea albită de albastră, scîlpînd în soare, toți oamenii echipajului aliniați pe punte, Michael, teribil de serios în vechiul lui șort, dar arborînd o cămașă albă, imaculată, judecătorul de pace, un omuleț cărunț și auster strîns în hainele lui sobra... Și apoi, inelul acela de aur, cu iz exotic, pe care Andrew și ea îl trecuseră de la unul la altul. Totul îi părușe un vis.

Ultimele legămînte oficiale o dată schimbate, Andrew luă din nou cuvîntul:

— Nu știu dacă știți, Lissa, dar de prin anii '60, tinerii căsătoriți obișnuiesc să adauge cîteva fraze la sfîrșitul ceremoniei.

Andrew făcu o pauză și cuprînse mîna Lisei într-ale sale.

— Pe acest pămînt, reîuă el, am învățat să apreciez doar cîteva calități extrem de rare, din păcate. Acestea sînt: cinstea, fidelitatea și generozitatea. Pe toate acestea, le-am găsit reunite în tine, Lissa. Îți promit să-ți dăruiesc, la rîndul meu, cinste și fidelitate. Mi-e teamă doar că nu voi putea egala niciodată generozitatea ta. E prea mare și prea pură. Dar îți pot dăru

forța, experiența și prietenia mea. Ești de acord, Lissa?

— Andrew, mormură ea, răgușită de emoție, nu știu ce să-ți răspund...

— Nu trebuie să-mi răspunzi. Am vrut numai să-ți aceste lucruri.

Tot ce se petrecu după aceea o învăță că un abur. Andrew i-a mulțumit judecătorului, i-a dat un plic, apoi Michael a invitat pe toată lumea să bea câte un pahar în cabina lui. Cuvintele lui Andrew o tulburaseră atât de mult, încât totul i se părea confuz.

— Să ne retragem, spuse Andrew la un moment dat. Aș vrea să-ți vorbesc, în cabină.

Îi lăsară pe ceilalți să se distreze și dispărură. Când ușa cabinei se închise în urma lor, Lissa se întoarse și îndrăzni privirea lui Andrew.

— Ce voiai să-mi spui?

— Încetează să mă mai privești așa, Lissa. Ți jur că atunci când te-am chemat aici, am vrut să-ți vorbesc.

— Și acum? îl provocă ea, apropiindu-se.

— Acum, îmi vine să te arunc în pat și să te fac prada capriciilor mele cele mai perverse.

— Perverse? N-am remarcat asta. Până acum, totul a fost foarte plăcut. Ai intenția să schimbi lucrurile, de data asta?

— Absolut. Numai schimbările pot da culoare existenței noastre. Ascultă, Lissa, vom face dragoste peste cinci minute, dar nu asta a fost motivul pentru care ți-am cerut să vii. Trebuie să-ți spun de ce a avut loc această ceremonie.

— Dar mi-ai explicat, răspunse ea cu calm, desfăcându-și, unul câte unul, nasturii cămășii. De altfel, eu înțeleg foarte bine, murmură ea. Tu vrei să te întorci acasă. Eu n-am avut niciodată o casă, dar înțeleg că ți se face dor de ea atunci când o ai. Dacă vrei să te urmez, te voi urma. Dar nu-ți fie teamă: în ziua în care vei dori să te despați de mine, voi pleca. Nu va trebui decât să divorțăm. Până atunci, îți jur că n-am să fiu ca Xantipa.

— Să divorțăm? Dar de ce să... Și cine dracul e Xantipa?

— Soția lui Socrate, răspunse Lissa, în timp ce își scoțea cămașa, arătându-și sînii ascuțiți. Era o ființă cumplită. Socrate a spus că, decât să trăiască lângă ea, mai bine ar suferi toate relele lumii.

— Încep să înțeleg de ce i-a fost atât de ușor să inghită otrava, murmură el, hipnotizat de sînii care i se ofereau privirii. Spune-mi, Lissa, vrei să mă seduci?

Tinăra se apropie de el și începu să-i

deschele cămașa.

— Posibil, răspunse ea, lipindu-se încet de el. Am citit câteva cărți despre acest subiect. Se pare că, de multe ori, când femeia ia inițiativa, bărbatul găsește asta de un erodism suprem. Nu vorbeai tu de schimbări? Iată una.

Lissa îi scoase încet cămașa, lăsând-o să luneca jos. Se amuză apoi frecându-și sfîrcurile sînilor de pieptul lui, sărutîndu-l pe gît, delectîndu-se cu sunetul respirației lui precipitate.

Ce bine era să știe că poate provoca un asemenea efect! Nu voia să-i tulbure, ci, mai mult, să-l înnebunească de dorință! Îi iubea atât de mult! Cum se putuse naște atât de repede această dragoste? Poate că și el va sfîrși prin a o iubi la fel de mult, dacă ea va ști să-i dăruiască destulă plăcere.

— Andrew, supune-mă dorințelor tale perverse, murmură ea.

La aceste cuvinte, Andrew se simți străbătut de un fior.

— Cred că-am pierdut firul gândurilor, șopti el, trăgînd-o cu mîinile înspre el. Poate că-i mai bine să vorbim mai firziu, poate că... Punctul în care nu mă cunoști atât de bine...

Andrew se întrerupse, trase aer în piept și o strînse mai tare pe Lissa. Șoldurile lor se

recunoscură.

— În orice caz, mă cunoști foarte bine, în sensul biblic al termenului, reluă el răgușit. De ce n-am început încă o dată?

Apoi tăcură. Mânile, ochii și buzele lor deveniră simboluri ale unui limbaj inteligibil doar pentru ei doi. Trupurile lor inventau o nouă istorie, a lor.

Fiecare mângiere era o frază, cînd lungă, cînd scurtă, pe alocuri amplă, uneori sacadată. Din priviri făceau metafore, iar din suspine și gemete, punctuația acestui text straniu. Scriau o pasiune pe care numai moartea o mai putea opri. În cabina mișcătoare, în care soarele pătrundea anevoie printre fantele jaluzelelor, ei nu auziră țipătul strident al peșcărușului spărgînd liniștea mării. Erau absorbiți cu totul de creația lor, compunind cu grădă și violență unele din cele mai frumoase pagini ale dragostei lor, fermecați și atenți să nu se scape acele cuvinte care nu se spun decît o singură dată.

Somnul îi cuprinsese, inevitabil, ca un curcubeu după furtună. Sunetul cald al inimii bărbatului o învăluia. Andrew îi păruse atât de obosit dimineață, pe punte... Avea nevoie de odihnă.

— Dormi, dragostea mea, murmură ea. Dormi, voi fi lângă tine, să te apăr de lume și de

singurătate. Voi fi...

— Lissa, trezește-te.

Tinăra nu dormea. Pur și simplu, se lăsase în voia mâinii care îi mângia chipul și părul. Deschise ochii.

Andrew era așezat pe marginea patului, îmbrăcat. Lissa păru decepționată.

— Aș fi vrut să am grijă de tine, murmură ea.

— Cum? Încu Andrew mirat. Am impresia că eu te-am trezit încă. Hai! Vom acosta la Santa Isabella și vreau să-ți vorbesc înainte de a ajunge.

Îi întinse un hațet alb, care îi păru vag familiar Lissei. Sigur! Era cel pe care-l purtase în prima noapte pe Gravel.

Lissa se ridică și zări razele de soare care pătrundeau prin hublou. Dormise destul de mult, pentru că, iată, era aproape trecută amiaza.

— Spuneai că vrei să-mi vorbești, surise ea. Am impresia că am mai auzit asta, dar tot timpul apare cîte ceva care ne împiedică să vorbim. Vameși, apoi rana, apoi...

— Nu mai e timp de așteptat, îi răspunse Andrew pe un ton albit de ferm, încît Lissa tre-

mură ușor. Îmi pare rău, dar nu mai e timp.

— Bine. Te ascult.

Andrew părea să ezite.

— La ce bun să mai tergiversăm? anunță el. Îndată ce se rezolvă primele probleme cu serviciul de imigrație, te trimit de urgență la Briarcliff, la Myonne și Dennis.

— Dar, Andrew...

— Nu mă întrerupe! Ți va fi mult mai bine acolo.

— Andrew, ți-am spus că nu vreau să merg în Connecticut! N-ai înțeles asta?

— Ceea ce înțeleg e că refuzi cu încăpăținare tot ce e mai bun pentru tine. Sub pretextul independenței, erai gata să parcurgi întreaga lume cu mine, chiar ca amantă. Dar acum ești soția mea. N-ai nici un motiv să refuzi ceea ce sînt în măsură să-ți ofer.

— Să înțeleg că tu vei reîncepe să umbli pe mări după ce mă uci pe mine în avionul pentru Briarcliff? se indignă.

— Bineînțeles că nu! Voi fi acolo. Crezi că te pot lăsa singură, cînd știu că, la prima ocazie, te bagi în cine știe ce belea?

— M-ai mințit, Andrew! îl acuză ea, refuzînd să lase să curgă lacrimile care-i umpluseră ochii. Nu ești decît un mincinos mizerabil! Un minci-

noa, ai înțeles?

— Știu, răspunse el. Crezi că nu știu? Dar e spre binele tău. Trebuie să fac asta.

— Cine-ți permite ție să hotărăști ce e bine și ce e rău pentru mine? Cine îți dă acest drept, Andrew?

— Nimeni. Mi l-am luat singur. Și, dacă ar fi să o iau de la început, aș face la fel. Cît timp este vorba de siguranța ta, nu există nici o căpă. Acum, fi rezonabilă, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să mă asculți!

— Să te ascult?! Să fiu rezonabilă?! strigă ea. De ce aș face-o?

Lui Andrew îi era milă de ea și Lissa simți că, dacă va continua această discuție, va izbucni în plîns. Trebuia s-o termine cît mai repede, așa că se hotărî să-i lase impresia că e de acord cu el.

— Prea bine, Andrew, făcu ea, silindu-se să zîmbească. Voi fi rezonabilă. Dar trebuie să reflectez, dă-mi puțin timp.

Andrew se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Ai face mai bine să te îmbraci, făcu el. Vom acosta dintr-un moment în altul. Ne întîlnim pe punte.

Ușa cabinei se închise în urma lui. Lissa suspină profund. Avea cîteva minute pentru a se lăsa pradă tristeții. Dar nu trebuia să plîngă.

Pentru nimic în lume nu voia să aibă ochi înroșiți când îl va reîntâlni. De altfel, începuse să se simtă mai bine.

Din nefericire, privirea îi căzu asupra inelului pe care îl purta încă. Trandafinul și spada... Michael spusese că are puteri magice! Dar, vai, magia nu durase prea mult...

Lece

— Ține, am uitat să ți-l înapoez, făcu Lissa, întinzându-i lui Michael inelul. A fost drăguț din partea ta că ni l-ai împrumutat.

Michael luă inelul, îl puse pe deget și își schimbă poziția, întinzându-și cît putu de mult picioarele goale, în ciuda spașului strîmt din taxi.

— Pentru puțin, zîmbi el. Am învățat rolul maestrului de ceremonie, deși a mers mai ușor decît credeam. Totuși, sînt bucuros că s-a sfîrșit.

Începușem să-mi iau rolul în serios. Bine că nu trebuie s-o fac în fiecare zi, altfel aş sfîrşi prin a mă pîdosi de moarte, ca şi Andrew, în ultimul timp.

Lissa se mulţumi să privească prin fereastra taxiului fără a răspunde. Chiar aşa? Da, şi asta pentru că Andrew se simţea responsabil. Nu era dragoste ce simţea el: era responsabilitate!

Părăsiseră portul, luînd-o pe o străduţă mărginită de palmieri, care unea imensele plantaţi de trevie de zahăr şi arbori de cafea. Acum, taxiul intra în hăişul pădurii tropicale.

— De fapt, unde mergem? reîntă Lissa. Nici măcar n-am fost atentă la ce i-ai spus şoferului.

— La Nueva Playa, răspunse Michael. E un sat construit recent de cealaltă parte a insulei. În afara unui hotel de lux, se pot închiria şi bungalow-uri pe marginea apei. Andrew mi-a cerut să te instalez acolo pînă cînd el se va duce să-l vadă pe amicul său Brenden. S-a gîndit că ŝ-ar plăcea să te odihneşti puţin şi să-ţi cumperi ceva de îmbrăcat. Sînt cîteva boutique-uri la parterul hotelului. Andrew a dat un telefon pentru a-ţi deschide un credit acolo. Poţi să cumperi tot ce vrei.

— Foarte drăguţ din partea lui, scrişi Lissa.

Ar fi preferat ca generozitatea lui să fie

afectivă și nu financiară. Totuși, știa că nu e just să gândească așa. Andrew i-a oferit landrețe, veselie, pasiune. Totul, în afară de dragoste.

— N-am nevoie de mare lucru. Doar câteva schimburi.

Lissa nu intenționa să facă cheltuieli mari. Magazinele astea de lux erau foarte scumpe și, dacă vroia să-i ramburseze pe Andrew, trebuia să se arate mai prudentă. Căci vroia să-i părăsească și asta cât de repede.

— Înuiți să te arăți economă, spuse Michael. Ești femeie măritată, iar comuniunea de bunuri nu e o expresie fără sens.

— Dacă vrei să spui că Andrew îmi datorează ceva din cauza caraghiosității ce a avut loc pe navă, e de-a dreptul ridicol. Câteva fraze și o bucată de hirtie pot schimba o stare de fapt?

— De unde să trag concluzia că cerul lunii voastre de miere nu-i chiar atât de senin pe cât pare? Am simțit eu că Andrew e iritat, dar credeam că e așa din cauza demersurilor administrative care îl așteaptă. Nu-i ocupația care îi place cel mai mult? Dar e altceva, nu-i așa?

— Da, răspuse Lissa, cu privirea în gol. Mi-e teamă că ți-ai făcut atita rău degeaba, Michael. Mariajul ăsta era sortit eșecului înainte chiar de a fi făcut.

— Refuz să cred că am îmbrăcat o cămașă degeaba, reluă Michael. Și apoi, ți-am văzut chipul în momentul în care Andrew ți-a pus inelul pe deget: radial ca un soare la apus în deșertul Sedikhan.

— Nu fi ridicol, Michael. L-ai auzit pe Andrew: nu e decât un mariaj formal, pentru a rezolva problemele mele legate de imigrare.

— O formalitate! Andrew nu a făcut niciodată o astfel de măgărie!

— Se pare că nu-l cunoști atât de bine pe cît crezi, răspunse ea tristă. Lui îi trebuie cineva pe care să-l protejeze, o văduvă sau un orfan. M-a luat în căsătorie pentru că era singurul mijloc de a veghea asupra mea! Ei bine, s-a înșelat. Ar fi trebuit să știe că blestemata asta de ceremonie nu va schimba nimic!

— Nu se poate! suspină Michael consternat. Ascultă, Lissa, ai dreptate: Andrew e un imbecil, dar nu datorită motivelor pe care le invoci tu. Ceea ce îi lipsește e puterea de a comunica. Și se pare că nu-l mai are decât pe acest bătrîn unchi Michael, care să poată pune ordine în toată această încurcătură...

— Ești drăguț, Michael, surise amar Lissa. Dar nu mai e nimic de făcut.

— Uită-te, și acum o să începi să plîngi! Cu ce

am greșit cerului de mă aflu cu o fetiță atât de capricioasă lângă mine?

— În primul rând, nu plîngi! strigă Lissa, cu ochii plini de lacrimi. Și apoi, nu sînt deloc o fetiță capricioasă!

— Așa credeam și eu, dar mi-am schimbat părerea. Unde a dispărut lința aceea fantastică ce m-a scos din hanul *Dragonul negru*? Cu adevărat, Andrew și cu tine faceți o pereche tristă, adăugă el suspirînd.

— Dar ce-ai vrea să fac? Nu-l pot obliga să mă iubească și n-am ce face cu mila lui.

— Mă! Doamne, Lissa, tu chiar n-ai nimic în cap! Tu crezi că bărbați se însoară din milă? Nu am crezut niciodată că Andrew se va însura într-o zi. Nu vezi că a trebuit să fie ceva de-a dreptul colosal pentru a-l determina să-și pună jurățul de gît?

— Ți-am explicat de ce a făcut-o. Se simțea...

— Baliverna! îi retează vorba Michael. Andrew e nebun după tine. N-am văzut niciodată un bărbat pierzîndu-și în asemenea hal capul după o femeie.

— Mă dorește, îi corectă Lissa. Asta nu va dura multă vreme. De altfel, bărbați nu se îndrăgostesc atât de ușor ca femeile.

— De unde ai scos prăpăstiiile astea? Cine-ți

permite să spui că simtem mai puțin sentimentali?

— Blake și Julio tot timpul au...

— Blake și Julio nu reprezintă toți bărbații. Andrew te iubește, bagă bine la scăfirie!

— Nu mi-a spus-o niciodată. Mi-a promis totul, în afară de dragostea lui.

— Poate nu știe cum să ți-o spună. Ce știi eu? Dar eu l-am văzut în noaptea când a crezut că te-au ucis vameșii. Chipul lui exprima totul, în afară de milă. Pot să-ți garantez asta!

Putea ea crede așa ceva? Ar fi afit de frumos!

— Ești sigur? Întrebă ea, cu voce tremurândă, ceea ce dispensează înțelegerea lui Michael.

— Absolut sigur, răspunse el, punându-și mâna pe cea a Lissei. Nu-mi pot imagina cum ai putut fi așa de orfă. Sare în ochi! Ce bărbat intră în toate mizeriile ca să scape o femeie ca tine, care o caută cu luminarea, dacă n-o iubește?

— Deci, mă iubește?

— Normal că te iubește! Mă doare capul de asta repetat.

— Atunci, de ce mă îndepărtează?

— De ce nu-l întrebi pe el? E curios, mi-ai creat tot timpul senzația că ești o ființă care obține întotdeauna ceea ce vrea. Dacă vrei să mergă această căsătorie, n-ai decît o soluție: spune-și că Andrew e un antropozit de aruncat

În aer sau un echipaj ce trebuie salvat. Asta ar trebui să te ajute.

— Asta și vreau să fac, răspunse Lissa. Mă vei ajuta?

— N-ai nevoie de mine, te-aș încurca. Și apoi, am de rezolvat câteva lucruri înainte de a mă întoarce în Ședikhan.

— Te-ai hotărât să te întorci? E periculos!

— Poate, dar am impresia că Andrew se va transforma într-un adevărat pisălog. Nu e mai rău decât să fi căpitan pe *Graaf*. Îți amintești? Și eu, și Andrew căutam câte ceva... Eu am găsit!

— Tot ce sperai?

O umbră trecu peste chipul lui Michael.

— Poate nu totul, dar suficient. În orice caz, Andrew a găsit și el, iar tu i-ai deschis ochii.

Poate că Michael avea dreptate! Ascultându-l, totul părea atât de simplu...

Din vârful dunei albe, Lissa admira extraordinara rază verde pe care o proiecta soarele pe mare, înainte de a apune. Era ca o spadă care străpungea valurile, mișcându-și lama de smarald pe nisipul alb.

O spadă! Lissa și-o aminti pe cea gravată pe

inelul lui Michael. Inelul magic! Da, el făcuse această vrajă prin care visul său devenea, în sfârșit, realitate.

— Ce naiba faci atât de departe de hotel? făcu brusc Andrew. O femeie singură pe plaja pustie e o tentație teribilă.

— Văd că ai găsit mesajul pe care ți l-am lăsat în bungalow.

Pentru câteva minute, se așternu tăcerea. Andrew admiră frumusețea Lisei, pe care rochia de mătase albă o făcea și mai fragilă, mai tulburătoare ca niciodată.

— Văd că ai făcut cumpărături, surise el.

— Am cheltuit o groază de bani, răspuse ea, apropiindu-se de el. Și m-am de gând să ți-i dau înapoi. Michael mi-a spus că fac parte din bunul comun. Știi tu ce înseamnă asta? Înseamnă acord, partaj, unitate absolută. Am verificat în dicționar. Ideea asta îmi place.

— Nu m-am gândit niciodată să ți-i cer înapoi, răspuse Andrew. De altfel, ți-am mai explicat asta. În orice caz, sînt încîntat că te văd bine dispusă. Pot trage concluzia că vei accepta fără probleme să mergi la Briardiff?

— Fără probleme. Am mai răsfoit și Biblia în după-amiaza asta. Și mi-a plăcut ceea ce am găsit. «Acolo unde vei merge», cită ea din

memorie, «voi merge și eu. Acolo unde vei locui, voi locui și eu. Cei pe care îi vei iubi vor fi prietenii mei. Dumnezeuul tău va fi și al meu. Unde vei muri, voi muri și eu, și împreună ne vom odihni în pământ».

Lissa îi privi drept în ochi și Andrew citi în privirea ei atîta sinceritate, încît inima începuse să-i bată năvalnic.

— Am gîndit fiecare din cuvintele pe care tocmai ți le-am spus, reînuă femeia grav. Voi merge unde vrei tu și voi face tot ce-mi ceri, atîta timp cît vom rămîne uniți. Vino cu mine la Briarcliff și rămii cu mine acolo! Ține-mă în preajma ta!

— Lissa...

Andrew făcu un pas înainte pentru a o lua în brațe, dar, în final, brațele îi căzură din nou de-a lungul corpului.

— Ți-am promis că voi veni, că voi veghea asupra ta.

— N-am nevoie de paznic, Andrew. Vreau un soț.

— Nu, tu nu știi cu adevărat ce vrei, Lissa. Mintea ta e plină de povești ca *Romeo și Julieta*. Dar sînt altele lucruri pe care nu le știi... Pe care le meriți și vreau să ți le dăruiesc... Am sperat tot timpul că mă vei vrea și după ce am

făcut dragoste... Am sperat sincer, Lissa.

— Pentru tot restul vieții mele, nu va fi nici o clipă în care să nu te vreau, Andrew. Nu, nu spune nimic. Nu neg faptul că am visele mele secrete. Toată lumea are. Dar știu și ce e realitatea. După viața pe care am dus-o, o știu îndeajuns.

— Tocmai pentru că ai avut o viață dură, nu trebuie să abuzezi de tine, se încapățină Andrew. Facem cum ți-am spus.

— Nu, răspunse ea cald, dar ferm. Toate acestea sînt mult prea importante pentru mine pentru a face parte din nou din marile tale idei cavalierești.

— Cavalierești? se indignă Andrew.

— Îmi cer scuze, zîmbi Lissa. N-am vrut să te jignesc. Dar îți cunosc principiile. Am suferit destul de pe urma lui Blake, care avea și el aceleași principii. L-au dus din catastrofă în catastrofă. Andrew, tu ești cu capul în nori. Cînd l-am întrebat pe Michael de ce vrei să mă alungi, m-a sfătuit să te întreb direct pe tine. Dar e inutil, m-am gîndit la asta. Tu ești mai amarnic decît toți Lanceloții la un loc. Chiar mai amarnic decît Ashley Wilkes... N-ai nimic de spus?

— Numai dacă încetezi a mă privi așa, tăcu el, profund tulburat. Mă simt ciudat.

— Perfect. Este exact ceea ce vreau. Vreau să te dezbrac, Andrew. Să te eliberez de amurata stupidă. Voi fi foarte tare. Nu numai pentru că am într-adevăr nevoie... Michael mi-a spus că aş fi foarte înalşi.

— Mare şmecher şi Michael ăsta, în ultima vreme. Mă întreb numai care este alu-ul tău.

— Faptul că mă iubeşti, Andrew.

— Că te iubesc?

— Da. Michael crede asta. Şi am ajuns la concluzia că are dreptate. Ştii de ce sînt sigură?

— Nu, răspunse el ca hipnotizat.

— Pentru că n-aş putea să te iubesc altă de mult dacă nu m-ai iubi şi tu, cît de puţin. Ştiu că mă iubeşti, Andrew.

— Dar nu mă cunoşti decît de cîteva zile. Am fost primul tău bărbat. Cum poţi fi sigură că mă iubeşti? După şase luni ai putea să iubeşti pe altul.

— Eşti prima mea dragoste, e adevărat, dar vei fi şi ultima. Sînt lucruri care se împlinesc nu numai în romane, Andrew. E şansa noastră. Începem prin a ne iubi şi apoi avem o viaţă pentru a ne cunoaşte. Spune-mi că mă iubeşti, Andrew, concluzionează ea, ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor pentru a-i mîngîia, tandră, obrazul.

— Nu, mormură el, n-ar fi cinstit.

— N-ar fi cinstit? repetă ea, copleșită.

— Da, și știu eu ce spun. Toată viața mea am avut unchi, mătușă și verșori care s-au servit de preținsa lor dragoste ca de o momeală pentru a mă face să merg în direcția pe care o doreau ei. «Hoi te iubim, Andrew, spune-i judecătorului că vrei să vii cu noi! Noi te iubim și chiar avem nevoie de banii ăștia!» Niciodată nu te-aș supune unui astfel de șantaj, Lissa.

— Țsta-i unchiul George, nu-i așa? Ascultă, Andrew, tu nu ești unchiul George, iar eu nu sînt un băiețuș fără apărare. Sînt femeie și te iubesc!

Brusc, Lissa încrunță sprincenele.

— Crezi că vreau și eu să te escrochez? reluă ea.

— Bineînțeles că nu! Știu că n-ai putea...

Andrew tăcu, descoperind surisul satisfăcut al Lissei.

— Nu-i același lucru, tăcu el.

— Uită-ți trecutul, cum îl uit și eu pe al meu, Andrew. Nu vreau să faci pentru mine ceea ce crezi tu că ar fi bine. Vreau să mă iubești. La naiba cu celelalte lucruri! Hai, spune!

— Lissa, nu sînt un tip așa grozav. Dovadă căsătoria noastră. N-am făcut-o pentru a facilita demersurile administrative, așa cum ți-am spus. Voiam să te împiedic să fugi de mine. Și gestul

Asta nu are nimic cavaleresc în el.

— Încântată să te descopăr, brusc, mai puțin nobil, replică ea, cu o licărire de amuzament în ochi. Nu poți coborî o clipă de pe piedestalul tău și să-mi spui că mă iubești?

— Nu mă mai tortura astfel, Lissa. Fac toate astea pentru binele tău!

— Binele meu! Binele meu! Ce încâpăținat poți fi atunci când vrei Binele meu ești tu!

Lissa îngenunche în nisip trăgându-l și pe Andrew lângă ea.

— Încerci din nou să mă seduci?

— N-ar fi o idee rea, răspunse femeia, dar prefer s-o fac mai târziu. Nu, Andrew, vreau numai să fac un legământ. În timpul ceremoniei, m-ai luat prin surprindere. Acum e rîndul meu.

— Lissa...

— Tac! Ai spus că ai găsit în mine cinste și generozitate. Sper să fie adevărat, pentru că și eu le-am găsit în tine. După cum am găsit umorul, tandrețea, curajul și înțelegerea. Vreau să-ș dăruiesc sufletul meu, pînă la sfîrșitul zilelor mele. Vreau să te iubesc clipă de clipă, Andrew.

Briza călduță de seară răscolea ușor buclele blonde ale Lissei, care îl privea pe Andrew cu toată sinceritatea. El simți brusc cum se destrămă ceva în el, pentru a nu se mai țese nicio-

dată. Avea impresia că respiră liber pentru prima oară în viață.

— Te iubesc, Lissa, spuse el, lipind-o de inimă. Eu te iubesc, din tot sufletul.

Un sărut de o infinită tandrețe îi unii sub noaptea tropicală.

— Vei vedea, reluă Lissa, totul va fi simplu. Nu-ți cer să fi puternic și să mă aperi. Îți cer numai să fi alături de mine. Orice îmi vei dăru, voi accepta din toată inima, fără să fac comentarii. Dar și tu va trebui să accepți darurile mele. Viața noastră va fi, de acum înainte, un lung și fructuos schimb. Și va fi frumoasă, Andrew!

— Da, frumoasă, reluă el, cu vocea încălcată de emoție. Dar ești sigură de ceea ce simți, Lissa? N-ai vrea să procedăm cum am sugerat eu, câteva luni?

— Pentru a fi amândoi nefericiți? În nici un caz. Vreau luna mea de miere.

— Văd, surise el, sărutând-o pe păr. Vreau să îți dăru aștia plăcere, dragostea mea! Vreau să îți dau totul, să fiu totul pentru tine: tată, frate, prieten și amant. Toată viața mea de până acum a fost ca micul tău masaj. Mă învîrteam pe cai de lemn într-o cursă infernală, încercînd să desfac ceroul de care eram suspendat. Astăzi,

am reușit.

Stelele luaseră locul soarelui și Lissa reuși să le vadă reflectându-se în ochii mari, aurii ai lui Andrew. Ea se cuibări la pieptul lui.

— Ce facem acum? murmură ea. Plecăm din nou cu Graal în căutarea Atlantidei?

— Atlantida mea ești tu. Nu, vom merge la Briarcliff. Țin neapărat să te prezint lui Myronne și Denny. Apoi, vom vedea.

— Michael mi-a spus să n-am încredere. După părerea lui, ești pe cale de a deveni cumplit de plictisitor. Adică de a cădea în rutină.

— Mă îndoiesc că așa ceva este posibil alături de o femeie care nu e altceva decât un redutabil amestec între Xantipa și regina din Saba!

O sărută cu gura deschisă și caldă, primind și dăruind, plină de promisiuni și speranțe. Când, în cele din urmă, se desprinseseră unul de celălalt și, înainte de un alt sărut, mai zăbovi o clipă admirându-i forma feței, neorînduita părului, neregularitatea sprincenelor. Și, în ochii lui, văzu dragoste și dorință.

El își înălțase capul și privea în ochii ei, căutând un semn de aprobare sau de împotrivire. Mina lui era alarmant de aproape de centrul corpului ei, unde căldura devenise insuportabilă. Fiecare terminașe nervoasă din trupul ei pulsa

apre acel unic punct, care ardea de nevoia de a fi eliberat.

Îi șoptise numele? Îi implorase s-o atingă cu mîna binefăcătoare? Simțise el rugămintea tăcută?

Habar n-aveau că sînt priviți. De pe vas, restul echipajului văzu cum Sylvia se aruncă asupra lui și amîndoi, fericiți și înălțuți, se rostogolesc de-a lungul dunei, în noaptea tropicală.

— Își aparțin unul altuia...

— Da, așa se pare.

Sfîrșit

Sandra Brown este un talent multilateral. Ea a fost model, actriță, femeie de afaceri, personalitate TV și de la prima carte publicată în 1981, a cucerit America, devenind autoare de bestseller-uri, obținând numeroase premii literare.

Este căsătorită cu producătorul video Michael Brown, are doi copii și locuiește în Arlington, Texas.